

ЗБІРНИК ФІЛОЛОГІЧНОЇ СЕКЦІЇ
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ
ЗА РЕДАКЦІЄЮ Д-РА ВАСИЛЯ СІМОВИЧА
ТОМ XXIII

ТАРАС ФРАНКО

„ЛИС МИКИТА“

КРИТИЧНИЙ РОЗБІР ПОЕМИ ІВАНА ФРАНКА

ЛЬВІВ, 1937
НАКЛАДОМ ТОВАРИСТВА

77

06 и 27793/23 - 2кр
ЗБІРНИК ФІЛОЛОГІЧНОЇ СЕКЦІЇ
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ
ЗА РЕДАКЦІЄЮ Д-РА ВАСИЛЯ СІМОВИЧА
ТОМ XXIII

ТАРАС ФРАНКО

„ЛИС МИКИТА“

КРИТИЧНИЙ РОЗБІР ПОЕМИ ІВАНА ФРАНКА

ЛЬВІВ, 1937
НАКЛАДОМ ТОВАРИСТВА

8(с)У.18°(092) (048) + 012 [048]

34.

Львівська Філія
Бібліотеки АН УРСР

827 45

Львівська бібліотека
АН УРСР
№ И-34342

Ф/Ф-835-17/1937
VI

Світлій пам'яті дорогого Батька

посвячує цю працю

син

ПЕРЕДМОВА АВТОРА.

»Лис Микита« Івана Франка насуває з наукового погляду чимало проблем. Передусім цікаво, — чи всі зміни тексту, пороблені автором у дальших виданнях, щасливі. А далі — як розуміти загадкові місця популярно-наукового Франкового вводу »Хто такий „Лис Микита“ і відки родом«? Але ж до найцікавіших і не вирішених досі справ належить питання про джерела поеми, що саме спонукало автора написати свій твір: Гете, „Lis Mukita“, чи фольклор? І далі — ступінь оригінальності віршованої казки, становище її в літературній творчості поета. Бо, правду сказати, авторські передмови і вступ до »Лиса Микити« мало помагають до розв'язки всіх цих питань.

Таксамо цікаве питання, наскільки зукраїнізувати вдалось інтернаціональний сюжет, на що звернула увагу критика, оцінюючи Франкову поему, а чого не добачила. Не цілком ще ясне і призначення твору, у зв'язку з розширенням поеми у другому виданні. Всі ці справи, а далі й генезу, враз із деякими споминами про Батька, й техніку твору старався я тут роз'яснити.

Уважаю за свій обов'язок на цьому місці скласти подяку всім Вп. п., що були мені помічні при цій праці: Вп. членам Філологічної Секції Наукового Товариства ім. Шевченка (передусім д-рові Я. Гординському) за різні вказівки й замітки, Вп. др. Щуратові за те, що звернув мені увагу на „Lis-a Mukit-y“ та Вп. М. Вознякові за деякі виписки з листів Івана Франка й за інші поради.

Львів, 27. XII. 1927.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Праця, що її друкуємо, була прочитана на засіданні Філологічної Секції ще дня 14. II. 1927, та з різних причин залежалася досить довго в редакційній теці Секції. Найважливіша — невідрадий сучасний грошевий стан Наукового Товариства ім. Шевченка, що не дозволяв довго приступати до друку. Крім цього, первісний текст розвідки, написаної з великим і зворушливим піетизмом сина до батька — мусів, відповідно до ухвали Секції, за вказівками її членів, не один раз улягати змінам, а то й основним переробам у деяких частинах.

Приємно зазначити, що праця діждалася виходу з друку у двадцяті роковини смерті великозаслуженого довголітнього Голови Секції, найкращого Сина Галицької Землі й одного з найбільших її вчених, незабутнього — Івана Франка.

Львів, у травні, 1936.

Десять видань „Лиса Микита“.

Перше видання. „Лис Микита“ з'явився вперше в дитячому двотижневику „Дзвонік“, Львів, 1890, річник I, ч. 3—4, 6—21, надрукований т. зв. етимологічним правописом, себто „максимовичівкою“. Всіх пісень первісний текст має 9, ілюстрацій 16. Відбитка з „Дзвінка“: Др. Іванъ Франко, Лисъ Микита, з нѣмецкого переробивъ... Накладом редакції „Дзвонка“, з друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка, Львів 1891, 8°, ст. 100.

Друге видання: Лис Микита, з німецького переробив Іван Франко. Друге перероблене і розширене виданє. Львів, 1896. Виданє Р. Т. Педагогічного, ч. 48, ст. 153 + 2, 8°. На ст. 143—153 стаття: „Хто такий Лис Микита і звідки родом?“ Правопис т. зв. фонетичний, автор пише: *світ, тіло*; мова справлена.

Третє видання: Лис Микита, з німецького переробив Іван Франко. Третє поправлене виданє. Накладом Р. Т. Педагогічного, ч. 100 (повинно бути 101), ст. XV + 141 + 2, 8°, Львів, 1902. Стор. III—IV: Передмова до третього видання. Ст. V—XV: вступ „Хто такий Лис Микита і відки родом?“ Поправлене на східньо-український лад, передусім VII. й X. пісня. Правопис: *зіле, світ, зняв ся*, але: *сніг*. Найчепурніше з усіх видань.

Четверте видання — р. 1909, накладом Українсько-руської Видавничої Спілки, серія перша, ч. 113, ст. XV + 141 (+2). Ст. III—IV: Передмова до третього видання; ст. IV: Передмова до четвертого видання; ст. V—XV: „Хто такий Лис Микита і відки родом?“ Ст. 143—144. — Зміст. Передрук із III-го вид. з малими змінами. Папір гарний.

П'яте видання — з року 1914, Київ, ст. 149, ілюстрацій 31. Вступ і зміст книжки, 16°. Є це передрук із другого видання. Правопис: *світ, тіло*. Папір тонкий, білий. Нові ілюстрації.

Шосте видання — накладом Кооперативного Видавництва „Рух“, у серії „Дитяча та юнацька книгозбірня“ ч. 31., із передмовою й поясненнями О. Синявського, Харків, 1919, 16°, ст. 155 + III; Передмова + 2; Зміст. Ілюстрації ті самі, що і в київському

виданні. — В передмові пише проф. Синявський, що „видання це є передрук з 5-го видання »Лиса Микити« Українсько-руської Видавничої Спільки у Львові“, але це не так. Раз, що видання У.-Р. В. Спільки було з ряду четверте, а не — п'яте, а по-друге, в харківському виданні нема тих змін тексту, що поробив автор у третьому супроти другого видання. Це більш передрук із київського видання, що спирається на друге львівське, з малими змінами.

Крім передмови, редактор дав іще збоку і вдоліні тексту пояснення мало- й незрозумілих слів і пише про це так (ст. II): „От чому »Лис Микита« для дітей Наддніпрянщини, а особливо Лівобережної України, подекуди буде незрозумілим. Щоб цього не було, у цьому виданні зроблено таке: малозрозумілі або незрозумілі слова відзначено зірочкою, а тут же праворуч на березі їх пояснено: цілі ж вирази або закінчення слів, несхожі з нашими, пояснено внизу сторінки в виносці. Зроблено ще й заміни в самих віршах де-яких виразів і окремих слів на зрозуміліші, але цього не багато“.

Всіх пояснень до тексту є рівно 250, нажаль, багато з них невлучних або й зовсім невірних¹⁾. Нема черенок: ҃, ї.

1) Рекурсе (I, 9.) жалоба, радше — відклик, спротив на програму в суді справу, спротив проти присуду I-ої інстанції;

стрий (I, 28) дядько (родич), — брат батька;

братанок (I, 39) племенник, небіж — син брата;

зальоти (II, 36) залицання, у дужці треба б додати — до судженої, до нареченої;

збитки робити (IV, 4) дуріти, витворяти що — робити псоти;

пільт або полоть (IV, 17) великий кусок сала, — половинка всього сала, здертого із свині;

на тік (V, 36) на долівку — земляну;

з на десять хлопа (VII, 19) дужче як десять чоловіка — далі ніж десять людей наздовж, себто яких 17 метрів;

гвардиста (VIII, 10) козак — польський повстанець, що вступив до гвардії народової;

ребе (VIII, 36) дурню, навпаки: рабін, жидівський духовник — мудрець;

гирю (VIII, 55) булаву — гриву, що у Льва є головною окрасою й ознакою величності;

траскав (IX, 23) брехав — ляпав, галасував;

аптику (X, 7) ліки, — крамниця, склад з ліками;

пниці (X, 62) печена телятина, — сікане м'ясо з різними приправами, сформоване в плясканку і припечене;

кордюк (XI, 54) не гусениця, що, як відомо, язика не точить, а — рана на язиці в худоби і т. д.,

Інші слова пояснені добре, але я думаю, що тих пояснень за багато. До речі: перше число (римське) означає — пісню, друге (арабське) — строфу.

На 1921. рік припадають аж два видання:

Сьоме видання — Всеукраїнського Державного Видавництва, Харків, 1921, 16^о, ст. 154+III: Передмова О. Синявського+3; Зміст+2 ст. друкарських помилок (яких є всіх аж 49, правда — мало замітних). Друковано, як 1. ч. IV. „Концентру книжок для дитячого читання“ й пояснено, що книжка придатна для дітей від 13—15 років. У тексті нема ані *ї*, ані *ѣ*, бо не було в друкарні. В тексті проведена одна формальна й добра зміна супроти всіх попередніх видань, а саме — третій і шостий рядок кожної строфи, вірші з чоловічими римами, посунені направо.

Ілюстрації київського видання, пробиті по раз третій, вийшли дуже невиразно, тим більше, що й папір найгірший із усіх видань: деревний, тонкий, жовтавий. Зате тираж книжки — 50.000 примірників. Є це передрук із VI-ого видання.

Восьме видання з р. 1921., Відень, накладом Видавничої Спілки „Франко син (Петро) і Спілка“, ст. 142 + 1: Від видавництва + XVI: „Хто такий Лис Микита і відки родом?“ Усіх ілюстрацій, зовсім нових, 20 — двох авторів VC, як у київському виданні, і щось як латинське AG або LC. Барвну окладинку виконав артист-маляр М. Івасюк. VC—Villem Carrik, зукраїнізований швед, що живе в Києві. Передрук із II-ого вид. Єдине видання з барвною обгорткою.

Дев'яте видання з р. 1925., Львів, накладом Української Книгарні й Антикварні (Громницького), ст. 141 + 6: Пояснення чужих або малозрозумілих слів (В. Дорошенка). У словарці всіх слів 129, з них — кілька пояснень самого Івана Франка з видання „Дзвонк-а“. Ілюстрацій 11, виконав проф. М. Осінчук. Передрук із VI-ого видання.

Десяте видання у збірнику: „Твори Івана Франка“ Кооперативного Видавництва „Рух“ у Харкові, том XXVI, Харків, 1927. Без ілюстрацій.

Формат усіх цих видань малої вісімки, лише восьме має формат великої вісімки, з широкими білими краями. У всіх виданнях на одну сторінку припадає рівно п'ять строф, також у київським (п'ятім), що має формат шістнадцятки.

Одинадцяте видання „Лиса Микита“, з р. 1918.¹⁾, вийшло в Полтаві. Написав його М. С. Кононенко, банковий урядовець „Союзбанку“ в Полтаві й кооператор. Видав у збірнику своїх творів: „Хвилі“, частина V, ст. 3—141, вел. 8^о, на жовта-

¹⁾ Хронологічно припадає воно між п'ятим і шостим виданням. Т. Ф

вому деревному папері. Повний заголовок такий: „Лис Микита, поема Івана Франка“ (галицький текст, виправлений для читачів на Україні). Букви *л* нема, багато друкарських помилочок. Можливо, що „перекладач“ просив у І. Франка дозволу на свою перерібку. Вона вийшла друком два роки по смерті І. Франка, але автор може і здогадувався, що її готовлять, бо в передмові до третього видання пише виразно: „Надто, як зачуваємо, в Росії приготують окреме видання »Лиса Микити«, підладжене більше для розуміння тамошнього народу“. Перерібка вийшла зовсім невдатна ¹⁾. Ілюстрацій нема.

Деякі вірші перерібки нагадують чисто „котляревщину“.

Крім перелічених видань, вийшов іще передрук „Лиса Микити“ в Зєдинєних Дєржавєх Північної Америки, в Нью-Йорку, накладом „Свободи“, дєсь коло р. 1910. Нажаль, цього видання мені не вдалося роздобути.

*

¹⁾ До своєї перерібки Кононенко вибрав собі текст IV. видання, не переглянений М. Вороним. У тексті перерібок більше, ніж змін між першим і четвертим виданням Франкової поеми. Кононенко завзявся „очистити“ поему від „усяких варваризмів“ (германізмів, польонізмів і латинізмів) та передусім від „галицьких провінціалізмів“. Подаю декілька цих незугарних змін для прикладу (на першому місці Франків текст, на другому — Кононенкову перерібку):

а) „провінциалізми“: III, 8 звук — Він до мене з криком, гуком; V, 29 хавкнуть — Зникне все з одного гаму; V, 31 Солонини полоть гарний — Коливались шинки гарні; VI, 27 маркїтний — охїтний; XI, 55 хавка — Горло кляте я запру“!

б) „германізми“: I, 2 листи з печатками — Шле наказ в звїрячий рід; V, 33 дратва — Як по ниточці підліз; VII, 15 тама — Ти постоїш низче, там-он; XI, 37 цмбрований — цєбрований; XI, 56 грубіян — Крикнув Лис: „Ах ти, буяне...“

в) „польонізми“ й латинізми: III, 12 дільний — Мурцю мій; На все ти вільний; III, 24 пишний — Що, мій Мурцю наймиліший; X, 9 з укритя — з рокити [рокита? — може, те саме, що ракета?]; VIII, 49 ряд — От уряд! Ото держава!

г) грецького „геометра“ змінено на — „земльомір“;

г) італійська „фрашка“ III, 3 — викинена:

— Не прогнівайтесь, вельможе!

Не приніє я щось негоже.

Викидаючи галицькі „провінциалізми“, Кононенко понанихав до поеми своїх т. зв. полтавських: друзяка (I, 32) і дядько (I, 32) зам. — мужик-дулянка (I, 19) зам. — колода, спасибоньки (II, 21), з саковками (VIII 9), підхожі гроші (IX, 31), звитяжцем (XII, 17)... і опоганив її вульга, ризмами; бараняки (I, 18), чортяки (I, 19), Лису вієть на матузці (V, 11), околіла (XI, 5), хапу (XII, 38) й т. д.

У зв'язку з виданням Кононенка переглянемо ще перерібки „Лиса Микити“. Їх було кілька — прозою й віршем. Хронологічно перша — Антона Лотоцького, прозова ¹⁾, теж зовсім невдатна ²⁾, мова нечиста, стиль шкільний, штучний, зате рисунки у книжечці дуже гарні, таких не має ні одне українське видання.

Друга хронологічна перерібка В. Тодосева: „Лис Микита“, за Гете переказав В. Тодосів, ілюстрував П. Лапин, Кооперативне Видавництво „Рух“, Харків, 1925, малої 8^о, ст. 96.

Тодосів у своїй прозовій перерібці держиться в головній основі канви Гетової поеми, яку сильно скорстив, але тут і там помітний вплив Франкового „Лиса Микити“. Назви звірів подвійні: ті самі, що у Франка (Микита, Мурлика, Бурмило, Бабай) і змінені, але не в дусі Гете (нпр., Вовк Сіроманець, Півень Когутун, Собачка Балабайка, замок Лисовичі — Заплутайлівка). З Гете взято лише назву малпи: Мавпенко Мартин ³⁾. Автор не зрозумів тенденції Гетового першовзору. З твору, призначеного для дорослих, наважився конче переробити книжечку для дітей і зробив це дуже незугарно. Головна хиба перерібки, це — цілковитий брак гумору. Затє ілюстрації в „Лисі Микиті“ Тодосева — прегарні ⁴⁾.

В р. 1935. вийшла в Одесі ще одна перерібка „Лиса Микити“ М. Рильського, для дітей середнього віку, з малюнками Кеша ⁵⁾.

¹⁾ Хронологічно вона припадає між восьмим і дев'ятим виданням. Заголовок: Антін Лотоцький, Пригоди Лиса Микити, з 30 образками, Львів—Київ, 1924. Накладом Видавництва „Молода Україна“. Вібл. „Мол. Укр.“, т. II., 16^о, ст. 100, у 12 уступах.

²⁾ На зразок подаємо таке оригінальне закінчення перерібки: Радів і Лис і Лисиця і всі Лисенята. Радощам їх та утісі не було вже краю. — Тільки птичка-щобетушка туди прилетіла, сіла собі на берізці й таке заспівала:

Цвірінь, цвірінь, цвірінь, цвірінь,
Ой, ти, Лисе, й ти, Лисенко,
Не радійте дуже,
Що лєсть, хитрощі здобули,
Не на довго служить!
Приїде час, і ти пізнаєш
Ще, Лисе, небоже,
Що чи скорше, чи пізніше
Правда переможе. Цвірінь і т. д.

З того виходило б, що один тільки Лис між звірятами живе брехнею й підступом, а вся правда по боці Вовка-ненажери, брусоватого, Медведа, Льва, найбільшого розбійника, й дурноватого Цапа!

³⁾ Крім цього, виступає ще — й Мавпа Фрузи.

⁴⁾ Не знаю, чи оригінальні, може — запозичені з російських. Т. Ф

⁵⁾ Наклад — 20.000 прим.

Всіх ілюстрацій — доволі гарних — разом із обгорткою, 32. Формат книжки: велика 8°, з широкими білими берегами, строфи не порозділювані. Перерібка Рильського не така радикальна, як Кононенка ¹⁾.

Крім цих перерібок „Лиса Микити“, вийшла ще в 1912. р. в ужгородському місячнику „Наука“ (ч. 4—11) закарпатська перерібка чотирьох пісень. Зладив її Я. Біленький (псевдонім Гядора Стрипського). Про мету її читаємо у вступі (стор. 13):

„Шановный авторъ, славновѣстный поетъ малоруськоѣ литературы, най намъ даруе, што мы осмѣлилися его Лиса Микиту переодягнути въ его старшу одѣжу, въ якої оны уперве передъ многими лѣтамы громадѣ показувався. Хотя се и смѣхотворна казка изъ звѣрячого царства, але така, што мае въ собѣ дуже много поучаючого и для дорослыхъ людей. Изъ сего причины уважали мы вельми хосновитымъ подати еѣ и угро-руськой громадѣ; та конечно, изза домаганъ розлучности, яка деякими верхними формами розлучае угро-руськое письменство отъ украиньско-руського, позволяли мы собѣ одѣжу Микиты подекуди полатати и такъ еѣ до нашего небосклону приспособити“.

Відповідно до цієї передмови пороблено зміни; їх найбільше в I. пісні, в дальших уже менше ²⁾.

Автор переробив, мабуть, цілого „Лиса Микиту“ але друком вийшли тільки чотири перші пісні. Автор хотів „переодягнути“ Лис

¹⁾ Для характеристики праці Рильського наведу кілька прикладів. Ось у шостій пісні, зараз на початку, пороблені на швидку рук зміни вийшли зовсім недолжно:

Батько мав натуру хитру,
Завжди ніс держав по вітру
І науки різні вчив (sic!).
Сам не дуже то багатий...

а зараз передтим сказано, що в темнім лісі знайшов скарб Гороха (sic)

Відома чорногорська строфа змінена ось так:

На горі на Чорногорі,
Де потоки линуть скорі,
Де нема людських осель,
Де лишень орли літають,
Де метелиці гуляють,
Є печера серед скель“.

Все це гарне (Рильський — великий поет!), але чому все це рбити?!

²⁾ Ось декілька зразків змін:

I, 2 Левъ, што царь е надъ звѣрями,
 Піше листы зъ печатками,
 Розсилае на свѣтъ весь:
 „Часъ наставъ звѣрного збору!
 Скоро до царского двору
 Звѣрина вся най зойдєсь!“

Микиту в „його старшу одєжу“, але його правопис не видержаний, він чимало вносить усяких відмін (як, н. пр., апострофи: 'ще, с' зам. съ, в' зам. вь, штоб' зам. штобь і т. д.)

*

На чужі мови Лис Микита досі не був перекладений. На це склалося багато причин (труднощі в опануванні форми, місцевий і національний колорит, ядерність вислову), але головна, на наш погляд, — неfortunний авторів додаток „переробив з німецького“. Перерібку нікому не цікаво перекладати. Жертвою цієї помилки впав польський перекладач „Лиса Микити“ проф. Леон Жиповський. Міркуючи, що „Лис Микита“ перелицьований із Гете, він написав на своїм перекладі: „Lis-Przechera, według »Reinecke Fuchs« Goethego, wolny przekład w 12-tu pieśniach“, хоч скрізь держиться ходу думок українського тексту, зберігає Франків ритм і строфи¹⁾. Є це вільний переклад, не диво, що поема розширена²⁾. Перекладач розвиває думки, розмальовує докладніше ситуації, але й перетяжує цілість маловажними дрібницями, спізнює акцію, затирає й розводнює провідну думку³⁾.

Досить основно перероблена 16-та строфка:

Якъ они тамъ клятѣ бѣгли,
Якъ доскочили до цѣли —
Я не тямлю. Се было
Якъ бы громъ — таке страшенне,
Разомъ гоннуло на мене
Въ задъ, въ оба боки, въ чоло.

¹⁾ Пор., н. пр., початок:

Zawitała cudna wiosna,
rozkwiecona i radosna,
niby dziewczę w wianku z róż.
Ożywiły się dąbrowy,
tajemniczej pełne mowy
i zielone łany zbóż.

²⁾ нпр., I. пісня збільшена на 34 строфи, II. на — 30, III. на — 21, IV. — на 19.

³⁾ Найсильніші й, може, найкращі Франкові місця, з кпинами, передані дуже слабо, н. пр.: II, 280:

Wtedy chytry Lis - Przechera
przez szczelinę w dąb zaziera:
„Wujciu“, pyta: „Dobry miód?“

Таксамо в III, пісні, замість двох строф (24. і 25.) „Лиса Микити“, є лише пів строфи (202—204):

A lis krzyknął: „Bądź zdrow, drogi
Mruczku. Zbieram za pas nogi,
ty się za mnie dobrze baw...“

Оригінальні й дуже вдатні в перерібіці назви звірят: Лис Микита — Lis-Przechera, Мурлика — Mruczek, Бурмило — Bartnik, Неситий — Wilk-Żerowiec, wychowawca kóz i owies; Бабай — Ryjes. Таксамо гарно виходять описи природи ¹⁾. І так узагалі з автора добрий версифікатор.

В деяких місцях видко, що перекладач не зрозумів тексту. Немило вражає пересада, чужа „Лисові Микиті“. Буває хибна інтерпункція. Цілу акцію переніс автор у Татри: згадані тут — Поронін, Косцеліско (осідок Льва), скарб Валігури (зам. царя Гороха) поміщений на Гевонті ²⁾ [VI, пор. 191—198]. Таксамо змінене в поганськiм дусі місце проші (VI, 217). Остаточний погляд про перерібку трудно дати, бо цілість іще не готова. ³⁾

*

При цій нагоді варто зазначити, в якому числі примірників виходив „Лис Микита“. Нажаль, на виданнях тираж ніде не позначений, з винятком харківського видання Всеукраїнського Державного Видавництва з р. 1921. і видання „Руху“ (десятого).

„Дзвѣнокъ“ ледви мав більше передплатників, як 1.500, дальші видання „Руского Товариства Педагогічного“ й „Українсько-руської Видавничої Спілки“ розходилися більш-менш у 3.000 примірників, таксамо віденське. Київське видання з 1905. р. було, мабуть, бите в 10.000 примірників, таксамо й видання „Руху“ 1929. р., і Громницького, львівське, з 1934. р. Харківське В. Д. В. надрукувало „Лиса Микити“ 50.000 примірників. Нарешті коопе-

¹⁾ II, 1 і 2.: Hej, kto nie zna dobrze lasu,
ileż miewa ambarasu,
zanim znajdzie lisa ślad...
Trawy leśne i paprocie,
ostre głogi i mchów krocie,
i stubarwny leśny kwiat...
Wszystko to tak ślad zaciera,
że przezorny Lis-Przechera,
co przed karą głowę skrył,
pewny siebie w swojej norze
drwieć z gróźb sądu śmiało może,
co też czynił Lis, — bo... drwił.

²⁾ пор.: Gdzie Gewontu skalne szczyty
srebrnym śniegiem w słońcu lśnią,
w zawieszzonej groźnie skale
ponad regle, ponad hale,
w miejscu, znanem dobrze mi,
w przepaścistej gór pieczarze
ja ci królu skarb ukażę.

³⁾ Вийшла друком у Львові, 1936.

ративне видавництво „Рух“ у збірнику творів Івана Франка обіцяло довести наклад кожного тому до 15.000 примірників, але вибивало покищо по 3000.

Правда, давніші видання, від першого до п'ятого, всі розхоплені, але багато книжок запропастилося підчас великої війни (1914—1918), інші зужилися так, що на руках буде тепер не більше, як 60.000 примірників „Лиса Микити“, на всіх 110.000, що були або в найближчому часі мають бути видані (відбиті з матриц).

II.

Історія тексту „Лиса Микита“. Зміни.

Первісний текст поеми „Лис Микита“ складався з дев'яťох пісень. Та цей первісний текст поет поширив із дев'яťох пісень на дванадцять. Ясна річ, що з тією справою зв'язані й досить великі зміни. Зміни ці, крім правописних, двоякі: додані частини й виправлена мова. Пропуски такі незначні, що можуть не входити в рахубу.

Перейдемо тепер ті зміни, доторкаючися спершу назверх них змін.

В первісному тексті з 1890. р. I. пісня має 36 строф, у дальших виданнях, почавши від другого — 53. Додано другу строфу, де Лев скликає звірів на свій двір, і строфи 6—21: епізод про Вовка-геометра, як його побили чотири Барани. Цей епізод — один з найкращих у віршованій казці. Додаток є ко-нечним поясненням короткої скарги Вовка: „Вже мені хоч про-падать“ (1, 5) і доповнює головну канву повісти, якою є без сумніву суперечка Лиса з Вовком¹⁾.

В II. пісні на 44 строфи (43) додана лише перша строфа з описом Лисович:

Гей, хто в лісі не буває,
Той не бачив, той не знає²⁾,
Як Микита Лис жие.
Лисовичі — славний замок,
Не один там хід і ганок,
Ям, скриток чимало є.

Ця строфа потрібна для нав'язання подій.

III. пісня мала первісно 48 строф і кінчалася там, де те-пер кінчається четверта пісня: „І дітей поцілувавши“. І так автор із однієї пісні зробив дві: третю, що має тепер 37 строф, і че-тверту із 44 строфами.

1) Той епізод узятий з латинської поеми „Reinardus“, де він мав символічне значіння, і в дійсності зовсім не скінчився так фатально для Вовка. В Гетовій poemі цієї пригоди нема.

2) у 3. вид. — і не знає.

Третя пісня новіших видань кінчається тепер висилкою Ба-
бая до Лиса Микити :

Царь махнув лиш головою.

В IV. пісні додано на початку три нові строфи : прихід Ба-
бая, привитання, гутірка на призьбі. Далі йде 5 строф давньої
третьої пісні: вісті з двору, певність Лиса, розмова у світлиці.
Далі є 30 нових строф (9—38), чудовий епізод про гостину Лиса
й Вовка в попівській комірці, подвійно зв'язаний із цілістю : Лис
оправдовується перед Бабаєм, чому підвів Бурмила запросинами
на мед, а саме — за давню кривду ; у правдивому світлі змально-
вує вовчу захланність. Нові додатки зв'язують тісніше події.
Прогалини давнього тексту в нових виданнях щасливо вирів-
няно, оповідання збагачено прегарною вставкою, тісно з голов-
ною фабулою зв'язаною.

Пісня V. починається там, де первісна VI., що мала 39
строф і кінчалася там, де тепер V.:

„Ну“, царь каже, „сядь, Микито,“...

В теперішній п'ятій пісні, що має 56 строф, додано в 17
строфах (V, 30—46) епізод про те, як Микита з Неситим крали
в господині солонину, як Вовк утік з полтем, а Лиса викрили,
і він ледви спасся хитрощами й ризиковним скоком через вікно,
як потім із спільної добичі Вовк не дав йому нічого, ще й його
висміяв.

Це нове оповідання є поясненням слів Лиса (що були
і в першому виданні):

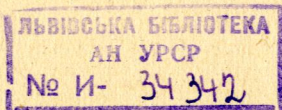
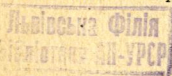
А як часом грубшу штуку
Нам вдалось спіймати в руку (V, 29).

Пісня VI., давня V. із 36 строфами, має тепер 35 строф.
Пропущена передостання строфа:

Такъ то доля грае зъ нами!
Хто ось-ось бувъ близькій ямы —
Раптомъ на вершку ставъ! Охъ,
А хто гордо дувъ, пишавъ ся,
У кайданы вразъ попалъ ся
И пошовъ въ тюремный лѣхъ!

Автор пропустив, певне, в дальших виданнях ту рефлексію
з ліричним „Ох“ із двох причин: щоб не псувати епічного
стилю й не переривати слів Льва.

Пісня VII. — ціла нова й містить скарги Вовка у в'язниці в 48
строфах. Ця пісня, найсумніша з усіх, на око слабше зв'язана
з цілістю, але необхідна для характеристики Вовка, та ще тому,
що читачі цікаві були знати, що діялось у в'язниці з трьома
в'язнями. Крім того, вона має зв'язок із життям Івана Франка.

82244/2

В'язничні гаразди, яких довелося зазнати авторові, знайшли в ній відбиток:

Час обідать! Бідолахи
Не привикли саламахи¹⁾
Арештантської еживать.
Як наклали їм три миски,
Нюхають: аж кривлять пшени! —
Стали (п)чихать і плювають!

У словах Барана:

„Люд мій весь в недолі гине“ (VII, 24)... —

кожний чує паралелю до життя українського народу, а в дальших:

Думка в мене розбудити
І з неволі слобонити

Весь овечий наш народ (VII, 28 і д.) —
до життя й діяльності самого автора.²⁾

В пісні VIII., колишній шостій, що мала 57 строф, а тепер розтягнена на 62 строфи, додано 5 строф некрологу Зайця й Цапа; вони виразно призначені для старших, бо для дітей певне незрозумілі — є тут тяжка фігура: „винуваті без вини“ (оксимо-рон), тяжкі вислови: „жертви злоби й сили“, і сатира на про-текційних урядовців та зарозумілих, і при цьому дурних людей. Одні і другі нераз дошкулили авторові, тимто він помістив їх портрети на цьому місці — такі загальні, що особистої алюзії годі дошукатися.

Пісня IX., давня сьома, має тепер 44 строфи без ніяких вставок.

Пісня X., вся нова, найдовша, має 75 строф, найоригінальніша. Містить оповідання Лиса, немов сповідь перед Бабаєм у часі їх подорожі на царський двір. Знать, дорога була неблизька

¹⁾ Арештантську саламаху описує автор докладно у своїх „Тю-ремних сонетах“, а саме в XIV. сонеті. Сонет написаний 19. вересня 1881. р. Це вже тоді втретє Франко сидів у в'язниці (влітку 1889. р.)

Паралелі не трудно знайти у Франкових новелях із в'язничного життя. В оповіданні „Хлопська комісія“ (написаному первісно по-польськи 1881. р. й надрукованому у „Przawd-i“ 1884. р.; того самого року друкувалося і в „Зорі“) оповідає арештант:

„От уже отсе дваццятий рік у криміналі сиджу, а ви гадаєте, що то пальцем перекивати? А скоро на світ, я знов мушу до свого — по чужих коморах шарити. Так таки мушу, бо що ж буду робити, з чого жити? Ремесла ніякого не вмію, ні поля, ні ріллі не маю, до роботи ніхто мене не прийме, тільки одне й лишається, що бухацька (злодійська) кумпанія“.

²⁾ Байки про Свиню, Барана і Кравця — для дітей, але тільки дорослий відчує дискретні натяки на обставини, записані пров'ю життя поета й народу.

з Лисович (Підгір'я) на царський двір, коли Микита мав тільки часу на довгі оповідання. Пісня складається з двох частин: 1) напад Лиса на курячу процесію й давніші пригоди з Півнем, провідником процесії, Лисові громи на протекцію, та 2) як Лис познайомився з Малпою.

Лисове оповідання було потрібне, щоб скоротити дорогу, напад на процесію має виказати безприкладну сміливість Лиса і право сили, звичайне не лише у звірячому світі, але й у людських відносинах; нарешті, знайомство з Малпою конечне для того, щоб зрозуміти дальші пісні, чому Малпа помагає Лисові, а не любить Вовка.

І так, із композиційного боку вставка десятої пісні є виправдана.

У третьому й четвертому виданні по 37. строфі у сповіді Півня додана ще одна строфка:

Обіцяли паляницї,
Штири кірчики пшеницї,
Ще й м'ягкого хавтура;
Та я пункт поклав конечний,
Щоб Микита, муж сердечний,
Був там¹⁾ за паламаря.

Цієї строфи немає в дальших виданнях, починаючи від п'ятого. Склад, тон і мова цієї строфи показують, що вона, здається, не Франкової роботи. Є в ній, правда, галицьке „штири“, але „м'який хавтур“ у Галичині зовсім незрозумілий. Автором тієї строфи (та й інших змін, особливо в сьомій і десятій пісні) міг бути Микола Вороний, якому Іван Франко склав окрему подяку за „поміч“ при кінці передмови до третього видання з р. 1902., ст. XV.

Пісня XI. (давня восьма) має 57 строф без ніякого додатку.

Таксамо XII. пісня з 50 строфами тотожна з давньою IX. на 49 строф, лише закінчення змінене. Первісно було:

Царь сказав: „Иди, мой друже!
Я й цариця радї дуже,
Що весь смутокъ ихъ утѣкъ!“
Тутъ кончить ся наша казка.
Сли новои слухать ласка,
Приходѣтъ на другій рѣкъ!

Автор, кінчаючи такою апострофою „Лиса Микиту“, мав уже плян або й готові частини другої віршованої поеми, а саме — „Пригоди Дон Кіхота“, що справді були надруковані в другому річнику „Дзвінка“ за 1891. рік.

¹⁾ Трете видання має — „тут“.

В окремому виданні таке закінчення „Лиса Микити“ було недоцільне, й тому автор його змінив.

В останній строфі старого тексту додав три вірші :

Маєш дозвіл на три днини,
А вертай же, разом з ними,
Щоб я тут їх привитав.

Для рими змінено слово „утік“ на „пропав“. Остання строфа звучить :

Тут кінчить ся наша казка,
Всім, хто слухати був ласка,
Дай же, Боже, много літ!
Най і наш весь сум пропаде,
А тим, хто нам коїть зради,
Най зійдець ся клином сьвіт!

Закінчення гостре, для дітей і незрозуміле і невідповідне, але серед тодішніх і теперішніх умов українського життя аж надто доцільне.

*

З черги приходимо до порівняння і критики текстів.

Розбираючи подрібно, пісня за піснею, зміни тексту в чотирьох авторизованих виданнях, для порівняння беремо передусім текст, спільний усім виданням¹⁾.

Перша пісня.

Первісна:

I, 1. Надійшла весна прекрасна,
Многоцвітна, тепла ясна,
То царь Левъ и повелѣвъ
Зъ гôrъ, лѣдѣвъ, лугѣвъ и зворѣвъ
До высокихъ царскихъ дворѣвъ
Поскликати всѣхъ звѣрѣвъ.

Нова третього видання:

Надійшла весна прекрасна,
Многоцвітна, тепла ясна,
Мов дівчина у вінку;
Ожилі луги, діброви,
Повно гамору, розмови
І пісень в чагарнику.

Друга строфа, як опис природи, без сумніву краща, але людський гамір, розмови й пісні слабо підходять до звірячих зборів. Люди на них не були прошені й не мали там чого робити. Для пояснення, у другому виданні, додана друга строфа:

Лев, що царь є над звірями,
де Лев скликає звірів на збори.

III.

I.

I, 4, Щоб творити звірям суд. Щобъ звѣрямъ творити судъ
Метатеза не має значіння, наголос: звірям — наддніпрянський, див. ст. 34.

¹⁾ Шкода, що ніодне з дотеперішніх видань не має нумерованих строф. Доводиться цитувати пісні римськими цифрами, строфи — арабськими, рядки — дрібним письмом.

I, 5 ₄	Первісна:	Нова 3. видання:
Першій вийшовъ Вовкъ Неситый.	— — — — —	— — — — —
„Царю“, каже, „вѣдъ Микиты	— — — — —	— — — — —
Вже й житя менѣ нема!	— — — — —	Вже мені хоч пропадать!
Дѣтокъ моихъ бе, кусає,	— — — — —	— — — — —
А Вовчицю обмовляє,	— — — — —	— — — — —
Що невѣрна, зла й нѣма“.	— — — — —	Так, що й сором повідать.

Який варіант кращий, годі сказати. Невірістю жінки й у людей сусіди люблять одні одним колоти в очі, але як жінка німа, то хоч би яка була зла, то це ще не найгірше лихо. Може, тому й автор змінив первісну версію, що „зла й німа“ слабо годяться між собою. Але на суді треба казати всю правду, а не заслоняти образи невинним „так, що й сором повідать!“

III.

I.

I, 24 ₆ Без ваганя продає	Безъ зазору продає ¹⁾
слово „зазору“ замінено іншим, бо рідке й мало зрозуміле.	
I, 25 ₁ Та ж то нехрист, та ж то Юда	Та то нехристь, та то Юда
„ж“ — скріплює вислів.	
I, 25 ₅ Він всіх нас Жидам на	Вонъ царя бѣ жидамъ на шкуру
	[шкуру]

Первісна версія краща, бо не з усіх звірів шкуру купують жида, а левяче футро таки має вартість. Іронія лежить у тому, що жида свининою звичайно не торгують. Рись, згадуючи лише про царську шкуру, Царя проти Лиса настроює, зате загальне „всіх нас“ ослаблює думку.

I, 26 ₁ Заяць ось душа спасенна,	Заяць ось — душа почитива,
Як живе, ні в ніч, ні денно	Якъ живе, той зъ добрадива
Зла нікому не хотів.	

Гарні рими, але в незугарних словах первісного тексту уступили місця асонансові, без шкоди для змісту.

I, 27 ₄ Зайця він струснув мов	Якъ струснувъ Зайця мовъ грушу
	[грушу]

I, 27₆ Сли бы... змінене на — як би... пор. ст. 33.

I, 28₅ Жди від ворога похвали! Вѣдъ врага не жди похвалы!

Негація первісного тексту ослаблює думку й залишає архаїзм „врага“, який поет замінив новою формою.

I, 36 ₄ І — зміркуй безодню злости!	И — змѣркуйте бездну
	[злости!]

I 39₂ Всякий проступок безбожний
Перед ним неначе хрін.

Є для него наче хрѣвъ

¹⁾ Далі подаємо спершу, зліва, новий текст, зправа — первісний

- II, 13, „Вуйку, — каже Лис, — се жарт!“ „Вуйку — каже Лисъ, —
[жартуєшь!“
Жарти? Дай лиш зо три квартаи Що, жартую? Нѣ, що чуєшь,
То й присягою скріплю! Я й присягою скріплю!
- II, 19, Ось колода ся відкрита Ось колода знаменита
- II, 28, Виглядає у квартиру — Выглянувъ въ кватиру —
— — — — —
Хлоп хапає за сокиру. Тай хапъ за сокиру.
- Нові вірші збільшені на одну стопу.
- II, 29, Репет підійма Охрім Якъ не здѣйма крикъ
[Охрѣмъ:
— краше!
- II, 30, У! Кипить в селі трівога! У! Знялась въ селѣ три-
[вога
- II, 34, Аж тут суне Лис Микита Ажъ ту лѣзе Лисъ Микита
— „суне“ лагідніше й естетичніше.
- II, 34, Ну, вуйцуню, — мовить — сита Тай говорить: Вуйку, ви то?
Вже душа? А добрий мід? Що жъ, вуйцуню, добрый
[мѣдъ?
- II, 41, Потім троха мисли ладив Потѣмъ трохи въ мысляхъ
[ладивсь
- І з сенатом раду радив И зъ царицею поразивсь:
Приклика... Кажє звать...
- II, 44, Та що царъ дав, їдж до решти! Та, що царъ давъ, треба
Сперечати ся не мож. Спротивляти ся... [нести,

Третя пісня.

- III, 5, От не ждали! От візита! Чи се ты? Чи справдѣ
[ты то?
— — — — —
Щоб як стій іти назад! Щобъ якъ стѣи и ван-
[друвать!
- Зміна прегарна. „Назад“ римується гарніше з „я рад“.
- III, 7, Я про царський суд не стою, Суду царского съ не бою
А що рад піду з тобою, А щобъ мавъ не йти зъ тобою —
Ти про сее певний будь! Ты про се спокойный будь!
- Оминено зміною незугарне „съ не бою“, пор. ст. 34.
- III, 16, „Добре! Так ходи ж за нами!“ „Добре!“ каже Лисъ, „я живо!“
І полізли бурянами... Поповзли вони кропивовъ...
- Зміною викинено прозінціоналізм, орудн. жін. род. на -ов,
пор. ст. 33,
- III, 18, Війт зо злости счервонівши, Вѣйтъ зъ гнѣву почервонѣвши...
Тут зміну зроблено для евфонії, щоб оминати неприєм-
ний для вуха збіг аж п'ятьох приголосівок.
- III, 20, Хто занадто боязливий, Сли ты, Мурку, боязливий,
Най такий покине труд! То даремний весь нашъ трудъ!
про „сли“, пор. ст. 33.

III, 23₃. Шнур ще дужче горло стис Шнуръ ще горнь за горло стисъ.

III, 30₂ Лиш відсапав тай до Відсапнувъ тай гнеть до
[шнура [шнура

III, 30₅ Шнур урвав ся і втій хвили Шнуръ урвавъ ся — Боже милый.
Кіт свободно міг гасать. Коть свободный бувъ опять!

Зміною усунено архаїзм і русизм „опять“, пор. ст. 35.

III, 31₁ Ну, він мишей відцу- Що вже то й казати, милй, —
[рав ся

В курнику й не обзирався, Не спочивъ вѣнь тамъ и
[хвилѣ,

Зміна цілковита, а зміст однаковий.

III, 34₆ І сказав при двораках: И сказавъ при всѣхъ звѣряхъ:

Не сказано попереду, як довго тривали звірячі збори, чи ждали всі звірі на прихід Лиса, але „при двораках“ краще, значить — після розпуску парламенту.

Четверта пісня.

IV, 39₅ Де про що... Де о чѣмъ...

IV, 42₆ Що всьміхнеть ся ще колись Що вемѣхнесь до насъ колись.

В обидвох випадках зміни торкаються фразеології та дієслівних форм, пор. ст. 34.

П'ята пісня.

V, 4₆ Ні, вже нас не підлестиш! Нѣ, симъ насъ ты не зманишь!

Було, мабуть, краще, бо звичайно кажеться „підлещуватися комусь“, а „підлестити когось“ рідко вживається.

V, 8₁ Кажуть: злодій я, поганець, Сли розбійникъ я й поганець,

А Мурлика То й мурлика...

Тут зміна для слова „сли“, таксамо V, 9₆ (сли — коли), пор. ст. 33.

V, 10₁ Та цар Лев не вів і вухом Але Левъ не слухавъ того,

І взяли Микиту духом И взяли Микиту мого

Зміна 2-ого видання дуже гарна: замість бідного „мого“, впадна метафора „духом“ у значінні — „швидко“.

V, 12₆ Причинить до смерти глум. Причинити смерть и глумъ.

V, 17₃ Шнурка, зам. кращого „шнура“; знайшлось, зам. „найшлось“.

V, 19₁ Завдали на шию сильку, И на шию вергли сильку,

V, 19₅ Він царю вклонив ся щиро Та царю вклонивши ся щиро,

І ось так проговорив: Вѣнь оттакъ проговоривъ:

V, 21 Тут в обличю смерти й гробу Ту вь обличю смерти злои

Хочу виявить всю злобу, Хочу я прилюдно зъ своихъ

Сповідать ся всіх гріхів, Высповѣдatisь грѣховъ,

„Сповідатися гріхів“ — церковний архаїзм. Зміна тут дуже до речі, виявляє Лисову гіпокризію.

V, 23, Лис Микита беть ся в груди: Лисъ Микита вдаривсь въ груди

Зміна — збіг 4 приголосівок!

V, 24, Як то шарпав, гриз я вас! Колько я нанищивсь вась!

V, 27, Нині кара бе мене! Кара днесь бе лишь мене!

Натиск на „мене“

V, 28, Загарчить — не сьмій і пис- Загарчить — я мушу втѣк-
[нуть! [нуть!

Зміна дуже влучна й дає крашу риму до „тріснуть“. Тут доданий епізод про крадіж солонини, строфа 30—46.

V, 47, Оттаке сказати мушу: Справдѣ ту сказати мушу.

Шоста пісня.

VI, 5, Відометить тобі ко- Відометить ся...
[лись

VI, 12, Та біда, коли вла- Але дурень, сли владыи,
[дики [пор. ст. 33.

VI, 14, Як була умова знай, Якъ умовилася, знай.
Там у зрадників тих Купка зрадниківъ тихъ темныхъ,
[темних,

Авторові видалося, певно, слово „купка“ вульгарним — передтим сказано: „Спілку він зібрав велику“,

VI, 20, Ну, повісьте! Ну, берѣть мя!

VI, 24, Ще про смерть яку- Ще о смерти твоѣй днесь?
юсь днесь?

VI, 25_{3,5} А гріхи ті...

Всі не варта (VI. вид.) Не вартують
„вартують“, як двозначне (і діалектичне), відпало.

VI, 28 Пішки до Пельопонезу, Пѣшки до святого Риму,
Відтам аж до Херзонезу Вѣдтамъ ажъ до Русалиму
Шлюбубав ся я піти. Слюбубавъ ся я пѣти.

Міркую, що первісна версія багато краща й більше відпо-відає народнім уявленням, бо Рим і Єрусалим знані в нас навіть темним селянам.¹⁾

VI, 28, Скарб відразу весь Скарбъ тобѣ ся весь до-
[твій стане, [стане,

(зам. станеш I, — будеш III).

Сьома пісня.

Беремо під увагу зміни 3. і 4. видання супроти — другого.

VII, 2, Нюхають аж кривлять писки — у 3. і 4. вид.: кривить

VII, 12, Сповідник чи палямар... — у 3. і 4. вид.: Піп чи дяк...

¹⁾ В Гете в „Reineke Fuchs-i“ є Рим і Свята Земля (VI, 270):
Möchte... nach Rom mich als Pilger begeben
Und von dannen über das Meer...

- VII, 14₄ З тих гріхів, що непо- у 3. і 4. вид.: З тих гріхів, що не-
[криті] [прощені]
Поросята бач, неміті, Поросята нехрещені
- VII, 15₆ Там обмию я діток — у 3. 4. вид.: Я похрещу там діток
- VII, 16₆ Чесна, бач, Свиня й художна, — у 3. і 4. вид.: побожна.
- VII, 17₆ Треба ж діточок помить — в 4. вид.: Се вона дітей хрестить.
- VII, 20₂ „Ну, гляди-ж чистюху тую, — в 3. і 4. вид.: сьвятошу.
- VII, 20₅ Чи я крілик, чи я в 3. і 4. вид.: Православний, чи
[волик,] [католик.]
Щоб Свиней умитих їв?“ Щоб Свиней хрещених їв?

Варіанти третього й четвертого видання слабо підходять до загального тону „Лиса Микити“. В дальших виданнях, починаючи від п'ятого, їх не взято під увагу.

Восьма пісня.

- VIII, 1₄ Царю, будь мій рідний
[тато,
Поблагослови завзято Поблагослови мя свято
вдатніше, але через говіркоче „мя“ змінене на — гірше, пор.
ст. 33.
- VIII, 2₅ Та що вдіємо! Що гоже, Та що вдіємо! Що Боже.
Гожим треба відплатить!“ Богу треба заплатить.
- VIII, 3₃ Що такий побожний ти, Що такъ чесно мыслишь ты,
VIII, 3₆ Хоч чим будь допомогти. Дечимъ въ помѣчь тожь прийти.
- VIII, 4₂ Дуже ласкав ти... Ось бач: Сли такъ ласкавъ ты... ось бачъ:
Я і торби в путь не маю! Я й торбини въ путь не маю!
- VIII, 11₃ Ах, Яцуню, притулись!... Ахъ, Яцуню любый мій!
Я... з тобою розстаю ся! Розставати ся зъ тобою —
Ах, подумати бою ся, Я й подумати ся бою,
Жаль пройма мене на- Жаль пройма мене тяжкій!
[скрізь!]
- VIII, 14₃ Вам мясних не треба страв — — не хочесь... — —
VIII, 21₂ — славою покрита — славна й знаменита — —
VIII, 21₆ В ласці царській тішусь я — Ласковъ царсковъ...

Зміна — через нарічеву форму орудника, пор. ст. 33.

VIII, 22.

- Вороги мої запеклі Вороги жъ мои завзяті
Деся там нині ледво теплі, Мусять нинѣ коштувати
Царський гнів їх бе всіх трьох; Лютость царского гнѣву.
Кіт, Неситий і Бурмило Кѣтъ, Несытый и Бурмило
Мусіли стулити рило, Мусѣли стулити рыло
Ще й попали в темний лях. Й вандрувати у тюрму.

Обидва варіанти наче однаково гарні. Зміну викликало, може, те, що автор хотів уникнути чужих слів: „коштувати“ і „вандрувати“ й оминати галицький наголос „гніву“, замість „гніву“, пор. ст. 34.

VIII, 30₅

Що там Лев мені і проща?
Я тепер сьмію ся з них?

Що мнѣ Левъ и що мнѣ проща?
Тутка я сьмію ся зъ нихъ.

Первісний варіант сильніший через здвоєний *dativus ethicus*, але нарічеве „мні“ замінено — літературним (пор. ст. 32); так-само нарічеве льокальне „тутка“ замінено часовим „я тепер“ — без шкоди для значіння.

VIII, 46₃ Лев задрез утіхи хвіст Левъ зôдре ажъ зъ втѣхи хвôстъ

VIII, 49₄ — — А членомъ суду — — А членомъ суду,

Що мене судив на згубу, Що на смерть судив мя люту,

Кращі асонанти змінені на гірші — через нарічеве „мя“.

VIII, 50₃ Вже не змиеть ся сей хляп. Та не змиєсь вже сей хляпъ.

Зміна — спричинена вимогою милозвучности.

VIII, 54₂ В гору виняв — Въ верхъ поднявши,

VIII, 56₄ Та за те даю їм плату: Та за те їмъ нагородовъ

Цапа й всю рідню патлату Буде Цапъ зъ всѣмъ своимъ

[родомъ]

Щасливо оминена какофонія первісного тексту й нарічева форма „нагородовъ“.

VIII, 57₃ Буде винятый — Вôнь е вынятый

VIII, 57₄ Хто де здибле сю облуду, Хто его де здибле, вздрить,
Може вбить його без суду... Той безъ суду може вбить...

Дев'ята пісня.

IX (VII), 4_{3,6} Друже мій, старий Ба- Друже мôй Бабаю!
[баю!

Ще сьогодні почвалаю. — Днесъ ще почвалаю.

Зміна, крім стилістичних різниць, приносить поширення вірша на цілу стопу.

IX, 12₃ Ні нічвиди, як Сова, Нѣ понурй, якъ сова,

„Понурй“ змінене на „нічвиди“, а це краще віддає головну прикмету й засіб боротьби сов за існування.

IX (VII), 14₂ Хоть то я не маю бою Хоть то я не дужесь бою

Перед військом тим його Той гвардія его...

(пор. ст. 32.)

IX, 17₂ Ліс шумить, тріпочесь — — — — хитаєсь
[листе —

IX, 21₁ Нині, хто рад жить, не Днесъ, хто хоче жить, не схнути
[схнути

IX, 24₁ Щож, мій гріх Ну, мôй грѣхъ

— може й ліпше.

IX, 25₁ Усьміхнувся Микита стиха, И всмѣхнувся...

Нюх табаки взяв і чиха . . . пропчивавъ

IX, 31, Що ж, купуйте, добрі люде! Шожь купуйте, люде божі,
Як що вам завгодно буде, Я й не що великй грошѣ
Дешево візьму від вас. Буду правити вѣдь васъ.

Змінений варіант має гарні рими, замість асонанців — „завгодно“, а зміст той сам.

IX, 33, Друже Шкапа ся лагідна Друже, мовить, Шкапа скрѣйна
І лоша продати згідна І продать Лоша приклѣнна

Рідке слово скрѣйна = чемна заступлене загально вживаним і замість асонанси — гарно зримоване.

IX, 36, Як у лоб не вїдїть просто Якъ не вїдїть въ башку просто

Рідке, татарського походження, в росіян уживане слово „башка“ заступлене — лобом.

IX, 39, Га, ненаїсна прочваро! . . . прочвало! (до риму)

Зїв усе, ще й того мало!

Друга на обід не клич! Другови не давши ничь.

Діалектичне „нич“ зсезло.

IX, 39, Заслужив на могорич. То належавсь могоричъ.

IX, 40, Втішна щось вона пішла Онъ туды вона пѣшла.

Зам. неозначеного „онтуди“ на „втішна“ змінено дуже вдатно.

IX, 41, Се здорово на живіт Се плявдує — — —

Слово рідке замінене загальним, хоч не таким маркантним, бо притуплює гостроту наруги.

Десята пісня.

Друге (шосте й дальші) видання:

X, 15, Мимрю, як верзеть ся 3. і 4. вид.: Мимрю: Господи
[в снах, [возвах,

X, 24, Чи тебе беру на сьміх? 3. і 4. вид.: Чи сьвяте...

X, 36, На той другий сьвіт 3. і 4. вид.: В сьвіт загробний,
[безпечний [безконечний

IX, 37, 6. вид.:

3. і 4. вид.:

Бачиш, голос мій чудесний

Бачиш, голос мій чудовий

Так вподобав муж той чесний

Так сподобав ся попови,

Що годує Кобзаря, —

Слава скрізь о нїм така,

Мав при нїм я учнем стати,

Що в єпископськїм соборі

А тебе він мав узяти

При архієрейськїм хорі

Двом нам за поводири.

Мав я стати за дяка.

У третьому й четвертому виданні по 37. строфі у сповіді Півня додана строфа:

Обіцяли паляниці,

Штири кірчики пшениці

Ще й м'якого хавтури;

Та я пункт поклав конечний,

Щоб Микита, муж сердечний,

Був там за паламаря.

Тієї строфи нема в дальших виданнях від п'ятого. Склад, тон і мова тієї строфи показують, що вона, здається, не Франкової роботи.

Далі йде, пропущена у п'ятому й дальших виданнях, строфа із іще більшими обіцянками Півня.

Х, 38, Три післанчики прийшли в 3. і 4. в. — — каноніки

Запросить на поварарство паламарство

Х, 39, Я художник, любий стрику! в 3. і 4. в. Я артист е,...

X, 54. В коло неї... в 3. і 4. в. А круг неї...

Здається, що зміни 7. й 10. пісні, що їх бачимо у третьому й четвертому виданні, перероблені під впливом М. Вороного, та ледви чи з користю для поеми.

Одинадцята пісня.

XI, 2₁ Так він виступив охоче, Такъ вступивъ вѣнь въ царскій
[дворы,

Всі на нього вперли очі, Всѣ на него вперли в з о р ы,

Тяжкий склад слів уступив місця гладшому, але не такому докладному. Вийняtkово зміна, замість гарних рим, дає асонанси.

XI, 15. Ваші царські очи знов Бачу, вороги закрыли
Царські очи передь мною

XI, 15, Ваші царські очи знов Царскіи очи передь мною

Легким способом усунене говоре „мнов“.

XI, 15₅ Бо підданих сила й світло Бо підданихъ жизнь и свѣтло

XI, 24₅ Сніг був, вітер на бо- Снігъ бувъ, студѣнь безъ пар-
[лоню. [лоню.

Непотрібна французчина (через польську мову) заступлена народнім словом, що, крім того, дає гарну риму.

XI, 26, Поквално на лід присіла Сѣла на лѣдѣ на сторонку,
В ополонку хвіст встромила Хвѣсть встромила въ ополонку

Недоладне „на сторонку“ — замінено дієслівною римою.
„Поквапно“ віддає краще легкодушність і захланність Вовчиці.

XI, 31₄ Люде люті гульк надбігли Люде.... тужь надбѣгли

XI, 34₁ Будь вона порядна й че- Якъ бы добра вна та чесна,
[сна.

Новий варіант кращий.

XI, 40, Пів години вже лапаю, Півъ години ловлю тутей,

Пів ведра вже ось їх маю Пôвъ ведра набравъ вже хутко...

Первісне (XI, 50₅) Що й тамъ прийшлося набрати
Все на радѣсть тыхъ паниць —

замінено дуже гарною високопоетичною метафорою:

Кілько їй прийшлося набрати
Сувоватих паляниць.

XI, 51₅ . . . поступок ехидний... . . . замиселъ ехидный...

XI, 52₄ Що дала собі накласти Що взяла на себе часть
Те, що правно мало впасти Ту, що правно мало впасть

„Мало“ першого видання, мабуть, друкарська помилка зам.
„мала“, хоч і „мало“ могло би бути як анаколют до „ту“.

XI, 54₆ Біле в чорне пробрехав! . . . — — прибрехавъ!

XI, 56 Крикнув Лис: „Ти грубіяне!

Думаєш, що лайка стане

Латкою на честь твою?

Лайка — латка дуже гарна гра слів.

Дванадцята пісня.

XII, 2₃₋₆ А ти знаєш, що за день?

Він рішить, чи до побіди

Ти дійдеш, чи смерть і біди

З бою винесеш лишень!

„Смерть і біди“ гарна поетична фігура — „*боггерон протегерон*“.

XII, 3₄ Всю ту ніч вона не спала,

Все за Лисом промовляла,

Де в кого лише могла —

мало ймовірно, бо звірі, як і люди, переважно сплять уночі
й недоступні для протекційних намов, які, зрештою, Лисові зов-
сім не були потрібні. Через те, думаю, ліпша була первісна версія:

Покоївкою въ Царицѣ

И посестрою Лисицѣ

За дѣвочихъ лѣтъ була.

XII, 5₁ Фрузя каже: — „Ах, Микито,

Що колись було прожито,

В мене з тямки не Най се зъ тымъ часомъ иде!

[зійде!

Бо жіноче серце любить... Та

— у значінні — „хай це забудеться“, в новій версії — навпаки.

XII, 19₄ А відтак на місце бою

Вкруг обступлене юрбою... товпою...

(пор. ст. 35).

XII, 20₆ Так з кістми би й Лиса Лиса й зъѣвъ.

[зів —

XII, 25₆ Лис на землю поваливъ — И упавъ на землю Лисъ.

XII, 26₆ Ти заплату відбереш! Ты заплату ту приймеш!“ —

Зміна для неприємного збігу двох „ту“.

XII, 30₆ Повну кухню наловлю — замість менше делікатного —
навалю.

XII, 31₅ Щоб тебе не вдар и в силь- краеше вдарить...

[но

6 вид. XII, 32₅ Милість покажу в 2. і 3. вид. покажи

[велику

— краще

ХП, 34, Нас усіх озолотити, — Всею мя озолотити,
— значить, Вовка і всю його рідню, про яку була мова, а не всіх загалом звірів.

ХП, 35, А з житем уже прощай А зъ житемъ вже попрощай ся
[ся! —

Я здурить себе не дам. Я здурити ся не дамъ.

— щасливо оминений збіг трьох приголосівок первісного тексту.

ХП, 36, А Микита поки рюмав, А въ Микиту духъ вступає:
Хитрість вже нову обдумав, Слн часу хоч хвильку має,
Як минув ся перший страх — То ще не великий страхъ.

ХП, 39, Тут заплату за всі зради Бо заплата за всѣ зрады
Ти дістанеш! — Не мине тя! —

ХП, 41, Я хотів лиш пляму стерти, — — — — —
Вовчої не хочу смер- Та его не прагну смерти.
[ти,

ХП, 42, Малпа крізь юрбу пропха- Малпа Фрузя протискалась...
[лась...

ХП, 43, Був би зів його, вив: Бувъ бы зѣвъ го, гукавъ
[„Славно! „Славно!

ХП, 47, Хоч у мене сил не много Силъ у мене е не много

ХП, 48, Жінка й діточки десь там Тамъ десь жѣнка й дѣточки

Плачуть, тужать... Най же нині

О щасливій переміні

Сам я звістку їм подам.

Самъ я имъ подамъ звѣтки.

*

Переходимо тепер до змін мовних, у зв'язку з розвитком поглядів Франка на характер української літературної мови.

Ясна річ, що за сорок літ літературної діяльності поетова мова переходила природну еволюцію, як її взагалі переходила письменницька мова на західніх українських землях. Від „Народних пісень“ і перекладу „Фавста“ до „Студій над народними піснями“ й „Мойсея“ бачимо у Франка колосальний поступ. Різниця в мові подібна до різниці між архаїчною латиною та мовою класичної доби. Для мови перших писань Івана Франка, а серед них і „Лиса Микити“, характеристичні чотири -ізви: провінціоналізми, германізми, латинізми й польонізми. Ми їх тут і розглянемо.

Іван Франко, поступаючи з розвитком літературної мови, бачив сам дрібні мовні недоладності і в кожному дальшому авторизованому виданні „Лиса Микити“ старався їх виправляти. Про це пише він сам у передмові до другого видання так:

„І в тих частях, що лишили ся з першого видання, мало котра строфа лишилася без зміни, багато дечого подавано, виправлявано, повиправлювано. Я дбав про те, щоби мова моєї перерібки, не втрачаючи основного характеру галицько-руського наріччя, все таки

не разила й Українців і наближувала ся до тої спільної Галичанам і Українцям літературної мови української, котрої витворене так дуже потрібне для нашого суцільного літературного розвою“.

А в перемові до 3. видання пише він, між иншим, таке:

«Отсе 3-е видане являє ся повторенем другого, хоч зовсім не дословним. Я не вважав потрібним розширювати ще далі старе оповідане або перероблювати його части. Але проте, користуючись по части увагами наших знавців, а головню деяких учителів, а по части й своїм власним язиковим почутем, не в одному далі розвиненим супроти 1896. року, я перед друком шліфував і перебудовував не одну строфу, усуваючи децю таке, що мені тепер видає ся менше відповідним або слабшим, і старав ся довести по змозі до того, щоб оповідане читало ся гладко, плавно, було ясне й прозоре, щоб із кожної строфки віяло нашим рідним, українським духом».

Найменше змін виявляє четверте видання, про що пише автор у передмові до четвертого видання:

«Отсе четверте видане, по вичерпаню третього, являєть ся накладом Української Видавничої Спілки, крім дрібніших язикових і правописних поправок не змінене супроти третього видання».

А проте всіх -ізмів Франко з „Лиса Микити“ не викинув.

Розгляньмо кожну з чотирьох громад меншезрозумілих і чужих слів.

1. Провінціоналізми займають, може, найбільше місця в „Лісі Микиті“. Мова підгірських селян Дрогобиччини, що була основою мови І. Франка, відбилася не лише у словництві, але і в відміні й у складні.

Провінціоналізми „Лиса Микити“ двоякі: 1) надто яскраві з першого видання й 2) більше вперті, що залишилися ще і в останньому авторизованому виданні. Перші цитую на підставі відбитки з „Дзвонка“ з 1891. р., другу групу цитую з видання 1909. р.

З першого видання назвемо такі провінціалізми: вергли IV, 14; вартують V, 25; взори (очи) VIII, 2; гнеть = зараз III, 26;] зворбъ (дебр) I, 1; зазору (вагання) I, 7; здобрадива I, 9; парканадцять V, 3; плявдує VII, 41; ожог (коцюба) II, 30; скрійна = чемна щира, сердечна (VII, 33).

З форм першого видання відпали передусім енклітичні заіменникові форми: *ми, ти, си; мя; му; го*, та архаїчні форми давальн. і місцев. одн. 1. ос. *миі*. Поет замінює їх новішими, повними формами¹⁾, н. пр.:

II, 40₅: *ту го дайте* — дай мені його; XII, 43: *бувъ бы зъѣвъ го, гукавъ* — був би зів його, вив; IX, 30₅: *може намъ го на вы-*

¹⁾ На першому місці подаємо первісні форми, на другому — форми пізніших видань. Т. Ф.

ховоць — чей його...: IX, 43₆: радъ бы зъ свѣта *тя* збгнать — зъ свѣта радъ тебе збгнать; VIII, 41₆: дожене *тя* въ часъ досыть — дожене тебе за мить...; V, 20₆: просьбу *мигъ* сповни — просьбу вволь мені; VIII, 30₅: що *мигъ* Левъ и що *мигъ* проща — що там Лев мені і проща; V, 24₅: серце рве ся въ *мигъ* ось тутки — серце рветь ся в мені тутки...

Те саме торкається форм: *вна*, *вни*, які в нових виданнях замінені літературними формами: „вона, вони“, нпр.:

X, 34₁: якъ бы добра *вна* — будь вона чесна; IX, 29₃: то вже вкрасти *вна* не дасть — вкрасти вже вона не дасть; II, 16₅₁: якъ ввійшли *вни* до обори — як добігли до обори й т. д.

А то поет стилізує ще й так, що енклітичні, чи архаїчні форми виходять непотрібними, він заміняє їх іншими словами, а то і пропускає їх, н. пр.:

V, 12₅: гнеть назадъ скрутивъ *му* руки — в задъ скрутив Микиті руки; I, 56₆: се *му* строго накажи — строго, строго накажи; III, 6₃: *тя* — нас; VIII, 1₄: поблагослови *мя* свято — поблагослови завзято; II, 12₁: де вонъ є? Веди *мя*, чуешь! — Де він? Де його купуєш? II, 16₁: *мя* змлоило — замлоїло; XII, 13₆: нѣ за лобъ *тя* не вчепивсь — ні за лоб не причепивсь; XII, 16₃: до побѣды двигнуть *тя* — доведуть все до путя; XII, 39₃: не мине *тя* — ти дістанеш; II, 40₆: то побачить, що *го* жде — то до завтра не дожде; II, 4₄: то тортури и топоръ ждуть *го*, згине, мовъ собака — на тортури, під топір! Хай пропаде і т. д.

Старі форми *его*, *єму* — замінені скрізь теперішніми літературними — „його, йому“.

Але, коли з ритмічних причин не можна було позбутися архаїчних і енклітичних форм, поет їх залишив, нпр.:

ти охоту в *мні* підвів (IV, 6₃), кожне слово в *мні* велику силу вражінь підійма (X, 39₂); ще лиш на однім прости *мя*, на деньок домів пусти *мя* (XII, 48_{1,2})...

Відпали й такі скорочені форми: бра — брате; мот — мовить VIII, 30; тож — також VI, 3...

Але найчастішою діалектичною формою було в I. виданні умовне *сли* (jeżeli, jeśli), яке автор безпощадно повиполював з усіх пісень, замінюючи загальноукраїнськими: „коли“, „як“, н. пр.:

V, 55₄: ну, бра, *сли* не радъ здыхати — ну, коли не радъ здыхати; VI, 27₅: слюбувавъ ся, *сли* не згину — шлюбував, коли не згину; III, 33₃: *сли* єму отсе прощу — коли це йому прощу; I, 52₂: *сли* ти наша ласка мила — як тобі в нас ласка мила й т. д.

або висловлюючись іншою конструкцією, нпр.:

V. 51₄: *сли* бъ не вкравъ его Микита — не вкради його Микита...

Не встоялися також західньо-українські форми орудника жін. роду на — -ов: кропивовъ III, 16; мновъ VIII, 20, X, 15; нагородовъ VI, 56 і т. д.

І взагалі видко, як поет намагався архаїчні, або нарічеві форми та конструкції виправляти на літературні. І так, читаємо в дальших виданнях, замість „*коту*“ (dat. sg.) — Муркови (III, 26₆), замість „*дѣтьомъ*“ (dat. pl.) — дітям (V, 50₅), замість „*лисъ ме висѣтъ*“ — лису висіть (V, 11₅) і т. д. Конструкції: *о смерти* (VI, 20₆), *о сѣмъ* (VI, 28₅) замінено на — про смерть, про се; *о тобѣ* пѣклююсь (XII, 6₂) — за тебе...; *о бѣду* не тяжко (III, 20₂) — за біду...; але для рими поет залишив: *о щасливій перемині* звістку дам (рима до — нині) XII, 48₅.

Таксамо, де тільки це було можливе, повикидав скорочений займенник „ся“ у 3. ос. одн. є-відміни, або замінюючи його повним: *змиєсь* (VIII, 50₃) — змиється, *всѣмѣхнесь* (IV, 42₆) — всміхнеться і т. д., або пропускаючи „ся“, нпр., *шарпнесь* (II, 32₂) шарпне, *чорнѣсь* (II, 28₅) — чорніє, *зарегочесь*, *потеркочесь* (IX, 37₁) — зарегоче, потеркоче, а то вживаючи іншого слова: суду царського-сь *не бою* (III, 7₅) — я про царський суд не стою; хоч то я не *дуже-сь бою* (IX, 14₂) — хоч то я не маю бою...

Алеж скрізь викинути не вдалося — то для рими (нпр.: *ховаєсь* — *обзиваєсь* I, 4_{1,2}; *збираєсь* — *призираєсь* V, 42₁; *днесь* — *ведесь* XI, 44₃; *накинесь* — *гинеш* XII, 14₁ і т. д.) — то для ритму (н. пр.: кожний *боресь* в ній, як знає IX, 11₂; лис *любуєсь* красотою IX, 17₄; ха-ха-ха *смієсь* Микита IX, 20₁ і т. д.) довелося поетові такі форми 3. ос. sing. залишити аж до останнього видання.

І так узагалі видко тенденцію і в інших формах „ся“ не скорочувати в пізніших виданнях, пор. *обѣстесь*, то знайте — обістесь, знайте; *лишитись*, (III, 11₅), *поживитись* (III, 11₅) — лишиться, поживиться, *битись* (XI, 53₃) — биться, *вѣдбрехатись*, *цѣлуватись* (IX, 23₄) — відбрехаться, цілуваться. Можливо, що на останні форми вплинув Вороний.

Тенденцію, щоб нахилити свою мову до наддніпрянської, видко і з наголосів, пор. *цѣлій* (I, 39₄) — цілий; *понесете* (II, 36₆) — несе́те; *звѣр'ѣвъ* (V, 19₅), — зві́рів; *гнѣву* (VIII, 22₄ — гні́ву), *паломникъ* (VIII, 30₄) — па́ломник . . . Деколи для зміни наголосу довелося слово замінити іншим, пор. *дубова* (II, 17) — з дуба грубая...

Але де цього вимагав ритм, або рима, й переробити було важко, автор західньоукраїнських наголосів не цурався, н. пр.: *люблю* над усе I, 9₃ (звичайно — наголошує: люблю); *злом платить* найкращу річ I, 30₃; *дзвоню* (рима до — погоню) I, 50₁; на найстарших *труд валить* (рима до — погостить) II, 8₃; *душу збережу цілу* (рима до — смо́лу) X, 23₆; раз сповнити тільки

мбю (рима до — царську волю) V, 53₂; хочеш Баранів ти *спáсти* (рима до — покласти) VII, 31₄; швидко б хвіст з води *піднесла* (рима до — чесна) XI, 34₂; Лис надбіг і аж *давiтьсѧ* (рима до — вовчиця) XI, 21₅; *найдеи* — авже ж VII, 6₃ і т. д. Крім того, є *спасибі* II, 21₁ і *спасибі* III, 25₅, *звiрiв*, V, 20₂ і *звiрiв* (рима до — вовків) VIII, 13₂; скрізь є галицький наголос: *мишей* III, 15₁; *значить* IX, 7₆, X, 58₃, XII, 11₃; *лікарѧ* (рима до — Комаря) X, 7₃; *мертвий* X, 10₆; *спокій* I, 46₃... і навіть чужі польські наголоси в чужих словах, яких із ритмічних причин поет виправити не міг, пор. *патріотизм* в нього злуда I, 25₂, і *секрeтар* гоноровий VIII, 60₂...

Видко цю тенденцію й у словництві, де галицьку церковницину, москалізми, або провінціоналізми поет замінює літературними, наддніпрянськими словами, н. пр.:

гласъ (II, 14₄) — голос
ожогъ (II, 31₃) — кочерга
указъ (III, 3₃) — наказ
днесъ — сьогодні (IX, 4₃) — ни-
[ні (IX, 21₂)
обще (XII, 45₃) — спільне
взыває (III, 3₆) — кличе
мыслишь (III, 22₂) — гадаєш
розбраний (III, 26) — роздигнений
хижакъ (V, 22₃) — звіряк
встыдъ (I, 29₁) — сором
зве (II, 41) — кличе

скрычавъ (II, 12₁) — аж крикнув
стоваришивсь (V, 26₁) — спобра-
[тимив ся
парканадцять (VI, 31) — кілька-
[напять
остануєсь (VIII, 30₅) — лишуєсь
тріночесь (IX, 17₂) — хитаєсь
Лис мот (X, 30) — Лис рік
прямо (XII, 18₃) — просто
товпою (XII, 19₄) — юрбою
вандрувавъ (X, 30) — мандрував
зманишь (V, 46) — підлестити і т. д.

Але ж ритм і рима й тут не дозволили поетові повикидати всі такі слова й замінити їх літературними, н. пр., *днесъ* вони підпори трону VI, 20₁, *днесъ* кінець сварні і зваді XII, 45₁, ще про смерть якуюсь *днесъ* (рима до — процес) VI, 24₃; *днесъ* — ведесь XI, 44₆; і kota звяжіть і *прямо* засадить (рима до — яму) VI, 35₄; (*стид* рима до — кричить VII, 5₃; або до — вгостить X, 69₃); *он'ять* (рима до — чувать IX, 2₃); зміж звiрячої *товпи* (рима до — на кли) XI, 18₃. Сюди належить своєрідне „тоже“, яке Франко залишив для рими — гоже VIII, 2₄ і може VIII, 47₅; є і „глас“ — церковна мeльодiя (п'ятий глас) I, 27₃.

Для рими не змінював поет галицького „ябко“ (рима — Лев-батько) III, 32₂, польонізму „преці“ (рима — серці) XII, 28₂, загально вживаного в Галичині, та архаїчної західньоукраїнської форми дієйменника „запобічи“ (рима до — річи) IX, 14₆ (це єдиний такий дієйменник), а для ритму залишив галицьку форму gen. sg. fem. gener. „свої“ (всю захланність свої жінки) XI, 33₅.

Для ритму довелося залишити західньоукраїнське „ся“ перед дієсловом у двох місцях (хай великі тим *ся тішать* V, 9₅; і нічого *ся не журить* IX, 15) — і раз для рими (жаль, що стільки їх *ся лишить* — рима до: висить — XI, 41₁).

Таксамо для рими не змінював поет архаїчних форм майбутнього часу у сполучі з *part. praet. act. II*, вживаних широко в Галичині (5 місць), пор.: вір, *не будеш парікав* (рима до — душу дав) II, 12₆; *будеш* ти ковбаси *крав* (рима до — розстав) IV, 35₆; і не *буде* кари *мав* (рима до — спід прав) VIII, 57₆; *будеш* в пеклі в сірці *мок* (рима до — жінок) X, 26₆; що в смолі не *буду* *мок* (рима до — курок) X, 35₆.

Рима вимагала залишити форму *vos. sing.* „Бабає“ (до — тримає) I, 61₁, хоч і є форма „Бабаю“ (н. пр., V, 9₁), а ритм — форму *instr. sg.* „мишми“ (я б мишми не трактував) III, 14₃. Для гарної внутрішньої рими поет не виправив форми *dat. sing.* „Бурмили“ (н. пр., на Бурмилу), пор. біль додав сили II, 22₁.

Для ритму Франко залишив скорочені форми „тра“ (вчула, що нам тра проститься) VIII, 33₅; „коб“ (ой, Вовцуно, коб ти знав) XI, 52₁, „мож“ (а хоч гинь, не мож купить IX, 26₆; цього зараз мож навчиться XI, 24₂) — хоч грала тут нераз роллю й рима (не мож — мороз II, 34₆; поки мож — мороз XI, 27₆).

Нарешті не тільки з ритмічних причин (чи для — рими), але просто щоб зберегти галицький, часто підгірський, колорит у своїй мові, Франко залишив до свого останнього (авторського) видання такі слова: *клапаня* I, 33₆ — шапка з кляпами на вуха; *блам* I, 33₆ — хутро; *нанашко* III, 3₁ — дядько, хресний тато; *фук* III, 8₄ — лайка з криком; *жавкнути* — зжерти і *жавка* XI, 55₆ — писок, паща; *пільт* IV, 17₅ або частіше *полоть* V, 31₂ — половинка із свинячої солонини; *маркїтний* VI, 27₁ — сумний, невеселий; *охїтний* VI, 27₂ — охочий; *хляп* VIII, 50₃ — ляпас, нечесть, ганьба; *знититися* XI, 49₄ — скулитися, звинутися (як нитка у клубку¹).

Є ще й інші провінціалізми, н. пр.:

а) анаколюти (з ритмічних причин у двох перших прикладах, через риму — у третьому: клич, рима до — могорич):

Мислите, що хоч один

Змилувавсь, хтів поміч дати,

Що се жінка й дітям мати... (XI, 46)

¹) Галичанам важко означити напевно всі провінціалізми »Лиса Микити«. Ті, що тут виписані, пояснює в словничку В. Дорошенко, але далеко більше знайшов їх і пояснив О. Синявський у харківських виданнях, а найбільше — М. Кононенко.

Ось товар і гроший досить,
Він не скупить ся, ще й просить,
А хоч гинь не мож купить (IX, 26)

Га, ненаїсна прочвало!
Зів усе, ще й того мало!

Друга на обід не клич... (=кличеш) IX, 39.

б) genet. separationis: сповідаться гріхів V, 21. зам., з гріхів.

в) accus. зам. dativ-a: ні, вже нас не підлестиш V, 4₆ [нам не підлестишся].

А так узагалі, про мову в нових виданнях поеми можна сказати ось що:

а) Ів. Франко, де тільки це було можливе (з ритмічних, чи інших оглядів), вигладжував свою мову в дусі — загально-української, наддніпрянської (літературної) мови;

б) він викидав, де лише було можна, прикрі діалектичні форми і слова й заступав їх загально-українськими;

в) недокладні рими й асонанси заступав чистими римами;

г) речення з неприємним і тяжким збігом приголосівок, чи голосівок заступав милозвучнішими;

г) поробив багато змін стилістичних, вигладжуючи фрази;

д) вислови вульгарні або за гострі заступав м'якшими, так що рідко новий варіант гірший від давнього.

2. Германізми. Дуже помилявся б той, хто досить численні в поемі германізми (усіх коло 50) брав би на карб „перерібки з німецького“. Не треба забувати, що І. Франко був із німецького роду, і що його батько був ремісником. А відома річ, що, м. и., ремісниче знаряддя й досі в Галичині має переважно німецькі назви, яких уживають не лише українці, але й поляки. Чисто українські терміни не відомі не то простолюдинові, але часто й інтелігенції.

Є ще в „Лісі Микиті“ посередні германізми, слова латинського й романського походження (губернатор, канцлер), що перейшли до нас через німецьку мову.

Подаю германізми за порядком пісень:

I: печатка (I, 2) das Petschaft; ґрунт (I, 10) der Grund;

II: ганок (II, 1) der Gang; утрактуєш (II, 12) traktieren; лъох (II, 42) das Loch;

III: гак (III, 43) der Haken; фільварок (III, 13) das Vorwerk; вйт (III, 18) der Voigt; будинок (III, 15) das Gebäude; ремінь (III, 26) der Riemen; шнур (III, 23) die Schnur;

IV: рахунок (IV, 9) die Rechnung; трафунок (IV, 9) sich treffen; спіжарня (IV 14) der Speicher; коралі (IV, 20) die Korallen; смалець (IV, 25) das Schmalz;

V: машерує (V, 1) marschieren; дратва (V, 33) der Draht, Pechdraht;

VI: фарба (VI, 4) die Farbe; фаш (VI, 4) das Fach; вербунок (VI, 14) die Werbung;

VII: товар (VII) die Ware; тама (VII, 15) der Damm;

VIII: вандрівний (VIII, 3) wandernd; пакет (VIII, 51) das Packet;

IX: штука (IX, 15) das Stück; рабунок (IX, 28) der Raub;

X: фельчериця (X, 48) die Feldscherin; дундер (X, 70) der Donner; мур (X, 71) die Mauer;

XI: клейноди (XI, 11) die Kleinodien; цимбрований (XI, 37) gezimert; грубіян (XI, 56) der Grobian; проба (XI, 57) die Probe;

XII: решта (XII, 11) das Rest; кухня (XII, 30) die Küche; канцлер (XII, 45) der Kanzler.

Але ж усі ці слова, ніби германізми — вже літературні, й ми їх не відчуваємо за германізми, бо вони давно прийшли до нашої мови.

3. Латинізми й польонізми дістались до народної української мови через вплив польської культури в Галичині (школа й уряди). Іван Франко ходив переважно до польських шкіл, замолоду повертався часто в польських колах, а від р. 1887. був членом редакції денника „Kurjer Lwowski“. В українських писаннях із того часу (1887—1897) попадається чимало польонізмів. Є вони і в „Лісі Микити“;

бестіон VIII, 26 (звірик), л. bestia; гоноровий VIII, 48 (почесний), л. honor; гречно XI, 33 (чемно), п. grzecznie, але із загально слов'янського кореня rek, пор. до речі; заглада IX, 4 (знищення), п. zaślada; злуда I, 25 (обман), п. złuda; звада XII, 45 (суперечка), п. zwada; креатура V, 4 (сотворіння), л. create; патріот VII, 27, л. patria; процес VI, 26, л. processus; процесія X, 3, л. processio (похід); ржемичек V, 2 (від личка до ржемичка — od łyczka do rzemyczka¹), то зн.: з нужди до достатку; художний VII, 15 (чистий, харний), старопольське chędożny; протекція X, 47 захист, л. protectio, protegere; ручий VIII 49 (зручний) ręczy²;

¹) Ця приказка записана вперше в Żeglick-ого, Adagia, 8, Варшава, 1751, ст. 185.

²) Це слово знаходимо в тому самому значінні в Ів. Котляревського, Енеїда, IV, 125:

Тут військо кіннеє валилось.

І дуже руччєє було.

Отже це слово не конче польонізм.

ряд VIII 49 (влада, правління, уряд), п. rząd; стікав ся XI, 35 (лютував), п. wściekał się; пишний III, 25 (чудовий), п. pyszny; дільний (удатний, смілий), п. dzielny, від „діло“ (dzieło), прикметник „діловий“ має інше значіння; капут IV, 31 (загибель), л. caput, capite damnatus.

Крім того, є ще слова, запозичені з грецької мови (геометра I, 8), драб, драбуга з (δραβων, нім. Drabant, Trabant, первісно: слуга, раб, потім — у погірдливому значінні), з італійської (гвардія, паяц VIII, 23, фрашка III, 3) і румунської (сарако, VIII, 24), але вони такі нечисленні, а до того знаціоновані, що не впадають в око при лектурі.

В новіших виданнях (2, 3 і 4-ім) чужі слова переважно не були змінені.

III.

Джерела поеми. Її оригінальність.

При кінці вступу до свого „Лиса Микити“ з р. 1896. І. Франко пише:

„Бажаючи написати книжку для молодіжи, я мусів із старого твору, а значить і з того, що написав Гете, повикидати багато такого, що зовсім не годить ся для молодіжи. Натомість я повводив із старих оповідань та з наших людських байок дещо нового“...

Докладне порівняння з „Reinecke Fuchs“-ом показує, що в Гетовій poemі нема таких епізодів: 1. Вовк-геометер (I, 6—20), 2. Вовк і Гуси (VII, 10—12), 3. Вовк і Свиня (VII, 13—20), 4. Вовк і Баран-самовбивець (VII, 21—39), 5. Вовк і кравець (VII, 40—46), 6. Кури і пісня про Комаря (X, 3—9).

Перший і четвертий епізод „узяті“ з латинської поеми з XII. в. „Reinardus“, так що на народні оповідання припадало б п'ять епізодів. Пісня про Комаря, в різних варіантах, загально відома по цілій Україні, інші байки списані в етнографічних матеріалах¹⁾ і оброблені В. Гнатюком²⁾. Але й ті байки, що спільні в poemі Гете і Франка, чув автор із усних оповідань, читав у французьким „Ренарді“, так що це зовсім не німецька власність, а більш — міжнародне добро. Навіть зібрання всіх байок про лиса в одну цілість, так сказати, літературна композиція, не є заслуга ані Гете, ані його попередників.

Чи справді переріб із німецької? Трудно допустити, щоб Іван Франко написав ці такі загадкові слова „переробив з німецького“ тільки на те, щоб увести у блуд учених критиків, а потім їдко їх висміяти у „Вступі“. Треба здогадуватися, що зробив це він з надмірної скромности, щоб не ка-

¹⁾ Українські народні байки (звіринний епос), т. I—II, зібрав Вол. Гнатюк, „Етногр. Збірник“ Наук. Т. ім. Шевч., т. XXXVII—XXXVIII, Львів, 1916.

²⁾ Володимир Гнатюк, Народні байки, Львів, 1918, малої 8°, ст. I—VII+278+1, а саме: 5. Дурний вовк, ст. 37—44. І мені не раз доводилось їх чути в оповіданнях селян, деякі з уст пок. стрийка Онуфра Франка в с. Підгірках.

зали, що подає за свій твір, фабулу якого попередню обробили різні автори, а серед них, може, найкраще Гете.

Докладний дослід показує, що Лис Микита“ є твір оригінальний і суто національний. Автім це стверджує й сам автор: „дословно я не перекладав ні відки ні одного рядка“. Тимто зовсім правдиво в дев'ятому виданні „Лиса Микити“ той непотрібний додаток — пропущено.

Які ж були джерела поеми? Цією справою тут ми й займемося.

1. Lis Mykita.

До джерел „Лиса Микита“ треба зачислити польську поему Мартина Смажевського „Lis Mykita“, z niemieckiego wierszem, przerobione z zastosowaniem do obyczajów polskich. Видав Маврикій Країнський, Львів, К. Вільд, 1860, формату 12⁰, ст. III+267¹).

Іван Франко, здається, мав цю польську поему в руках, хоч не згадує про неї в науково популярному вступі „Хто такий Лис Микита і відки родом?“. Може, взяв із неї заголовок, — хоч в одного і другого автора могло бути спільне джерело: українська народня назва хитрого лиса, — але так більшого впливу на Лиса Микиту“ ця поема не мала. Др. В. Щурат здогадується, що звідтіля узято й мотив націоналізації поеми. Може. Але це ні трохи не зменшує оригінальності „Лиса Микити“ й не збільшує вартости польської перерібки, бо спосіб трактування фабули й літературна манера у Франка зовсім інші.

Польський автор держиться скрізь тексту німецького первовзору, а саме—Гетового „Reineke Fuchs-a“, хоч подробиці змінює в багатьох місцях довільно. Акція відбувається то в Польщі, то на Україні, Малепартус (Лисовичі) — поміщений у Бескидах, на Підгір'ї. Деяку подібність до Франкових виказують назви звірів. Коцур називається Мручислав (Mruczyślaw) — Мурлика, Медвідь звичайно Miś, а в одному місці — Мурмило.

Польська перерібка написана 11-складовими віршами, що римуються парами, виключно жіночими римами. Рими до слова „Микита“ є в різних відмінках, але інші, ніж українські, з винятком Mykita — znakomita і Mykity — znamienity. Польської приказки в „Лисі Микиті“: „від личка до ржемичка“ (V, 25) — в польській поемі немає.

¹) Передрук у видавництві „Biblioteka Powszechna“ Цукеркандля, Золочів, ч. 638, р. 1907. (poemat naśladowany z wzoru niemieckiego), ст. 220, 16.

Щодо сатири, то є чимало натяків на тодішні політичні й суспільні відносини польського життя, а зате пропущена Гетова сатира на католицьке духовенство. Про це перекладач пише в „Zamknięci“:

Bo się lisiego pleśń chwyciła futra,
Zgubnem skażeniem nauki techną Lutra.

Більші зміни супроти німецького оригіналу бачимо там, де йде за вимоги ймовірності.

І так, Медвідь сам розпихає рилом колоду так, що клин випадає на землю, і він волочить пень у писку. — Кота визволяє з петлі хлопець Гжесьо, послугач у пастора, таким способом, що, б'ючи Кота, нехотячи вибиває із стіни гак із сильцем. — З криниці витягають люди Вовчицю, не знаючи, що вона у ведри, й вона тікає — не бита.

Загалом автор не любить описів бійки, хоч сам був колись польським полковником і давнім офіцером із часів Наполеона й Великого Князівства Варшавського.

Зате слизьких місць німецького „Reineke Fuchs-a“ Смажевський не обминає, а навпаки — додає ще масні народні польські анекдоти, н. пр., як Лис насилує Вовчицю, що загрузла у шпарі муру (пор. байку „Лисиця й Заєць“). Розмальовує недвозначно натяк у Гете, коли Вовчиця, ловлячи хвостом риби, примерзла до льоду (XI):

Tak gdy się z lodem o ogon szamota,
Z sitowia na nią lis skoczy niecnota,
A gdy ją lodem skowaną zastanie,
Przemógł ją, zhańbił, najjaśniejszy panie!

Для порівняння наведу ще початок польської поеми:

Świątki zielone! o jakaż uciecha,
Gdy zewsząd luba wiosna się uśmiecha,
Wszystko w zieloność i kwiaty przybierze,
A w krąg powietrzny tchnie wonności świeże.
Wszystko ją wita wesołemi pieśni,
Wraz z nią swą miłość nucą spiewcy leśni.
Wszystko się pławi w słodkim dźwięku, w woniach,
W siołach czy lasach, łąkach, łanach, błoniach.
A słońce rade weselu przyrody,
Jasno przyświeca, nie skapi pogody.

Як бачимо, польський опис природи — найобширніший, український — найкоротший, і обидва до німецького мало подібні.

Ще кілька порівнянь із філософії Лиса:

Л. М. IX, 11: Наше все життя — війна є,
Кожний боресь в ній, як знає:

L. M. VIII: W świecie się żyje ciągła walka, heca,
A wiesz, gdzie drzewo rąbia, trzaski leca —

L. M. IX, 21: Нині хто рад жити, не схнути,
Той святим не може бути,
Як в пустині той монах.

L. M. VIII: Świat to nie klasztor, gdzie modły, suchoty,
Robią z jednostki martwość bezczynną,
Wolną od przywar, świętą i niewinną.

Ще одна паралеля, коли Лис насміхався з Вовка побитого
Кобилою:

L. M. IX, 38: „Гей, — кажу йому — Неситий,
Сам Лоша ти з'їв? Лишити
Не хотів мені ні кус?

Га, ненаїсна прочвало
З'їв усе, ще й того мало!
Друга на обід не клич!...
Адже ж я, невдячний цане,
Перший торг робив у Шкани,
Заслужив на могорич.

Ну, скажи так правду гладко:
Дешево купив Лошатко?
Людська знать ціна була.
Ви й не довго торгувались,
По-приятельськи розстались —
Втішна щось вона пішла.

А проснавсь ти смачно, друже!
По таким обіді дуже
Се здорово на живіт.
А як славно ти, Вовчуку,
Взієш кінську азбуку —
Справді, чудо на весь світ!“

У польського автора (VIII):

Wtedy mu rzeknę: „A cóż, smaczne żrebie?
Cóż kosztowało? Gdzie baraszne moje?
Całe sam zjadłeś, a ja głodny stoję!
Aleś się obżarł! drzymnął po objedzie,
Przebac, jeśliś cię przebudził, sąsiedzie!“

В Гете (VIII, 67):

— — — — — Herr Oheim,
Wo ist die Stute? Wie schmeckte das Fohlen? Ihr habt Euch gesättigt!
Habt mich vergessen, Ihr tatet nicht wohl; ich brachte die Botschaft!
Nach der Mahlzeit schmeckte das Schläfchen. Wie lautete, sagt mir,
Unter dem Fuße die Schrift? Ihr seid ein großer Gelehrter.

З цих порівнянь важко ще сказати, що саме спонукало
Івана Франка написати свого Лиса Микиту, чи польська поема,
від якої, може, запозичив заголовок, чи „Reineke Fuchs“. Смажев-

ський виразно зазначає, що свою повість переробив з німецької, з Гете, пор. „Zamknięcie“:

Tak wieszcz z nad Menu słynny, znakomity,
 Spiewał swym ziomkom o czynach Mykity,
 W nich jak w zwierciadle wskazywał ich wady,
 I dawał na nie przyjacielskie rady.
 Dla swoich ziomków Polak je obwieścił,
 Gdzieniegdzie tylko przykroił lub streścił...

Іван Франко не менш виразно відпекується від Гетового впливу.

Автім — це маловажна річ, хто надхнув, і звідки взяв тему поет, важне, як він її обробив. А що Франко обробив оригінально, це видно не лише з власного признання автора, але і з порівняння з поемою німецькою й польською.

Не шкодить додати, що „Lis Mykita“ в польському письменстві не має ніякого значіння, хоч деякий талант у обробленні чужої теми — видний¹⁾.

2. „Лис Микита“ і фольклор.

Іван Франко згадує в передмові до „Лиса Микити“, що користав і з народніх оповідань про звірів. Вони позаписувані в етнографічних збірниках, хоч і не всі, і не всі такі, як у „Лисі Микиті“.

І так, у І. Рудченка²⁾ [4. „Лисичка-сестричка й Вовк панібрат“] розповідається, як лисичка дурить чумаків, кладучись на шляху ніби-мертвою. Чумаки кидають її на останній віз із рибою, а лисиця скидає з воза по рибі й опісля їсть. На це надходить вовк. Лисичка вчить його ловити риби хвостом у ополонці. Вовк приговорює: „Ловись, рибко, мала й велика!“, а лисичка, сидячи коло нього, каже: „Мерзни, мерзни, вовчий хвіст!“ Потім біжить до села і кличе: „Ідіть, люди, вовка бить!“ Люди прибігають і вбивають вовка. — Ця байка записана в Полтавщині.

В байці, теж із Полтавщини, „Бідний вовк“ (ст. 1), голодний вовк іде на скаргу до Бога і просить поживи. Бог посилає його з'їсти кобилу, що від старости ледви жива. Вовк береться їсти кобилу від ніг, а кобила його б'є. Потім Баран скаче йому цілий у рот і перевертає в кручу, свиня везе його до села, щоб там його вибрати начальником, кравець хапає за хвіст і б'є.

¹⁾ Цікаве, що в його поемі є українізми: Mykita, rozhowory, na dobrydzień, zarychocze, krzykun, troiste, Murmyła. Воно не диво, бо ж автор сам — із України родом.

²⁾ Народныя южнорусскія сказки. Київ, 1870, випуск 2, ст. 6.

Вплив фольклору на „Лиса Микиту“ помітний найбільш у VII-ій пісні: жалі Вовка у в'язниці.

Найбільше паралель до епізодів „Лиса Микити“ находимо в „Етнографічному Збірнику“ видання НТШ., том XXXVII - XXXVIII. Наведемо тут декілька байок із різних збірників.

91. Як лис учив вовка діставати рибу (записано в Курщині):

Лисиця побачила раз, що мужик їде саньми. Обнюхала сани, почула носом, що він рибу везе. Тому забігла поперед воза, лягла на дорозі, вдаючи здохлу. Мужик бере лисицю на сани, а лисиця поскидала по рибі з саней, скочила на землю й, як мужик уже далеко відїхав, позносила всю рибу в одне місце, зарила в снігу й почала їсти. На те прибіг вовк і просив, щоб лисиця його похачувала. Лисиця вчить його, як ловити риби хвостом у ополонці і як приговорювати. Але захланний вовк приговорює инакше. Замість: „Ловись, рибка, велика та маленька“, він каже: „Ловись, рибка, все велика та велика! Рибка, чіпайсь скорійш велика та велика!“ Коли хвіст примерз до криги, лисиця побігла по людей до села, ніби сокири позичати. Люди попрібігали з колами й вилами й били вовка, поки той не урвав хвоста й не втік. Пізніше лисиця радить вовкові, щоб прикинувся мертвим, що мужик візьме його на сани, і він матиме готову рибу. Вовк так зробив, але, на нещастя, попався на того самого мужика, якого вже попереду обдурила лисиця. Так мужик достав з саней сокиру і вбив вовка.

49. Вовк на ловах (Етн. Зб., LXI, ст. 61, записано в с. Далешева, повіт Городенка):

Лисиця радить вовкові йти на лови. Вовк відбирає від злодіїв солонину, але не хоче їсти, бо дуже солоня. Надибає кобилу з лошатем і грозить, що з'їсть лоша. Кобила годиться, але, вважаючи вовка за доктора, просить його виняти їй тріску з задньої ноги. Вовк нагнувся, а кобила вдарила його копитом у голову, „аж му сі шкіра залупила, покачев він сі тай пішов далі“.

Безрога йде мити порося й не вилазить зі ставу.

Два цапи беруть його за суддю у спорі за поле, розбігаються на перегони й „як гопнут вовка у сиридині, аж вовка заголомшили“.

В байці 46. „Невдалі лови“ кобила каже вовкові, щоб відірвати їй спершу підкову, а потім може їсти, щоб до заліза не поломав собі зубів. Вовк береться до підкови, а кобила вдарила його й вибила всі зуби.

В байці 48 („Кінь і вовк“, ст. 66) вовк хоче з'їсти коня, що старий „лише шкіра й кости, а до того цісарський“, на копиті

має написано, кілька йому років, „котрого року асинтирований і кілька літ служив“. Вовк не хоче читати й біжить по лиса. Лис без окулярів не добачує, пробує читати здалека й нарешті просить вовка, щоб прочитав іще одну букву на самій середині копита. Вовк приступив до коня, підняв лабу до копита, а тоді кінь „воўка трас у голову тай убив“ (записано в Бучаччині).

В байці „Нещасний вовк“ вовк надібає чоловіка й хоче його з'їсти. Чоловік відпрошується, що не вмиваний. А вовк післав його туди, „де коноплі мочут“. Чоловік пішов, витяг колик та заявив вовкові, що вмився, але не має „в шьо си втерти“. Вовк порадив йому втертися в його хвіст, тоді чоловік обмотав хвіст на руку, та „коликом вовка так вібив, що ледво вовк зайшов“.

Потім баран іде до вовка, ніби сповідатися й товче його. Гусям вовк грає, а ті відлітають.

До цих байок можна б іще додати перерібку народньої байки про „Старого вовка“ в Степана Руданського з 1859. р. (Твори I, ст. 335, Львів, 1913).

3. *Reinardus vulpes*.

Цю латинську поему виразно подає Іван Франко як джерело „Лиса Микити“; тому треба її ближче розглянути...¹⁾

Поема складена в чотирьох книгах елегійними дистихами. Всіх віршів у виданні Моне є 6.600 (вчетверо більше, ніж у Франковій поемі), хоч первісний текст мав їх 6.674, між ними багато інтерполяцій. Хто автор поеми, невідомо. Але певне був ним чернець, родом із північної Фляндрії, й, на думку Я. Грімма і Ф. Моне, написав свій твір між 1148. і 1160. рр. Був він певне шляхетського походження, бо з погордою відноситься до простолюття, яке називає „*rustica probra*“ (III, 1022), „*plebs insana*“ (III, 1017), „*ferox turba*“ (I, 740), „*clamosa plebs*“ (I, 936). Автор знав добре монастирські звичаї, але нерідко висміває їх.²⁾

¹⁾ Користуюся німецьким виданням: „*Reinardus vulpes, carmen epicum seculis IX et XII conscriptum. Ad fidem codd. mss. edidit et adnotationibus illustravit Franciscus Josephus Mone, editio princeps*“, Штутгарт і Тібінген, 1832, 8^о, ст. 337, з них на текст поеми припадає 1—297.

²⁾ Пор., н. пр., I, 643:

*Monach oblatum cum viderit affore lucrum
Irruit ut pluvio fulgetra mota polo.*

Монах як бачить, де зиск, що можна мати би користь,
Рине як блискавка та, рушена в зливу з небес.

Відписи поеми збереглися по монастирях Франції, Голандії й Льотарингії. Видання Моне оперте на 3 рукописах — в одному поданий невірно за автора поеми — *Jacobus Merlandus*.

Поема містить у 4 книгах 15 байок (*fabulae*), і в них 24 пригоди (*exempla*). Ось їх зміст:

I. Ненависть і пімста.

1. Рейнардова небезпека й порятунок;
2. Як Ізенґрім ловив риби (є в „Лісі Микиті“);
3. Ізенґрім — геометер („Л. М.“).

II. Двірська рада.

Як Рейнард вилічив короля шкірою Ізенґріма.

III. Давніші події.

1. Ізенґрім на прощі;
2. Проба шляхетства Рейнарда (в „Л. М.“ — сповідь Когута);
3. Ізенґрім — чернець;
4. Рейнардова забава з Вовчицею (є в польським „*Lis Mykita*“);
5. Ізенґрімова посвята;
6. Корвігарова печатка (в „Л. М.“: „Як Вовк Лоша купував“).

IV. Ізенґрімове горе.

1. Йосифів скок у пащу (в „Л. М.“: Баран-самовбивець);
2. Ізенґрімів поділ;
3. Ізенґрімова присяга;
4. Дике військо Салаяври (смерть Ізенґріма);
5. Жалі.

В одному рукописі сказано, що поема є сатиричний діалог між Ізенґрімом і Рейнардом. І справді — три четвертини цілої поеми займають діалоги між різними звірями. Сама акція поеми дуже скупенька, події слабо між собою пов'язані.

Головним героєм поеми є Ізенґрім — Вовк. Рейнардус — Лис не так хитрун, як балакун. Його епітети є, м. и., „*orator*“ III, 346 і „*rhetor*“ III, 401.

Ченці (автор та інтерполатори) намагалися конче виявити свою реторичну вмілість і версифікаційну техніку¹⁾.

Стиль поеми перевантажений реторичними фігурами, анти-тезами,²⁾ серед яких навіть тут і там уміщені філософічні сентенції, й то мало оригінальні, скидаються радше на софістику.

¹⁾ У віршах часто зустрічається силувана алітерація:

I, 653 + 4: *protinus illicitum coepit, licitumque licere*;
або II, 457: *eja nunc subito pilam pilumque parandis*;
гра слів I, 1198:

anus anusque pavent, sed magis anus anu (anus — баба й зад).

²⁾ *replicat ille nihil, nec tam sibi praestica gaudet
tergora servari, quam tribuisse dolet.*

Ціла поема рясно поперетикана вривками з церковних пісень, із літургії, Святого Письма та натяками на всякі обряди й манастирські звичаї. Мова поеми — церковно-латинська, занечищена численними варваризмами, особливо — з старо-французчини.

Крім церковної сатири, подибуємо в поемі політичну й національну сатиру. Найбільше дістається Сатані, що його ім'я „Satan“ і „Satanas“ згадується в поемі багато разів. Ченці висмівають часто простолюддя за те, що, не розуміючи гаразд латинської мови, по-вовчому перекручує святі слова Служби Божої. В багатьох місцях автор натякає, що Ізенгрім був ченцем, і таким чином висміває захланність і жадобу наживи серед духовенства того часу. Автор висміває також народи: готів (II, 382), тевтонів (II, 772; IV., 381), скитів (I, 126) і угрів (II, 34).

Акція „Reinardus-a“ відбувається з кінцем IX. ст. в Льотарингії, що не була ще тоді поділена й займала куди більший простір, ніж теперішня французька провінція. В поемі є багато натяків на історичні події, й навіть самі звірі, це — замасковані історичні особи. Відомості про князів і події з того часу зачерпнуті переважно з хроніки Регінона й літописців, що описували події років 895—900. Автор поеми, надягаючи звірячі маски на людей, мав перед очима дійсних королів, тимто й його герої говорять і діють майже скрізь як люди, а не як звірі. На це вказують, м. и., епітети звірів.

Лев — Rufanus займає в поемі, як уже сказано, підрядне місце. Назва його — це прозора анаграма із Arnufus, себто — цісар Арнульф¹⁾.

У поемі (кн. II) цар Лев скликає своїх васалів на раду над своєю хоробою. Така нарада відбулася дійсно у Вормсі 897. р., але тоді цісар Арнульф не був хорий²⁾. Під недугою цісаря треба

¹⁾ Арнульф був нешлюбний син короля Карльмана й унук Людвіка Німецького, народився 850. р., панував у Каринтії, звідкіля його епітет „salignus“ — солений. Коли влада його дядька Карла III. впала, його вибрали 887. р. у Франкфурті королем, але ж льотаринці не визнали цього вибору. Арнульф переміг норманів 891. р. над Дилею під містом Левен. У двох дальших роках ходив із військом на Моравію. Коли папа закликав його на поміч проти кн. Гвідана із Сполети, Арнульф вирушив із військом до Італії 894. р. і завоював горішню Італію. В 896. р. коронував його папа Формозус на римсько-німецького цісаря. Арнульф воював часто з моравським князем Сватоплюком та ввійшов 892. р. у союз із мадярами. Свого нешлюбного сина Свентіболка велів Арнульф проголосити королем Льотарингії й Бургундії 895. р. Помер 899. р. у Регенсбургу.

²⁾ Дійсною хороби набрався значно пізніше в Італії, і вона звалила його до гробу.

розуміти його журбу і гризоту за сина (Свентіболька), що позабирав тоді чотирьом князям їх ленна й публично порушив мир.

Лис Рейнард радить королеві, щоб напився зілля і вдяг на себе шкіру півчетвертарічного вовка. Під тим віком треба розуміти півчетверта року панування Свентіболька (895—897). Ізенгрім хвалиться на дворі десятима предками, й тільки саме мав їх Свентіболек, нащадок Каролінгів. Шкіру з Ізенгріма здерто, і король подужав. Свентіболекові дійсно відібрали загарбані ленна й віддали їх власникам.

У пізніших німецьких перерібках затерлося символічне значіння здертої з вовка шкіри. В Гете і в „*Lis-i Mykit-i*“ з вовка вирізують печінку, і від неї видужує лев.

Вовк — *Isengrimus*, властивий головний герой, але що він дуже несимпатичний, поема названа „*Reinardus vulpes*“. Під цим вовком ховається Свентіболек (*Zwentibolcus*, *Zwentibold*), король Льотарингії (895—900 р.¹). Вовкулака, по-старофранцузьки „*garoux*“, златинізоване—*Gerulfus*, по-німецьки—*Werwolf*, це було популярне ім'я у франків і льонгобардів (*Garolfo*). Свентіболек, ставши королем Льотарингії, швидко насильствами й несправедливістю обурих проти себе вельмож. Коли ж по смерті свого батька захотів дістати східньо-франконську корону, льотаринзькі вельможі збунтувалися проти нього. В битві над Мозелем військо Свентіболька побито, й він сам згинув у бою 900. р.

В поемі Ізенгрім має постійний епітет: „*senex*“ або „*senior*“, бо й Свентіболек рано посивів. Маска вовка підходила до вдачі льотаринзького короля, відомого із своєї жорстокости, захланности та злоби. Французьким льотаринцям нелюбий він був іще й тому, що „вихований у Баварії, не любив франконської землі й говорив якимось шорстким, горловим діалектом“²).

Під видами вовка й лиса змагаються між собою дві культури: тевтонсько-німецька і франко-галійська. В пограничному краю ця суперечність була особливо гостра. Всі симпатії автора по боці лиса.

Вовк-Свентіболек, крім хиб у вдачі, відразливий був своїм тілом, товстелезним і незугарним, а з цього знані були майже

¹) Свентіболек народився 871. р., дістав слов'янське ім'я від хресного батька, моравського князя Сватошлюка (870—894).

²) За це пише автор Рейнардуса IV, 379—382:

„*Non didicit causas gallâ tractara loquelâ,
praeposuit franco danubiale solum;
Teutonicus miser et rudis est, ut papa salignus,
stridula bavarico gutture verba loquans*“.

всі Каролінги (з них один називався навіть „Crassus“ — Товстий). Цю прикмету автор переносить і на вовка (*corporis moles*, IV, 570 і частіше), хоч вона до правдивого вовка не підходить.

Яке нужденне і грішне було життя Ізенгріма-Свентіболька, то така сама погана була й його смерть. У поемі його роздирає на шматки дике військо свині Салаври, й це дає авторові нагоду до моралізування¹⁾.

Медвідь — Bruno, один із найвпливовіших придворників, дістає від короля наказ здерти з вовка шубу. Під Бруном ховається, мабуть, Гаттон I, архієпископ Майнцу (891—912), повіреник цісарів, що брав участь у всіх двірських нарадах. В р. 899. дався затягнути у змову лютаринзьких князів проти короля Свентіболька. На цю змову є натяк у „Лісі Микиті“, хоч вона й виглядає там (VI, 6—20) на видумку Лиса, якому грозида шибениця.

Дик — Grimmo, є псевдонім Ратбодона, трієрського архієпископа. Названий він диком тому, що його дієцезія охоплювала переважну частину арденських лісів, де виводилося безліч диків. Ратбодон був якийсь час шефом канцелярії короля Свентіболька. Коли ж король раз у гніві вдарив його палицею, достойник перейшов на бік королевих ворогів, і в поемі виступає він завзятим ворогом Ізенгріма.

Баран — Joseph, це маска князя Стефана, а

Цап — Berfridus маска — князя Матфріда. Їм обом забрав ленна Свентіболек, тимто вони його ненавидять.

Лис — Reinardus, це маска князя Регінарія, що володів у Ганонії (Генегав, Гайнавт). Він був сином Ерменгарди, дочки цісаря Льотара I, отже теж належав до роду Каролінгів. Тимто справедливо називає він Ізенгріма-Свентіболька „*patruus*“ і „*cognatus*“, стрийком і свояком („стрийком“ називає також Лис Микита — Вовка Неситого). Reinardus має в поемі численні придатки, що характеризують різні прикмети його вдачі і вмілості: „*quaestor*“ I, 357, 399, „*cognatus*“ I, 572, „*commendator*“ I, 593, „*ductor*“ I, 637, „*dux*“ I, 721, „*galliger*“ I, 836, „*fictor*“ (вигадливий) I, 1285, „*archiater*“ II, 525 (архилікар), „*medicus*“ II, 835, „*specifer*“ II, 931, „*dictator*“ III, 95, „*orator*“ III, 346, „*rhetor*“ III, 401, „*chartiger*“, III, 1297.

Супроти тяжкого, ненажерливого та придурковатого тевтонського Ізенгріма — Рейnard репрезентує легку й метку, розумну та продумливу французьку вдачу. Коли Ізенгрім наступив

¹⁾ Desiit esse malus, mores proiecit iniquos
nil sceleris faciet postmodo nilque doli (IV, 1073).

раз Рейнардові на п'яти, він мстить над „стрийком“, підводить на різні пригоди, наражує на болючу бійку, але в смерті „старця“ непричасний.

Так воно було і з історичними особами. Багато прикмет французького Рейнарда перейшло й на українського Лиса Микиту, а його суперечка з вовком відбиває й національний спір ¹⁾.

Виводи Моне, де він виказує походження назв Reinardus-a, й натяки на історичні особи й події не подобалися Я. Гріммові, знаному дослідникові мотивів звіринного епосу ²⁾. Та, здається, Грімм стояв під впливом ученого Вольфа, того самого, що зробив з Гомера народню творчість. І Грімм уважав звіринний епос за народню творчість, тимто погляди Еккарда й Моне його не переконували. Та висновки й пояснення Моне нам промовляють більш до переконання, вони влегшують розуміння звіринного епосу, сатири в нім, опису ситуацій та натяків.

*

Розгляньмо тепер ті байки й епізоди, що спільні обом поемам, латинській та українській.

Вовк-рибалка. Рейнард мав злість на Ізенгріма за те, що він хотів його з'їсти, і Рейнард ледви викрутився від смерті, даючи Ізенгрімові замість себе — шинку, видурену від мужика (I, 1). Незабаром прийшов день пімсти. Ізенгрім, голодний, як звичайно, вибирається на лови. Стрінувши Рейнарда, починає йому підлещуватися, щоб він знову найшов для нього добич. Рейнард спершу сильно лає Ізенгріма за його захланність, пор. I, 573—4:

Ані моральний закон, ані письма, ні стид, ні пристойність,
Ані побожність, ні страх тамі тобі не кладуть.

Ізенгрім признається, що вдача в нього погана (Л. М.: я нічого не даю, міри я не признаю, проклинаю віру), пор. I, 590:

Те, що бракує мені, викрадаю, насильно хапаю;
Тнали б і взяли б на гак, якби я цього прохав.

Рейнард умовляє Ізенгріма, щоб хоч у піст здержався від м'яса, пропонує йому за це рибу, веде його до ставу й каже запустити хвіст у ополонку, але дораджує — поміркованість. Сам іде до села по півня й хапає його з попівства саме тоді, коли

¹⁾ Слід зазначити, що Hennegau себто Hainaut (чит. Ено) є провінція у вальонській частині Голандії, тепер поділена між Бельгією та Францією. В IX. ст. було там графство, що вело беззастанні бої з норманами. Графи Ганонії мали родові прізвиська Регінар або Райнер, і в історії Лютарингії грали не раз визначну роль.

²⁾ „Reinhart Fuchs“, у розділі: „Satire“, пор. ст. CCLII.

священник правив Службу Божу, а нарід ішов із процесією довкола церкви. З півнем Рейнард жене просто до Ізенгріма, за ним біжить священник і розлючена юрба вірних. Рейнард кличе по дорозі Ізенгріма із собою, але Ізенгрім не може витягнути хвоста, бо він примерз. Надбігає погоня. Всі б'ють Ізенгріма, і врешті роблять місце Альдраді, жінці пресвітера, що з сокирою в руках підступає до Ізенгріма. Вона проклинає його, що вхопив їй півня Герарда й давніше пограбував багато „тіток“ (курок). Матрона замахується в голову вовка, але Ізенгрім кидається взад, і сокира влучає в лід. Тоді баба мірить йому в череву, але сокира виховзується їй з рук і відтинає хвіст. Баба паде на Ізенгріма, немовби хотіла йому відкусити решту хвоста, Ізенгрім виривається й тікає.

Видавець зазначає у примітці (ст. 27) багато подробиць і неймовірностей, що не підходять до Ізенгріма як історичної особи, н. пр., скрізь його б'є шляхта, тут — плебей.

Можливо, що ловлю риб треба розуміти символічно. Саджавки з рибами мали в той час лише монастирі¹⁾. Ізенгрім-Свентіболюк був відомий жінколюб, любив не лише світські жінки, але й черниці (викрадав черниці). Дійсно жила така ігуменя (abbatissa) Альдрада, якій Свентіболюк вихопив із монастиря силою кілька черниць, опікуна монастиря ув'язнив, а навіть убив. Слово „cauda“ (хвіст) має в латинській мові подвійне значіння²⁾, як і німецьке Schwanz. Тимто байку можна розуміти так: Ізенгріма, що закинув свою любовну сітку між черниці, приловили in flagranti монастирські слуги, побили його, а ігуменя визволила.

Мотив, як вовк ловить хвостом рибу, відомий і в народніх байках, там він не має ніякого переносного значіння (як і в „Лісі Микиті“). Але ж цей мотив міг дістатися до фольклору з книжок, бо вік народніх байок означити важко. На це вказувало б і те, що в народніх байках вимоги ймовірності досить пильно збережені, а правдивий вовк рибальством зовсім не займається, хоч би який був голодний. Можна від біди припустити й так, що латинський автор, узявши мотив ловлі риби хвостом із народніх байок, замаскував ним еротичну пригоду Свентіболюка.

В німецькій „Reineke Fuchs“-і збережений еротичний момент, але у зміненому виді. В „Лісі Микиті“ повертається знову

¹⁾ Reinardus vulpes, ст. 27: „Monachis exceptis vix alius quispiam eo tempore piscinam habuit...“

²⁾ Dr. Reinhold Klotz, Handwörterbuch der lateinischen Sprache, Бравншвайг, 1879, 1 том, під „cauda“.

чистий мотив народньої байки без ніякого еротичного підкладу, а то й, замість вовка, як рибачка виступає — вовчиця.

Ізенгрім — геометер. Слово „geometer“ з латинського тексту (I, 1361) перенесене до „Лиса Микити“, але тут подібностей між латинською й українською поемою мало. Ізенгрім, побитий тяжко в монастирі, зустрічає Рейнарда й лає його, що він не поміг йому в біді. Рейnard глузує з нього :

Врешті я вірив, що ти, як тобі ті хвіст відрубали,
В монастирях дев'ятох опатом будеш іще (1309—10)

Ізенгрім дається швидко піддобрити запросинами — поділити баранам поле. Кожний із чотирьох баранів має окрему назву і різне число рогів. Ізенгрім годиться ділити їм спірний ґрунт, але жадає заплати, чванячися своєю силою. Барани по нараді беруть Ізенгріма до поміру землі. Рейnard до розмови не мішається. На пропозицію одного з баранів Ізенгрім стає посередині поля, барани розбігаються й рівночасно б'ють його. Ізенгрім паде зомлілий, і аж тоді приступає до нього Рейnard і бачить, що стрийко „і хоче й не хоче гинути“ (ледви живий). Рейnard радить баранам запити з Ізенгрімом могорич, і кожний б'є його тільки разів, кілька має рогів — вовк залишається ледви живий.

В історії — Свентібольк-Ізенгрім забрав чотирьом князям їх ленна й пороздаровував їх своїм приятелям, задержуючи собі посілість із монастирем св. Петра з Мецу (Metensis).

На наш погляд, тут автор дає таку науку, що барани можуть собі дати раду з вовком, коли згідно поступатимуть. І ті князі могли були опертися Свентіболькові, коли б були дружньо стали проти нього.

Лис і півень. Коли Рейnard визволив звірів від напасти вовків, півні, що були з тими звірями, нараджуються між собою, як би спекатися небезпечного опікуна. На те входить лис і закликає півнів, щоб не мали перед ним страху. Півень за причину страху подає:

. tu nondum, frater, abisti,
tu mihi vis sane quod lupus esse tibi.

Тоді Лис намовляє півня, щоб ішов із ним на прощу. Коли півень відмовляється, Лис ганьбить його як вирода. Півень гарячиться, запевняє, що він не гірший від свого батька, має 12 жінок, що йому послухні й не рушать зерна без його дозволу. Лис уважає таки батька за ліпшого, бо він, стоячи бувало на одній нозі і приплющивши одне око, співав панську пісню. Півень попробував так співати, заплющив обидві очі, лис схопив його й поніс у гай, де почав грозити, що завдасть йому кару за

гріхи: гарне пір'я лишить, а погане м'ясо з'їсть. Та за лисом гонить юрба людей, що його помітила. Півень насміхається з нього, що він, мовляв, боягуз, не шляхтич, а то б станув на місці й нагрімав би на оскаженілу юрбу. Рейнард кладе добич на землю і, щоб показати своє шляхетство, починає вигукувати. Тоді півень схопився й сів на дереві. Звідтіля глузує з Рейнарда і пропонує йому, замість себе — морвові ягоди. Рейнард із люті гризе старий чобіт (cothurnus), потім знаходить шматок букової кори й, підступивши до півня, зве її папською буллею¹⁾, яка ніби забезпечує всім мир, і взиває знову півня, щоб негайно йшов із ним на прощу. Півень заявляє, що здалека бачить їздця, а перед ним — якісь чорні постаті, на око — побожні. Лис, почувши це, біжить до ліса, додаючи, що мир був заприсяжений, але ще публично не оголошений. Тимто він мусить від півня йти геть, чи хоче, чи ні:

Півнику ти нещасливий, під'у я як славний вельможа,
Ти ж, що загруз у гріхах, в вічному хамстві лишись.

Автором цієї байки був, мабуть, якийсь інтерполлятор із XII століття. Він дорікає духовенству за його захланність і пристрасть до грошей і не щадить навіть папи — ним був тоді Євгеній III. (III, 1124):

Ergo homines sapiunt, periit respectus agendi
dummodo divitias illaqueare queant.
lucrum iustitiae, lucrum praefertur honori
nil nisi divitias non habuisse pudet.

— — — — —
primitus hoc populi decretum, denique cleri,
non modo pontifices, papa quoque ipse dicat (III, 1144)

Лис у цій байці не має нічого спільного ані з історичним Регінарієм, ані з правдивим лисом, що ніколи не дозволить, щоб його перехитрив півень. Дивним дивом той мотив стрічається в народніх байках, хоч він зовсім незгідний із вдачею лиса, таксамо як і скандал із півнем у „Лисі Микиті“ слабо мотивований і з цілістю не римується.

Пригода з конем. Ізенгрім, облуплений ізо шкіри, здибає на луці коня Корвігара і просить його, щоб позичив йому свою шкіру та дав трохи м'яса. Кінь обіцяє йому виголити йому тонсуру, а то не пізнати, що він братчик, а тоді безпечно поведе його в ліс. Ізенгрім оглядає його бритву на копитах і дорікає йому, що покрав із монастирських дверей персні. Корвігар кається у грісі крадежі і прохає, щоб повитягав йому крадені

¹⁾ Може натяк на vormський конкордат 1122. р. між папою Пасхалісом II. і цісарем Гайнріхом V.

речі. Ізенгрім нахиляється до копита, а тоді Корвігар б'є його поміж вуха й лишає на голові знак персня. Потім іще насміхається з побитого, що як папа побачить у нього цю печатку, то приверне йому монастир:

Protinus ergo simul spectarit papa sigillum
Corvigari, clauastro restituere tuo.

В українському „Лісі Микиті“ ця байка переказана зовсім инакше, та куди дотепніше.

Пригода з бараном. Ізенгрім, облуплений із шкіри, йде до ліса шукати захисту перед мухами. Там стрічає Рейнарда, що радить йому вдатися до барана і зняти з нього шубу. Ізенгрім поспішає до хати барана та просто в очі заявляє йому, що хоче його з'їсти, щоб покарати за збитки при поділі ґрунту. Баран годиться на смерть, але просить, щоб Ізенгрім проковтнув його цілого, а не їв по шматкові. Ізенгрім годиться й, роззявивши рот, чекає на барана. Баран розганяється, б'є Ізенґріма рогами в лоб і приголомшує.

В „Лісі Микиті“ байка стилізована трохи відмінно (VII, 21—37), тай Баран не простий собі, а — „овечий патріот“.

*

Згодом натяки на історичні події позатиралися, позабувалися ті царі та князі, яких збиточні ченці поперебирали були в звірячу шкіру, а Рейnard під різними назвами пішов у мандрівку століть. Іде він сміло, не зтирає за собою слідів і, мов новітній апостол, наvertsає людей і народи до мудрости (в Гете: „zur Weißheit bekehre bald sich Jeder“). Різне значіння й неоднакову мету має він у різних націй.

Поволі зайшов він і на Україну, мандрував яких 600 літ, але зате має в нас окрему вагу, коли мати на увазі становище українського народу. Не важна в ньому сатира, важне те, як вільний Микита позбувається непрошених гостей, післанців царя, як дає собі раду з ворогами. Медведєві (губернаторові) ув'язнює пашу із страшними зубами в дубі, а безборонний зад масакрує селянськими руками; кота засилює; гвардиста Яця задавлює власними руками; сам роздирає чванькуватого півня, червоно-гребенястого; вовка побиває нераз чужими руками, безчестить йому жінку, в поєдинку засипає піском очі, а потім хапає за слабе місце.

„Reinardus“ і „Рейnard“ повстали на погрянниччі двох народів і двох культур, що від віків поборюють один одного. Таксамо й „Лис Микита“.

4. Roman de Renart.

Є це збірка різних байок і казок, де головною особою виступає лис Renart, та й то не в усіх „галузях“. А так, ті байки слабо між собою пов'язані. Роман, складений віршами, має 27 книг, що звуться „branches“ (галузі). Цю повість видав Meçon у Парижі 1826. р. у трьох томах, що налічують разом 30.362 вірші неоднакового розміру, злучені поміж собою римами. В IV. томі видані пізніші доповнення і продовження роману. Автори бранш різні, не все відомі з назви, а навіть час написання окремих „галузів“ важко нераз означити. Одні вчені відносять той час до XII—XIV. століття, інші обмежують на XIII. століття.

Таксамо й поетична вартість „галузів“ не однакова. Одні написані легко, цікаво й дотепно; інші перевантажені несуттєвими подробицями, реторикою, несмачною сатирою, а деякі (10., 22.) просто відразливі своїм змістом. У браншах замітний вплив французької лицарської поезії, що стояла тоді дуже високо, і латинської. Автори „галузів“ наслідували манеру двірських поетів і суперничали з ними. Звірі поводяться часто як галянтні-кавалери й дами, хоч це зовсім не відповідає їх вдачі. Форма „Ренарта“ досить недбала, вірші нерівні, поруч 10-, 8-складових є й 4-складові, ще тільки рими відрізняють поему від прози.

Ось короткий зміст тих „бранш“, що їх відгуки можемо бачити в „Лісі Микиті“. Є це такі бранші: 2., 3., 8., 13., 15. й 16.

2. Ренарт хитрощами краде з воза рибу, а вовка вчить ловити її хвостом ув ополонці; від льоду відрубує його стрілець.

3. Нещасливі пригоди Ренарта з півнем, синицею, коцуром і кроком.

8. Ізенгрім ділить поле баранам, без інтервенції Ренарта.

13. Кобила просить Ізенгріма, щоб витягнув їй терен з ноги, й копає його.

15. Ізенгрім і вовчиця Герзента обвинувачують Ренарта на королівському дворі. Медвідь Бруно оповідає, як лис провадив його на мед, малпа боронить Ренарта. Олень видає присуд: Ренарт має виправдатися перед святим (собакою Ронелем). Борсук Грімберт подається по Ренарта. Тимчасом Ізенгрім і Ронель придумують засідку на Ренарта. Та Ренарт їх перехитрує. Пригода Бруна й Тиберта на фільварку, де обох люди тяжко побивають. Ренарт вертається до присяги, але зарання тікає.

16. Двірська рада з'являється, Герзента резонує, осел захоплений її балачками. На те входить Шантеклер-півень і Пінта з мертвою куркою на марах та обвинувачують лиса. Лев-король

наказує поховати курку з почестями, а Ренарта виймає зпід охорони права. Мощі вбитої курки дістають святу силу й виліковують зайця з пропасниці, а Ізенгріма від болю вуха. Бруно й Тиберт ідуть послами до лиса й вертаються побитими. Аж Борсук приводить Ренарта, що по дорозі сповідається перед ним. На суді Ізенгрім обвинувачує, Ренарт борониться, але трибунал засуджує його на смерть. Ренарта ведуть під шибеницю, він кається, і король дарує йому провіни. Заєць відпроваджує його на високу гору, звідкіля видко вдоліні розтаборений королівський двір. Згори Ренарт кидає королеві з глумом палицю й торбу й тікає ледви живий перед висланою за ним погонею. Король із військом облягає замок Мальпертій (Malpertuis = нора зла). Ренарт насилує королеву в сні, його ловлять, але Ермеліна-лисиця викуплює чоловіка. Король уласкавлює Ренарта, та з'являється миша з трупом чоловіка, що його загриз Ренарт. Лис утікає на дуба, король каже зрубати дерево, Ренарт ранив льва згори каменем і серед метушні тікає¹⁾.

¹⁾ Із інших „бранш“ подаємо цікавіші:

17. Лис попадає в бочку з фарбою і стає ясно жовтий (цей мотив обробив І. Франко в байці «Фарбований лис» у збірці «Коли ще звірі говорили»). Ізенгрім не пізнає його, й обидва заходять до селянина, щоб украсти в нього ліру. На крадіжжі заскакують їх собаки й каструють Ізенгріма. Обурена вовчиця покидає чоловіка. Тимчасом лисиця хоче вийти вдруге замуж і справляє весілля. Ренарт incognito приходить і забавляє гостей грою на лірі. Потім намовляє молодого, щоб пішов на гріб курки-Куней, то матиме сина. По дорозі штовхає його в лапку, і там роздирають його собаки. Ренарт вертається до свого замку й починає накидатися на жінку. Якийсь паломник їх мирить.

20. Селянин Лігарт проклинає воли, що охляли в роботі. З'являється медвідь і вимагає для себе волів. Переляканого селянина врятовує Ренарт, помагає йому вбити медведя, а за заплату вимагає одного півня. Бабі шкода півня, вона радить чоловікові напхувати на лиса собак. Ренарт, покусаний, ледви рятується до своєї нори. За порадою жінки краде селянинові ремені (шлей). Осел Тімер зобов'язується дістати ремені знову та ще привести обоє лисів. Тімер, удаючи здохлого, кладеться перед замком лиса. Лис і лисиця закладають на осла ремені й тягнуть до нори. Лис якось помічує, що осел кліпнув оком і швидко відв'язує себе. Осел тягне саму лише лисицю до господаря. Той замахується сокирою, але не влучає лисиці, зате ослові відрубують стегно з ременем. Лисиця тікає з м'ясом до своєї нори. Лис грозить селянинові, що доповідь графові, що він убив медведя. Заликаний мужик годиться на тяжкі умови лиса: вбиває свої вірні пси, дає Ренартові півня й десять курок.

23. Лис і кіт диспутують про релігійні справи, беруться правити службу, при чому кіт виступає як пп, а лис як паламар.

27. Ренарт на дворі короля програє партію шахів з Ізенгрімом.

Таким чином, у „Ренарті“ помішані три складові частини звіринного епосу: народні байки, двірські й гальянтні історії та церковщина. Окремі мотиви часто повторяються. Вимоги ймовірності не раз яскраво порушені. Деякі моменти немов живцем перенесені з людських відносин на звірячі. Автори „галузів“ мало дбали про працю попередників, тимто в повісті попадаються не раз суперечності. Акція роману відбувається переважно в північній Франції, багато місцевостей, названих там, існує ще й досі.

Ті частини роману, де бачимо відгуки у Франковій поемі, вказують на подібність фабули, але ж вони в нашого поета зовсім инакше оброблені.

5. Reinaert.

Рейнарт — найвизначніший епос про лиса, праджерело всіх німецьких перерібок, а також українського „Лиса Микити“. Батьківщина „Рейнарта“ — Фляндрія. Автор — флямондський, ближче невідомий. Деякі рукописи називають його „Willem, die vele boeke maecte“, або „Willam, die madock maecte, dair hi dicke omme waecte“. Віллем жив десь у XIII. ст., коли нідерландська поезія дійшла до буйного розквіту. Сучасником Віллема, хоч трохи молодшим, був Яків ¹⁾ Марлянт, найплідніший поет Фляндрії. Поема Віллема складена короткими віршами, що нагадують ямбічні та трохеїчні диметри; вірші лучаться парами жіночих і чоловічих рим.

У своїй поемі Віллем сперся переважно на 16. браншу французького Ренарта, що її написав десь у 1204—1209 р. поет Пер де С. Клюд ²⁾. Але Віллем стоїть багато вище від свого первовзору і щодо форми і щодо змісту. Заслугою його є щаслива композиція, він зосередив акцію на дворі короля-льва

Як заклад вовк відтинає йому частину тіла, лис мліє, його врочисто ховають. Раптом він вискакує з гробу, хапає півня, що стояв з кадильніцею, й тікає. Його ловлять і приводять ізнову. Він б'ється там із півнем, що його побороє. Ніби здохлого, когут заволікає в рів. Ворони злітаються на лиса, він відкушує одній ногу й тікає до свого замку. Ранена ворона обвинувачує Ренарта перед королем. Лев посилає по лиса послів. Їм показують гріб селянина Ренарта, посли вертаються на двір і сповіщають короля, що лис помер.

¹⁾ Maerlant (1235—1300) переробляв латинські поеми: „Александр“, „Життя св. Франца“, „Природа“ на флямондську мову. Оригінальний був у строфічній поемі: „Warene Martijn“ — про повстання світу і в „Spiegel historiael“, світовій хроніці, римованій поемі.

²⁾ Pierre de St. Cloud жив у часах Филипа Августа.

й, вибравши за головний мотив суперечку лиса з вовком, надав поемі однощільності. Акція поеми жива й від початку до кінця вдержує читача в напрузі. З великим поетичним смаком Віллем обминає грубості та слизькі місця французького первовзору. Поема поділена на відділи, пересічно по 30 віршів кожний.

*

Reinaert зберігся у трьох рукописах із різних часів, є вони різної вартости. Перше повне видання „Van den Vos Reinaerde“ зладив щойно вчений Віллемс (Гент, 1836)¹⁾. Він поділив поему на дві книги, щодо величини майже рівні: перша — з віршами 1—3488, друга — вірші 3489—7816. Яків Грімм у своїй книжці („Reinhart Fuchs“, 1834) подає передрук неповного тексту „Рейнарта“ (ст. 115—267), а саме лише 4512 віршів, але, переказуючи зміст поеми в 8 розділах, користав із пізнішої прозової перерібки.

Щодо часу написання поеми Віллема, нема згоди між ученими. З різних указівок у поемі можна здогадуватись, що вона повстала коло р. 1250.

На початку поеми Віллем признається, що на просьбу однієї пані, прізвище якої промовчує, переробив поему з французького джерела. Ось її зміст:

1. Нарада звірів на дворі короля-льва²⁾. Ізенгрін обвинувачує Рейнарта³⁾. Дальший зміст відомий із „Лиса Микити“ і Гетової перерібки. Історія із скарбом Ерменріха, якої нема ні в одній французькій бранші, взята певно з німецького джерела.

2. Лис на волі, йде ніби на прощу в товаристві зайця Лямфрайта та цапа Беліна. Висилає королеві кривавий лист.

3. На дворі короля лис борониться проти скарг крілика та

¹⁾ Jan Frans Willems (1793—1846), флямандський учений, історик і поет

²⁾ Het was in enen pinxen daghe,
dat bede bosch ende haghe
met groenen loveren waren bevaen.

У день Зелених Свят чудовий
Усі кущі, й гаї, й діброви
Вже свіжим листям верилися.

(Спроби перекладу скрізь мої. Т. Ф.)

³⁾ Nu gaet hier op ene daghe
Isengrin ende sine maghe
ghinghen vôr den conius staen.

Одна ще вийшла скарга згодом,
Як Ізенгрін із своїм родом
З'явився перед королем.

ворони й за причину своєї неприсутности подає папську баніцію.

4. Малпа боронить лиса та оповідає історію з чоловіком і гадюкою. Потім представляє королеві своїх трьох синів та дочку.

5. Рейнарт дивується смерті зайця і впевняє, що переслав королеві через цапа три клейноди: перстень, гребінь і дзеркало, які докладно описує.

6. Лис покликується на заслуги свого батька, що вилікував короля зіллям із Монпеліє та печінкою вовка-семилітка. Вовка понижує згадкою про неfortunний поділ добичі між себе й королівську пару. Хочє йти шукати утрачених клейнодів.

7. Ізенгрін оповідає, як Рейнарт збезчестив йому жінку на льоду. Лис заперечує, тоді вовчиця Герсвінта оповідає історію з відрами в криниці, як новий доказ лисової злоби. Рейнарт борониться.

8. Ізенгрін кидає Рейнартові рукавичку й викликає на двобій. Далі зміст подібний, як у „Лисі Микиті“, лише перед сном ви́дра приносить Рейнартові на вечерю зловлену качку. Двобій і вислід його як у Лисі Микиті¹⁾.

Німецька критика вислови́лася про Рейнарта дуже прихильно, головню Я. Грімм²⁾ та Райсенбергер³⁾.

*

Іван Франко признає, що головну канву своєї повісти взяв від Віллема. Тут ізнову нас дивує, чому на заголовному листку написав „переробив з німецького“. Флямандці, правда, германське плем'я, але німцями не є й ніколи себе ними не почували. Автім і сама позичка „канви“ дуже проблематична. Вже поділ матеріалу на дев'ять пісень першого видання „Лиса Микити“ оригінальний, бо в „Рейнарті“ такого поділу нема. Навіть зміст 8 розділів Гріммового видання не збігається з відповідними піснями української поеми...

Щодо розміру, то „Лис Микита“ четвертого видання вчотверо менший від Рейнарта, хоч пригод описано в ньому куди більше. І це скорочення фабули — велика заслуга Івана Франка.

¹⁾ Закінчення:

Hier nêmt ende Reinêrts historie.
God gheve ons sîn hemelsche glorie.

Отут кінчиться про Рейнарта казка.
Нехай спаде на всіх нас Божа ласка.

²⁾ J. Grimm, Reinhart Fuchs, ст. XC.

³⁾ K. Reissenberger, Goethes Reineke Fuchs, 1889, ст. IX.

І щодо форми, ніодин із попередників не може з ним рівнятись. Віршовий розмір „Рейнарта“ може ще найкраще підходить до байкових мотивів. Байкарі здавна вибирають ямбічний вірш. Та Франко показав, що й трохей (пор. IV. част. праці, ст. 79—81) не менше гарний для байки. Нарешті строфічна будова запевняє „Лисові Микиті“ рішучу перевагу над усіма такими творами. У подробицях вплив „Рейнарта“ на „Лиса Микиту“ не дуже видний.

6. Reineke der Fuchs.

„Reineke der Fuchs“ Алькмара-Готшета, головне джерело Гетової перерібки, має посереднє значіння і для „Лиса Микити“.

В „історично критичному вступі“ до свого перекладу Готшед подає свої досліди про автора поеми, про її вік та значіння й дає переважно — фальшиві висновки. І так, помиляється він, уважаючи Г. Алькмара автором „Reineke Fuchs-a“; він подає поему за старо-німецьку вигадку (Erfindung) і ставить її епічну будову поруч Гомерової Іліяди. Зате правдивий його здогад, що Г. Алькмар у особі лиса Ренарда хотів прославити свого пана, князя Рената II. льотаринзького. Повість написана в чотирьох книгах (I 39, II 9, III 14 і IV кн. 13 розд.) і 75 розділах, що названі „Hauptstück“. На зразок „народніх книжок“, поданий при розділах їх зміст¹⁾, нераз досить комічний, нпр., IV 9.: Wie Reineke mit kluger List den Kampf gewann, indem er den Wolf an einem Orte gefasset hatte, wo er nicht viel ertragen konnte...

Подаю тут короткий зміст чотирьох книг.

I. кн. Суд на дворі льва і скарги звірів на лиса. Оборона борсука. Виступ півня з куркою на марах, скарга й похорон курки. Медвідь іде послом до лиса, дається зловити в колоді і, побитий, вертається на двір короля. Висилка kota до Малепарта, нещаслива ловля, мишей і поворот до короля. Бореук у лиса, сповідь Райнеке по дорозі до двора, виступ перед королем, нові скарги звірів, оборона лиса, засуд на смерть. Публична сповідь лиса, оповідання про захований скарб. Визволення від гілляки, покарання лисових ворогів. Лис іде на прощу в товаристві цапа та зайця та посилає королеві лист із зайчою головою. Лев велить випустити в'язнів і дає їм до послуг цапа з ріднею.

Як бачимо, першій книзі „Reineke Fuchs-a“ відповідає щодо змісту сім пісень „Лиса Микити“: I—VI і VIII.

II кн. Велика двірська нарада, нові скарги крілика й ворони на лиса. Ухвала силою здобути замок Малепарт. Бореук біжить до лиса й перестерігає його. Лис вирушає знову до двора. По дорозі сповіда-

¹⁾ Подібно подає І. Франко зміст пригод у „Лисі Микиті“, але коротший і поважний. Всіх розділів у „Лисі Микиті“ є 66.

ється ще раз. Малпюк Мартин вибирається до Риму, щоб у папи встатися за лиса. Інвектива на римські звичаї та папський двір.

Дещо з цього змісту находимо в IX. та X. пісні „Лиса Микити“.

III. кн. Другий виступ лиса на дворі. Лис відпирає всі закиди своїх ворогів. Малпа підносить його давні заслуги супроти короля і двора. Лис звалює вину за вбивство зайця на папа Беліна. Оповідання лиса про клейноди: про чудодійний перстень ¹⁾, про гребінь і дзеркало, а далі про свого батька, вилікування льва печінкою вовка-семилітка, про поділ добычі. Король повертає лиса до ласки.

Дещо з цього подає Франко в XI. пісні „Лиса Микити“.

IV. кн. Суперечка між вовком і лисом, оповідання про те, як лис учив вовчицю ловити рибу хвостом та її зганьбив. Лис збиває закиди вовка й оповідає, як вони гостили обидва в малпи. Нарада з малпою, двобій, тріумф лиса.

Згадані події оспівані почасти в XI., почасти в XII. пісні „Лиса Микити“. Автім, не вважаючи на подібності змісту, прямого впливу Готшедового перекладу на „Лиса Микиту“ годі вказати.

7. „Reineke Fuchs“ — Гете й „Лис Микита“ Франка.

Наголовок Гетової поеми не зовсім удатний. Reineke є північно (долішньо)-німецьке слово (здрібніле), Fuchs — горішньо-німецьке: повинно б бути консеквентно або Reinhard Fuchs, або Reineke Vos. Reinhard = urhart, значить: „дуже твердий“, і слабо віддає характер того звіря ²⁾. Вже вдатніша інша етимологія: Reineke — schlauer, listenvoller Mensch із Ragino, Regino > Raino, Reinhard із значінням: Ratskundiger, Ratgeber ³⁾.

*

Назви звірів і дієвих осіб. Вовк у німецьких перебіках має назву „Isegrimm“ = Eisenhelm, залізний шолом. У Франка „Неситий“ краще віддає головну прикмету вовка, його ненажерливість і захланність. Вовчиця в Гете — „Ermelyn“, у Франка — без назви.

Лев у Гете називається „Nobel“ — шляхтич, в українській поемі він лише цар — без особливої назви.

Песик, названий у Франка „Гектор“ — дуже популярна назва міських, або панських собачок; у Гете „Wackerlos“ — без відваги, говорить по-французьки.

¹⁾ Цей мотив використав Іван Франко у казці „Без праці“.

²⁾ Dr. Reissenberger, Goethes Reineke Fuchs, Wien, 1889, ст. 101.

³⁾ Deutsches Wörterbuch von Fr. L. K. Weigand, Gießen, 1910, том II.

Кіт у Гете — „Hinze“ der Kater, здрібніле від Heinrich, у нас — *pomen dicens* „Мурлика“, від найлюбішого заняття (польське „Mruczyślaw“, у Гофмана — Der Kater „Murr“).

Борсук у нім. — „Grimbart“, Grimbêrt < Grimbert, себто „грізноблискучий“, у нас „Бабай“ — не так для лагідности, або слабости до баб, як більше тому, що біла пляма на чолі нагадує бабську намітку, чи хустку.

Медвідь названий „Braun“ (старша назва — Bruno), від масти кожуха, у Франка краще: „Бурмило“, — від голосу (все невдоволеного), що його видає ведмідь.

Селянин, що наготовив для медведя, замість меду, шпару в колоді, названий у Гете „Rüsteviel“, себто — стара заржавлена шпада, старий кріс. Але Гете вжив того слова, мабуть, у новонімецькому значінні = *der viel rüstet*, що багато дбає, багач. У Франка — Охрім, звичайне ім'я, відоме в нашій літературі.

Замок — „Лисовичі“, у Гете „Malepartus“ — нора зла, з французького — Malpertuis.

Заєць, названий „Яць“, здрібніле ім'я від Якова, а то й здрібніле від „заяць“ (друга частина слова), відоме в цій формі в народі; у Гете він — „Lampe“, скорочене з Lambert, Lamprecht — славний у краю.

У Гете цап — (у Франка: „Базилій“ смішна назва, якої часто вживали замість „Василь“, з-польська, для — дяків, сільських писарів, шляхтичів і інших дрібних людей, що в пани пошиваються, пор. іще ст. 26), названий „Bellyn der Widder“, баран, із французької „beler“, латинське „belare“ — бляяти, ономампое-тична назва.

У німецьких поемах виступає багато більше звірів, але вони не мають паралелі в українському „Лисі Микиті“, ролі їх дрібні і для акції маловажні.

*

Величина обох поем. Гетовий „Reineke Fuchs“ перероблений і перекладений з Готшедового перекладу¹⁾. Замість чотирьох книг Готшеда, Гете поділив свою поему на 12 пісень, що мають разом 4311 гексаметрів, з них лише 13 гексаметрів, щодо змісту — зовсім нові, містять у Гете натяки на тогочасні обставини.

¹⁾ Heinrich von Alkmar, Reineke der Fuchs, mit schönen Kupfern. Nach der Ausgabe von 1498 ins Hochdeutsche übersetzt und mit einer Abhandlung von dem Urheber, wahren Alter und großen Werte dieses Gedichtes versehen von Iohann Christoph Gottscheden, Ляйпціг, Амстердам, 1752, друге видання: Галле, 1886.

Франкова поема в останньому виданні має 605 строф¹⁾. А що два вірші „Лиса Микита“²⁾ йдуть на один гексаметр, то на строфу припадає три гексаметри, на цілу поему — 1815. І так, „Лис Микита“ два і пів разів менший за Гетового „Reineke Fuchs-a.“

Гете, пишучи свою поему, поширяв текст первовзору, розмалював ситуації, подавав епітети, і загалом його перерібка на яку четвертину більша від Готшедового перекладу.

Вона багатомовна, місцями нудьговата, орації pro і contra нераз занадто довгі. Навіть сам віршовий розмір, на наш погляд, не конче придатний для комічної поеми³⁾. Цікаво, що дехто з німецьких критиків висловився, наче б то для такої поеми найбільш годився „der vierfüßige Trochäus“, наче б він у такому випадку „ein geradezu einziger Versfuß“⁴⁾ — це, розуміється, вказує, який великий був у Франка ритмічний „нюх“, коли він вибрав для свого „Лиса Микита“ саме такий ритм (пор. ст. 79—81).

*

Різниця суспільного ладу. Акція „Reineke Fuchs-a“ повертається у відносинах фєвдального ладу — „Лис Микита“ відбиває конституційний порядок⁵⁾. Лев — Nobel скликає на двірську нараду своїх васалів, український лев — великі збори, щось наче парламент цілого звірячого роду. Німецькі звірі виводять скарги на підставі царського декрету про загальний мир між звірями і правуються між собою на основі „Sachsenspiegel“-ю („Саксонського Дзеркала“ — збірки середньовікових законів), українські — на основі рівності всіх громадян перед правом.

Ізєрім викликає лиса на двобій лицарським способом, кидаючи йому рукавичку, Неситий — робить це по-козацьки словами: Будем биться! (XI, 55).

Нарешті селяни, що виступають у „Reineke Fuchs-i“ є піддані панів, їх кріпаки, у „Лисі Микиті“ вони — вільні громадяни,

*

Описи природи в Гете й у Франка. Описів природи в німецькій поемі дуже мало, у Франка вони теж дуже ко-

¹⁾ в першому виданні 429 строф

²⁾ щодо числа складів

³⁾ Це помітив і А. Кримський у своїй рецензії на „Лиса Микиту“ (Зоря, 1897, ст. 457).

⁴⁾ Dr. Cd. Kläsi, Der malaiische Reineke Fuchs, Frauenfeld, 1912, ст. XI.

⁵⁾

„Тай хяба ж для Мишей бідних

Конституції нема?“ (V, 7)

— каже Лис, пор. новельку І. Франка: „Свинська конституція“.

роткі, але віддають прегарно тло, і є правдивою окрасою повісти. До найкращих описів природи в Гете належить вступ поеми (I, 1—5):

Pfingsten, das liebliche Fest, war gekommen; es grünten und blühten
Feld und Wald; auf Hügeln und Höhn, in Büschen und Hecken
Übten ein fröhliches Lied die neuermunterten Vögel;
Jede Wiese sprossete von Blumen in duftenden Gründen,
Festlich heiter glänzte der Himmel und farbig die Erde.¹⁾

В „Лісі Микити“ вступ зовсім інший, і не гірший:

I, 1 Надійшла весна прекрасна, III, 1 Кіт Мурлика до дороги	
Многоцвітна тепла, ясна,	Добре взяв за пояс ноги,
Мов дівчина у вінку;	В торбу вихав печену миш,
Ожили луги, діброви,	І лісочком, холодками
Повно гамору, розмови	Так на підвечірок самий
І пісень в чагарнику.	Він прибув до Лисович.

Опис Чорногори:

VI, 22 На високій Чорногорі,
Де Черемош води скорі
По камінню вниз жене,
У Говерлі просто серця
Коло третього реберця
Є леговище скальне.

Reineke описує положення захованого ним скарбу далеко докладніше (V, 206—231):

Höret! Im Osten von Flandern ist eine Wüste, darinnen
Liegt ein einzelner Busch, heißt Hüsterlo, merket den Namen!
Dann ist ein Brunn, der Krekelborn heißt, Ihr werdet verstehen,
Beide nicht weit auseinander. Es kommt in selbige Gegend
Weder Weib noch Mann im ganzen Jahre. Da wohnt
Nur die Eul' und der Schuhu, und dort begrub ich die Schätze.
Krekelborn heißt die Stätte, das merket und nützet das Zeichen.
Gehet selber dahin mit Eurer Gemahlin: es wäre
Niemand sicher genug, um ihn als Boten zu senden,
Und der Schade wäre zu groß; ich darf es nicht raten.
Selber müßt Ihr dahin. Bei Krekelborn geht Ihr vorüber,
Seht zwei junge Birken hernach und merket! die eine
Steht nicht weit von dem Brunn; so geht nun, gnädiger König,
Grad auf die Birken los, denn drunter liegen die Schätze.
Kratzt und scharret nur zu! Erst findet Ihr Moos an den Wurzeln,
Dann entdeckt Ihr sogleich die allerreichsten Geschmeide,

¹⁾ Свята Зелені прийшли; зеленіли і цвіли діброви,
Ниви й поля; на горбках і узгір'ях, в борчах, живоцплотах,
Весело всюди співали наново оживлені птахи.
Кожна левада буяла квітками в пахучих долинах,
Любо святково всміхалося небо й барвиста земля.

Тут і скрізь у нотках подаю спроби свого перекладу. Т. Ф.

Golden, künstlich und schön, auch findet Ihr Emmerichs Krone:
Wäre des Bären Wille geschehn, der sollte sie tragen¹⁾ і т. д.

Правдивість поданих Райнеке вказівок посвідчує ще й за-
єць Лямпе. Добродушний король-лев не помічує у словах
лиса суперечности: а саме раз каже він, що в пустині росте
один-одніський куш, а потім верзе про якісь іще дві берези. —
Опис „Микити“ менше докладний, але ймовірніший, бо опришки
любили ховати скарби у скельних печерах недоступної Черно-
гори, пор.:

Раз то я і Вовк Неситий,
Кинувши гостинець битий,
На вандрівку ми пішли.
Ба, зайшли за ліс, за води,
Ні притулку, ні господи,
Лиш степи, луги були (IX, 27).

Опис коротенький, але який виразний, пластичний!

*

Інвектива на духовенство є дуже характеристична
для німецького „Reineke Fuchs-a“ й дуже відрізняє його від
„Лиса Микити“. Первісний „Ренард“ і „Reineke Vos“ були складені
в католицькому дусі. Щойно в р. 1539. появляється перша про-
тестантська його перерібка, й за нею пішов і Гете — сам про-
тестант.

Численні напади на духовенство, сатира на священників і спо-
відництво разять тим більше, що вкладені в уста звірів, у яких
чесність стоїть на останньому місці. Найбільше перепадає ду-
ховному станові від лиса, що в розмові з Грімбартом так ха-

1) Слухайте! В Фляндрії східній є пуца велика, росте там
Кущик єдиний, а зветься він Гістерльо, — тямте цю назву!
Потім криниця є, Крекельборн зветься, і можете знати,
Збо всім близенько обое. В околицю ту не заходить
В році цілім чоловік, ані жінка. Там мешкають тільки
Сови і пугач, і там закопав я ті скарби безпечно.
Крекельборн зветься те місце, затайте, з знаків скористайте.
Йдіть особисто туди із дружиною Вашою, — жаден
Певний не буде післанець, кого б не післали туди Ви.
Шкода ж була би велика; я б цього ніколи не радив —
Мусите йти ви самі. Попри Крекельборн підете просто,
Дві там берізки побачите, й тямте: одна з них зростає
Близько криниці; ідіть же опісля, ласкавий королю,
Просто на тії берези — під сподом заховані скарби.
Рийте і порпайте сильно; сперш буде там мох на корінні,
Потім відкриєте зараз ви там пребагаті клейноди,
Гарні, штучні, золоті й Еммеріха знайдете корону;
Як би Медвідь переміг був, він тую корону носив би.

рактизує тодішню, розуміється, католицьку, церковну гієрархію, пор. VIII, 233—237:

Und die Legaten des Papsts, die Äbte, Pröpste, Prälaten,
Die Beguinen und Nonnen, da wäre vieles zu sagen!
Überall heißt es: Gebt mir das Eure und laßt mir das Meine.
Wenige finden sich wahrlich, nicht sieben, welche der Vorschrift
Ihres Ordens gemäß ein heiliges Leben beweisen.
Und so ist der geistliche Stand gar schwach und gebrechlich.¹⁾

Відносили на папському дворі висміває малпюк Мартин, пор.

VIII, 295—298:

Meine Gelder schickt' ich voraus; denn, seht nur, so wird man
Dort am besten bekannt. Sie reden wohl von Zitieren,
Aber das Geld begehren sie nur. Und wäre die Sache
Noch so krumm, ich mache sie g'rad mit guter Bezahlung.²⁾

Бити спійманих звірів священники мусять іти перші, бо так хоче автор, і тим він їм добре досолує. Коли медвідь вир-
вався з колоди й розполошив баби, патер кликнув по людей
(II, 175—178):

Sehet, da unten schwimmt Frau Jutte, die Köchin, im Pelze,
Und der Rocken ist hier! O helft, Ihr Männer! Ich gebe
Bier zwei Tonnen zum Lohn und großen Ablass und Gnade.³⁾

При сповіді Борсук сам розгрішує лиса й дає йому таку
покуту (III, 341—407):

...„Oheim, nun schlagt Euch
Dreimal über den Rücken mit diesem Reischen und legt es,
Wie ich's Euch zeige, zur Erde und springet dreimal darüber,
Dann mit Sanftmut küsset das Reis und zeigt Euch gehorsam.
Solche Buße leg' ich Euch auf und spreche von allen
Sünden und allen Strafen Euch los und ledig, vorgeb' Euch
Alles im Namen des Herrn, so viel Ihr immer begangen“.
Und als Reineke nun die Buße willig vollendet,
Sagte Grimbart: „Lasset an guten Werken, mein Oheim,
Eure Besserung spüren und leset Psalmen, besucht
Fleißig die Kirchen und fastet an rechten gebotenen Tagen!
Wer Euch fraget, dem weiset den Weg und gebet den Armen
Gern und schwöret nur zu, das böse Leben zu lassen,

¹⁾ Папських легатів возьмим, ігуменів, парохів, прелатів,
І бегунів, черниць, тут би можна багато сказати!
Всюди лиш кажуть: давайте своє, але наше лишіть нам!
Мало знайдеться, менш сімки, таких, що по приписам дійсно
Ордену свого жили би життям боговгодним та чесним,
Тимто духовний весь стан слабосилий у нас і нужденний.

²⁾ Гроші наперед я вислав, бо, бачте, найліпше у Римі
Так ось знайомитись. Там про цитати біблійні говорять,
Але на гроші все ласі. І справу, хоч як і крутую,
Все вам як-слід розколупаю — але за добру заплату.

³⁾ Гляньте, внизу там пливе пані Ютта, кухарка, в кожусі.
Кужіль є тут! Поможіть, громадяни! Даю в нагороду
Пива дві тонни і відпуст великий і ласку духовну!

Alles Rauben und Stehlen, Verrat und böse Verführung!
Und so ist es gewiß, daß Ihr zu Gnaden gelaſset¹⁾

В українськiм „Лисі Микиті“ теж є сцени сповіді (X, 13—42): але без ніякої наруги над релігійними почуваннями читача, вони видержані в дусі народніх байок²⁾, ніде нема теж насмішки над духовними.

*

Різницю мистецького смаку й літературної композиції між обома авторами бачимо, може, найкраще на способі, як обидва вони обходять слизькі місця, як описують бійку, й наскільки респектують вимоги ймовірності.

Слизькі місця. Найстаршим і доступним нам джерелом, на яке спиралися Гетові попередники, була 20. галузь французького Ренарда, що її автором був Пієр Клюд. У французькій поемі помітний вплив лицарської поезії й фацеції. Галянтні історії були тоді дуже улюблені. Їх переносили й на відносини між звірями³⁾ тим легше, що симпатичні звірики з природи досить безцеремонні. Гете не потребував цим в'язатися, бо його книжка заздалегідь була призначена для дорослих.

Ів. Франко незвичайно зручно оминає такі дразливі місця. І так, у нього кіт Мурлика роздирає вітові ніс (III, 28), — ні-

¹⁾„Тепер, стрийку, ви вдартесь

Тричі по крижах цим прутом, а потім покладіть на землю, Так, як показую вам, і три рази скачіть через нього. Потім покiрно цілуйте пруток, покажіть послухенство. Цю ось покуту я вам накладаю і звільнюю нині Вас від гріхів і від всякої кари, дарую ласкаво Все вам в Господне ім'я, що як тільки Ви й де нагрішили“. І як вже Райнеке сам покінчив добровільно покуту, Мовив Бореук: „Тепер добрими, стрийку, ділами конечно Виявіть вашу поправу, прочитуйте псалми, вчащайте Пильно до церкви і постьте у днях, що наказані правно. Хто вас питає, на шлях того справте, і бідним давайте Радо, й мені присягніть, що покинете грішні заняття, Всякі грабунки й злодійства і зраду й погану спокусу, Й певні вже можете бути, що дійдете божої ласки“.

²⁾ Пор. В. Гнатюк, Нар. байки, ст. 69—75: „Лисиця монахиня сповідає когута“.

³⁾ Між байками, зібраними В. Гнатюком (Етн. Збір., т. XXXVII, ч. 76, „Знеславлена лисиця“, ст. 102) є одна галянтна, як заєць тікав від лисиці довокola куща, як вона кинулася через куш, щоб його схопити навперейми, як застрягла в кущі, як заєць використав її ув'язнення і знасилював, а потім, перебраний за ченця, ще й висміяв.

Але так, українські народні байки дуже делікатні, вимоги ймовірності в них аж занадто точно збережені, бійки в них мінімально.

мецький Гінце калічить попа між ногами, коли синок патера вибив котові око (III, 147—149):

Hinze dachte zu sterben: da sprang er wütend entschlossen
Zwischen die Schenkel des Pfaffen und biß und kratzte gefährlich,
Schändete grimmig den Mann und rächte grausam das Auge ¹⁾.

Українська зміна надає, крім того, цілій ситуації більше ймовірности. Сильце в курнику мусіло бути завішене досить високо, щоб спійманий хижак міг на ньому повиснути, а не дотикати ногами землі. А зі звису кіт міг бути врівні з головою дорослого чоловіка, а ніяк не з ногами.

При ловлі риб хвостом, коли вовчиця примерзла до льоду, Райнеке для більшої ганьби насилує безборонну (XI, 20, 21) — ані не сниться Лисові Микиті щось подібне.

Нарешті при поєдинку з вовком німецький Райнеке дуже докладно виправляє йому шкіру, завдаючи всіх ран 26 (XII, 309), і насамперед, по осліпленні піском, вигризає йому око, хапає за найчуткіші місця, пор. XII, 169—172:

Also sagte der Wolf. Indessen hatte der Lose
Zwischen die Schenkel des Gegners die andere Tatze geschoben;
Bei den empfindlichsten Teilen ergriff er denselben und ruckte,
Zerrt' ihn grausam, ich sage nicht mehr — ²⁾

Лис Микита вживає до оборони задньої ноги:

Ніби молиться він Богу,
А тимчасом задню погу
Всунув Вовку під живіт...
Як нараз заповре жмінку
По-під саму селезінку, —
Вовкові змінився світ (XII, 37) —

і це більш імовірне. Автім лисова лапка ніраз не надається, щоб нею смикати, чи торгати.

Загалом бійка, а радше катування спійманих звірів, у німецьких перерібках дуже докладно описані. Все це понад усяку міру жорстоке, а нераз просто відразливе. Битий звір мусить обливатися кров'ю, харчати, наробити під себе (III, 298; XII, 178), аж тоді його немов здохлого викидають. Мабуть, у тих часах був такий літературний смак, але Ів. Франко мав інший смак.

¹⁾ Гінце гадав, що сконає: тоді він сказано рішуче
Скочив між ноги попа, і погриз, і подер небезпечно,
Страшно спаскудав він мужа, помстився жорстоко за око.

²⁾ Так то промовив ось Вовк. А тимчасом драбуга швиденько
Другую лапу запхав поміж ноги противника свого,
За' найчуткіші частини вхопив його, здорово шарпнув,
Смикнув жорстоко, ні, більш не скажу вже —

Німецький Бравн уже на сам вид людей, що підбігають, виринається з колоди (II, 138—9), й аж тоді люди, між ними п'ять бабів і священник, б'ють раненого звіря.

Ситуація також мало ймовірна, бо медвідь може ходити й бігати на самих задніх ногах, а задні ноги у Бравна були здорові. Та й зуби його страшні людям (не то бабам), слабо озброєним.

Як же незрівняно краще у Франка. Б'ють самі мужики й одна баба кочергою Бурмила, поки він ув'язнений. Біль „додає Бурмилі сили“, він виринається із шпари, тоді „люди врозтіч поскакали“, а медвідь спокійно забігає в ліс.

У Гете Бравн, побитий до безпам'яті, пливе річкою, виголошує довбезний монолог, вилазить на беріг, мусить слухати довбезних глузувань лиса, знову тікає в воду і знову пливе.

Вовчицю в Гете увільняє з льоду сам Ізергім, „з трудом розбиваючи лід“ (sic!), XI, 18. Аж тоді збігаються селяни і б'ють, а один хлопець, з пікою, жене за ним довгий час (XI, 41—49):

Da kam ein Bube gelaufen,
Ein vertrackter Geselle, mit einer Pike bewaffnet:
Leicht zu Fusse, stach er nach uns und drängt' uns gewaltig.¹⁾

Про німецького бігуна Говбена (найславнішого легкоатлета в німців) читали ми в нових часах, але він є нічим супроти того хлопчиська, що гнав сам один за двома вовками й обох колов у бігу!

У Франка люди б'ють палицями примерзлу вовчицю, вона виринає хвіст і тікає.

*

Зараз після виходу „Reineke Fuchs-a“ (1794 р.) голоси критики про цей твір були поділені. Неприхильно висловився про перерібку Фос, перекладач Гомера, таксамо Гервінус, якому не подобалася тенденція твору, а далі — відомий Я. Грімм. Цікаво, що в передмові до свого „Лиса“ пише І. Франко не без іронії таке: „Та наші книжники знають, очевидно, одну німецьку книжку про „Лиса Микиту“, — ту віршовану повість, що звичайно дру-

¹⁾ ...„Туди прибіг ще хлопчисько,
Ледар, драбуга останній, озброєний в піку залізу,
Легкий на ногу, колов нас із заду і гнобив страшенно.

кується між творами найбільшого німецького письменника Йогана Гете і називається там „Reineke Fuchs“...¹⁾

Варто звернути увагу на підкреслені мною слова та на їх значіння.

*

Дидактика. У Гете наука „Reineke Fuchs-a“ висказана просто на зразок дидактичних байок, XII, 373—381:

Hochgeehrt ist Reineke nun! Zur Weisheit bekehre
Bald sich jeder und meide das Böse, verehere die Tugend!
Dieses ist der Sinn des Gesangs, in welchem der Dichter
Fabel und Wahrheit gemischt, damit Ihr das Böse vom Guten
Sondern möget und schätzen die Weisheit, damit auch die Käufer
Dieses Buchs vom Laute der Welt sich täglich belehren.
Denn so ist es beschaffen, so wird es bleiben, und also
Endigt sich unser Gedicht von Reinekens Wesen und Taten.
Uns verhalfte der Herr zur ewigen Herrlichkeit! Amen.²⁾

У Франка наука впливає з цілої поеми і з філософічних думок, які тут і там висловлює лис.

*

Порівняння змісту. Порівнюючи зміст обох поем, ми бачимо багато різниць.

Перші пісні майже тотожні, лише в оборону борсука в Гете є вплетене оповідання, як лис із вовком крали в господині солонину, і як вовк обдурих лиса. У „Лісі Микиті“ той епізод є в V. пісні, 30—46, і вплетений він в оборону лиса під гіллякою.

Друга пісня в обох авторів містить ті самі оповідання: невдале посольство медведя.

Третя пісня „Reineke Fuchs-a“ відповідає третій і четвертій пісні „Лиса Микити“.

Кіт Гінце по невдалому посольстві й нещасливій гостині в курнику патера вертається на двір. Лев висилає борсука до лиса. Обидва

¹⁾ Коли я був у восьмій класі гімназії, спитав я раз Батька, чи не варто б перекласти на українську мову Гетового „Reineke“. Батько сказав лише: „Та що?“ Т. Ф.

²⁾ В почестях Райнеке, так! Хай до мудрости звернеться кожний Скоро, хай зло оминає і хай похваляє чесноту:

Ось і наука з поеми. Співець тут полудував штудерно Байку і правду заразом, щоб зло від добра відрізнити Кожний умів сам і мудрість цінити, щоб книжки цієї Покупці і про закони життя на цім світі повчались.

Так воно в світі ведеться, й так буде, й так ось поема Кінчатся наша про Райнеке-Лисову вдачу та вчинки.

Хай нам допоможе Господь до пановання вічного. Амінь!

вирушають у дорогу до двора. Сповідь лиса, як обдурював вовка, що хотів стати ченцем, неfortunne дзвонення. Вовк у коморі. Вовка б'ють до безпам'яті і як здохлого викидають у помийну яму перед селом. Лис заманке вовка в курник і замикає за ним віконний замок. Борсук розгрішує лиса. Лис на царському дворі виправдовується, що послі через власну захланність наразилися на бійку. Дальші скарги звірів. Королівське рада (не трибунал — як у Франка) одноголосно засуджує лиса на смерть. Прихильники лиса покидають усі двір. Король зажурений цим і, очевидячки, схильніший помилувати лиса. Сповідь лиса під шибеницею, байка про скарб.

П'ятій німецькій пісні відповідає шоста пісня „Лиса Микити“.

Через бабські язики відкривається тайна найманого війська. Лис викрадає батьківський скарб. Королева інтервеніє на користь лиса. Заєць свідчить, що місцевості, названі лисом, лежать дійсно там, де він сказав. Лис іде на прощу, бо доносив вовкові таємно поживу до манастиря й за це стягнув на себе баніцію папи.

В шостій німецькій пісні є продовження лисових видумок із попередньої пісні. Вона покривається змістом із VIII. піс. „Лиса Микити“. Відмінно, як у „Л. М.“, до в'язниць завдає король лише медведя й вовка. З вовка й вовчиці здирають чобітки для лиса. Маючи це на увазі, що вовк без передніх пазурів, не боявся пізніше лис поєдинку з вовком. — Торбу з головою зайця відкриває бібр, королів писар. Леопард радить королеві дати цапа, як жертву за кривди медведеві й вовкові. Це є той славний „Opferbock“ — жертвний козел.

В сьомій пісні „Reineke Fuchs-a“ описане вражіння на дворі льва на вид лисового пакету.

Восьмиденний бенкет із нагоди звільнення післанців з в'язниці. Дальші скарги крілика й ворони на Лиса, що, вдаючи здорового, вхопив і з'їв одну ворону (друга втекла). Рішено взяти Лисовичі приступом. Борсук біжить перестерегти лиса. Гостина борсука в Лисовичах.

Ці події описані в дев'ятій (давній сьомій) пісні „Лиса Микити“.

Восьмій пісні „R. F.-a“ відповідає частинно IX. „Лиса Микити“. Малпа Мартін обіцяє Лисові протекцію на папському дворі в Римі.

Дев'ята пісня „R. F.“ відповідає XI-й українській.

Лис перед королем збиває скарги крілика й ворони. Малпа годиться йти, замість лиса, на прощу і пригадує давні заслуги лиса на дворі льва, оповідає історію з гадиною й мужиком.

Десята пісня „Reineke“ є продовженням попередньої.

Докладний опис клейнодів, пересланих нібито цареві через цапа. На рамах дзеркала були вирізьблені такі сцени: суд Париса, осел і пес,

лис і кіт, три міхи хитрощів: як вовкові журавель виймав кістку з горла, як старий лис (батько Reineke) вилікував льва, даючи йому з'їсти печінку з вовка, як вовк, а потім лис ділили добич із львом.

Ті різби на дзеркалі (нагадують Гомеровий щит Ахілла) мало ймовірні. Задовге оповідання лиса псує мистецьку цілість. І. Франко всі ці подробиці у своїй поемі поминув.

Зміст одинадцятої пісні німецької перерібки знаходимо у Франка аж у трьох піснях: X. (лис, вовк і малпа), XI. (як лис учив вовчицю ловити рибу хвостом) і XII (лис і малпа, чари, голення).

Паралельне місце малпиної примівки в Гете (XI, 403) таке: *Nekräts negibualg eid sum namteflih dnudna mein tedachs!*¹⁾

Німецькі вчені добачали в цьому звичайну нісенітницю (*barer Unsinn*²⁾), і це дивно. Бо ж коли читати ці слова взад (наші „раки“ в XVII. ст.), то вони дають добрий сенс, а саме: *Schadet Niemand und hilft, man muss die Gläubigen stärken*. [Не шкодить нікому, а помагайте, треба тих, що вірять, скріпити]. Та Іван Франко певне здогадався, як треба читати ту німецьку шараду, бо вжив подібної української, але з далеко кращим змістом.

Дванадцята пісня, одна й друга, містять опис поєдинку лиса з вовком. Цікава в Гете присяга обох лицарів перед самим двобоєм (XII, 15—23):

*Isegrim schwur mit heftigen Worten und drohenden Blicken:
Reineke sei ein Verräter, ein Dieb, ein Mörder und aller
Missetat schuldig, er sei auf Gewalt und Ehrbruch betreten,
Falsch in jeglicher Sache: da gelte Leben um Leben!
Reineke schwur zur Stelle dagegen: er sei sich keiner
Dieser Verbrechen bewußt, und Isegrim lüge wie immer,
Schwöre falsch wie gewöhnlich, doch soll' es ihm nimmer gelingen,
Seine Lüge zur-Wahreit-zu machen, am wenigsten diesmal.*³⁾

¹⁾ пор. Goethes *Reineke Fuchs*, mit Einleitung und Anmerkungen von Dr. Karl Reissenberger, Відень, 1889, ст. 111, вел 8^о: *Nichts bedeutende Worte von Goethe erfunden. Auch im R-ke stehen unsinnige Worte. „Wie früher, so noch heute braucht das Volk beim Segnen und Besprechen unverstandene lateinische, vielleicht hebräische oder arabische Worte, die aufs äußerste entstellt und zu barem Unsinn geworden sind“*, Schröder, ст. 244.

²⁾ В Альмара-Готшеда є на тому місці дійсна нісенітниця: *„Gaudo statzi salhenio, Kaßbu, garfous Bardas aßbulfrio“* (вид. 1886, стор. 131).

³⁾ Ізеґрім клявся досадно, з завзяттям, поглянувши грізно: Райнеке-Лис — то є зрадник, злодюга, убийник, усяких

Лежачи вже під вовком, Райнеке гне довжезні теревені і в живі очі глузує з вовка, обіцяє, що вигризене око йому вилікує, а навіть коли б воно пропало, то з цього вовк матиме вигоду, бо, йдучи спати, заплющуватиме вже лише одне віко, а всі інші мусять заплющувати аж два. — Ізегрім, держачи лисову лапу в зубах, говорить і говорить, як — Бог лише знає. У Франка він коротко — гарчить.

По скінченому поєдинку Гете описує докладно, як у судовому протоколі, всі рани, завдані вовкові.

Закінчення „R. F-a“ теж інше.

*

Я нарештє зупинився довше над порівнянням Reineke Fuchs-а й „Лиса Микити“, та навів виписки одного і другого не тому, що вважав би „Reineke Fuchs-а“ за головне джерело „Лиса Микити“. Навпаки, це, на мій погляд, зовсім підрядне джерело. Я власне хотів збити закид, який письменно й усно висказували авторові, що, мовляв, його твір перероблений із Гете.

Докладне порівняння обох поем показує ґрунтовні різниці вже в самій композиції. Мало котрі пісні покриваються одна з одною змістом. У Гете двічі історія з однієї пісні протягається до другої, у Франка — лише раз. Інше в обох освітлення подій, інший причиновий зв'язок, інший тон, настрої.

Величезну різницю бачимо й у змалюванні деталей¹⁾. У німецьких джерелах поема перевантажена епізодами, слабо з цілістю пов'язаними. В Алькмара, Готшеда й Гете вимоги ймовірності дуже часто й яскраво не додержані.

Ще один момент.

„Reineke Fuchs“ у творчості Гете займає підрядне місце. Ті рецензенти, що прихильно прийняли цей твір²⁾, кермувалися то

Злочинів винен, призовлений на чужолостві й насильстві,
Завжди і всюди фальшивий, він піде з ним око за око!
Райнеке ж зараз від себе присяг, що нідного з тих то
Злочинів він несвідомий, що, вовк, як і завжди, тут бреше
І присягає фальшиво, як все, та йому тут не вдасться
Правду зробити з брехні, ні, ні трохи не вдасться цим разом.

1) Різниці композиції й деталей можна у Франка пояснити з двох мотивів: з призначення книжки, первісно для молоді, і з почуття мистецького смаку.

2) З них назвемо Гердера (Nachlaß, I, ст. 157), Кнебеля (Goethe-Knebel'scher Briefwechsel, I, ст. 125), Я. Грімма (Reinhart Fuchs, ст. 180), Геттнера (Literaturgeschichte des XVIII-ten Jahrhunderts, III, ст. 108), Райссенберґера (Goethes Reineke Fuchs mit Einleitung und Anmerkungen, Відень, 1899, ст. XIV). Та були й не дуже прихильні ре-

особистими оглядами (Шіллер), то поважанням до автора „Фавста“. „Reineke Fuchs“, при всіх своїх прикметах, не мав більшого впливу ні на німецьке письменство, ні на німецький народ¹⁾.

Зовсім инакше було воно з „Лисом Микитою“. Видання одне по другім розхоплювали навіть на тісній території Східної Галичини²⁾, вплив поеми на молодь і старших був і все ще є величезний. До того — ніодної хоч би трохи неприхильної рецензії.

Історія письменства не виказує факту, щоб якась літературна перерібка могла мати вплив на психіку народу. Це привілей лише наскрізь оригінальних і високо талановитих творів.

пензії (деякі ми подали), н. пр., Гервінуса (Geschichte der deutschen Dichtung, V, ст. 367), Штрельке (Reineke Fuchs von Goethe, mit Erläuterung, Берлін, 1872, передмова, ст. 20).

¹⁾ М. н. був тому причиною, на мій погляд, чужий, ненімецький віршовий розмір і занадто гострі випадки проти духовенства.

²⁾ Читачів у нас звичайно 10 раз більше, ніж покупців книжки.

IV.

Композиція „Лиса Микита“

1. Франків вступ до „Лиса Микита“ й генеза твору.

У письменницькій творчості Івана Франка світ почувань і уяви тісно переплітається із світом розуму, поезія з наукою. Поетичні твори мають часто науковий підклад, а наукові твори забарвлені поетичним полетом і фантазією. З наукових дослідів часто зроджувались чудові поетичні твори, н. пр., „Мій Ізмарагд“, або навпаки: автор, обробивши якусь тему літературно, вертається потім до неї як учений. Причину до цього давали часто вискази критиків, не кажучи вже про саму цікавість теми. Полемізуючи з рецензентами, поет досліджує джерела літературного сюжету, часто вводить читача в секрети власної поетичної творчості та подає генезу твору. Ясна річ, що при тому користує не раз з фігури апосіопеси, промовчуючи деякі моменти. Звичайно так буває, що друге видання його твору все має такий увід, — маючи перед очима низку рецензій на той твір.

Має такий вступ і „Лис Микита“ п. н. „Хто такий Лис Микита і відки родом?“ у другому виданні з 1896. р. Рецензії на „Лиса Микиту“ були всі незвичайно прихильні, критики не входили в розбір поеми, не зачіпали джерел, не цікавились генезою твору. Та було досить кількох натяків, кинених мимохідь і не в злій вірі, що, мовляв, „Лис Микита“ перероблений із Гете, і це вже спонукало Івана Франка написати вступ із гострим полемічним жалом. Розвідка має науково-популярний характер, але в ній чимало є вказівок на генезу „Лиса Микита“.

Безпосередню й найсильнішу спонуку написати „Лиса Микиту“ дали Іванові Франкові прегарні ілюстрації Кавльбаха¹⁾ до

¹⁾ Вільгельм фон Кавльбах (Kaulbach) нар. 1805. у місцевості Арольсен, у Німеччині. Його батько був золотник і мідяр, учив спершу Вільгельма рисунків сам, а від 1821. р. послав до академії мистецтв у Дюссельдорфі. В р. 1825. Вільгельма вигнали з академії за те, що побив якогось товариша, й він подався до Мюнхену. Там намалював він

„Reineke Fuchs-a“ Гете, видання якого він бачив, мабуть, у Відні, бо в книгозбірні його воно не збереглося. Про ці образки говорить автор із великим захопленням у передмові до третього видання.

Заголовок твору й назву героя ревіндукував автор із польської аналогічної віршованої повісти, але ж так мало відомої, що ні один рецензент цього не помітив. Про це й не згадує Іван Франко у вступі, бо, крім заголовка з польського джерела, нічого більше звідтіля не запозичив.

Беручись до самої фабули, Франко залишив на боці Гетову поему, як загально відому, до того ж не оригінальну, і сягнув до праджерел. Він прочитав латинські байки про лиса, французькі „галузі“ і спинився на нідерляндському прозовому епосі Віллема. Про це каже він виразно при кінці „Вступу“, ст. XVI:

„Треба мені ще сказати кілька слів про свою перерібку сеї стародавньої повісти. Пишучи її, я взяв тільки головну раму нідерляндської поеми Віллема, значить, ту саму, що є в німецькій книзі про Райнеке і в Гетевій перерібці...“

Але й ту раму виповнював він свobodно, змінюючи хід подій і думок.

Дальшим джерелом були — народні оповідання, достроєні до загального тону казки.

Але головним джерелом „Лиса Микити“ треба вважати поетичну інтуїцію поета, вона казала йому джерела основно перетравити, — і так поема вийшла як безперечний оригінал.

У другому і третьому виданні, змінюючи й поширюючи

у Одеоні на стелі образ „Аполон між музами“, а в аркадах королівського парку символічні фігури 4 річок Баварії: Райну й Майну, Дунаю й Ізари. Потім ілюстрував 16 малюнками байку „Амор і Пеіхе“ на стінах палати кн. Макса. Ілюстрував теж твори Кльошитока, Гете й Шіллера. Найславніший його образ, викінчений 1834. р. — це боротьба гунів із римлянами (духи поляглих). В рр. 1837/38 намалював зруйнування Єрусалиму Титом. В 1839. р. їздив до Італії на студії малювання фарбами. Із того часу (1846) походять його ілюстрації до „Reineke Fuchs-a“ Гете [в міді вирили їх Мерц і Айхенс]. „Наслідуючи манеру французького Грандвілля, Кавльбах зробив у них, під маскою звірят, соціальні, політичні й церковні недовгогання свого часу предметом їдкої сатири. Відтоді датується й ненависть до нього ультрамонтанів, що переслідувала його ще й по смерті“. В 1847. р. Кавльбах переїхав до Берліну й малював там у Новому Музеї образи, що зображують різні доби людської культури. Потім вернувся до Мюнхену і стояв тут, від 1847. р. на чолі академії мистецтв. Принагідно малював і портрети. Помер 1874. р. у Мюнхені на холеру.

текст, автор користав із указівок різних людей, головню ж М. Вороного (щодо мови), що й видко з третього й четвертого видання поеми.

Яку вагу Іван Франко прикладав до свого „Лиса Микита“, на це вказує найкраще факт, що за 19 років автор чотири рази повертав до улюбленого твору, переробляв його, поширяв, вигладжував, додавав вступи й передмови, турбувався за ілюстрації¹⁾

¹⁾ При цій нагоді зазначити слід, що до ілюстрацій „Лиса Микита“ не мав досі щастя, хоч як вони важні і просто конечні, зокрема для дитячих видань. Досі не найшовся ні один український мистець, що дав би образки, гідні такого великого твору. За найкращі треба признати таки старосвітські ілюстрації першого видання з 1890. р. (ці ілюстрації згадує у своїй рецензії на 2. вид. А. Кримський і дуже хвалить їх, див. „Зоря“, 1897, ст. 457). Вони перероблені з німецьких образків Кавльбаха, що вперше були видані в Мюнхені 1846. р. На українських репродукціях є значок ТК, 90. (Т.К.—Теофіл Копистенський). Усіх образків—17. Ілюстрації першого видання відбиті у другому, третьому й четвертому виданні. Нажаль, кліші запропастилися підчас воєнної хуртовини. Київське видання з 1914. р. має рискові ілюстрації, часом без ніякого тла, міні звірят скоплені досить добре. Всіх ілюстрацій—31. Віденське видання має ті самі ілюстрації, що й київське, але їх менше, всього—21. Зате на обгортці є кольоровий малюнок лиса, що сидить, [М. Івасюка]. В шостому й сьомому виданні повторені ілюстрації київського видання, десяте—без ілюстрацій. Оригінальні графічні ілюстрації проф. М. Осінчука маємо в дев'ятому виданні, з 1925. р., характеристичні грубою чорною фарбою з білими плямками.

Сам поет так висловлюється про ілюстрації в передмові до 3. видання: „Жаль, що покищо наше Товариство Педагогічне не може спромогти ся на краці образки, що певно спричинились би до піднесення вартости книжки. У всіх народів рік-річно тисячами розходять ся видання таких книжок з гарними кольорованими образками. А в Німців є видане „Лиса Микита“, оздоблене більше як 150 чудовими рисунками великого німецького маляра Кавльбаха. Сі рисунки самі для себе правдива поема; переглядаючи їх, нераз аж зайдемо ся зо сьміху, а ще частійше по сьміху наступає глибша задума, так там майстерно скоплено дійсне жите, звівряче і людське. Ну, та чень колись і наші діти та молодіж діждуть ся того, що зможуть за невеликі гроші діставати книжки, гарні змістом і гарні на зверх“.

Для пояснення подаємо, що видання „Reineke Fuchs-a“ Гете з ілюстраціями Кавльбаха з р. 1846. коштує—60 нім. марок, себто яких 130 зл. Ті ілюстрації варта б і в нас передрукувати, бо ж вони передусім надхнули Івана Франка написати „Лиса Микиту“. Цікаво, що й Гете зацікавили спершу ілюстрації, а потім текст книжки „Gottscheds Reineke Fuchs, Halle, 1886, по р. передмову Александра Білінґа (Bieling), ст. VII.: „Genug, dass Goethe das Werk zufällig in die Hände bekam und, zunächst wohl angezogen durch die trefflichen Kupfer, dann auch dem Inhalte eine wachsende Aufmerksamkeit schenkte“...

згадував у листах ¹⁾). У „Лисі Микиті“ знаходив Франко розраду серед тяжких життєвих обставин ²⁾).

Казкові й байкові мотиви все цікавили Івана Франка. Крім „Лиса Микити“, він написав ще казку „Без праці“ (1891), що її мотив згаданий у німецьким „Reineke Fuchs-і“ кілька віршових казок для дітей у „Дзвінку“ і збірку прозових байок: „Коли ще звірі говорили“ (1899). Тією самою строфою, що й „Лис Микита“, складені ще дві арабські казки: „Абу Касимові капці“ (1895) та „Коваль Бассім“ (1900). Але цих двох останніх творів не можна й рівняти з „Лисом Микитою“. В них і мова грубовата, і стиль тяжчий, строфа не така гладка, дотеп слабший, і сам сюжет автор не старався націоналізувати. Не диво, що вони не мають такої популярності й того значіння, що „Лис Микита“. Збірка „Сім казок“ (1900) має характер політичної сатири; на це вказують уже самі наголовки казок, як: „Звірячий бюджет“, „Свинська конституція“ й ин.

2. Віршова будова „Лиса Микити“.

Строфа „Лиса Микити“ — це стара шісткова латинська строфа церковної середньовікової поезії, пор.:

Stabat mater dolorosa 1 1 1 1 1 1 1 1

Iuxta crucem, lacrimosa, 1 1 1 1 1 1 1 1

Et plorabat filium 1 1 1 1 1 1 1 1

1 1 1 1 1 1 1 1

1 1 1 1 1 1 1 1

1 1 1 1 1 1 1 1

Вірші складаються з чотиристопових трохеїв (хореїв) із каталексою з кінцем третього й шостого вірша; вони злучені між собою трьома парами рим: аа (жіноча), b (чоловіча), сс(ж), b(ч). Такої строфи перший, мабуть, у нашій поезії вжив Антін Могильницький у своїй поемі „Русин-воjak“ (1848), і, може, і звідтіля зачерпнув її І. Франко.

Звичайно три перші й три останні вірші строфи творять замкнену думку, що хвилює немов між двома бігунами й кін-

¹⁾ Подібну прихильність і увагу поміж творами викликав іще лише „І. Вишенський“, до якого автор повертається шість разів.

²⁾ На той час припадає, м. и., третій арешт. Перший „Лис Микита“ написаний на квартирі при вул. Зибликевича ч. 12, де тоді під вікнами пропливала ще Полтва...

читься поантою. Рідко коли речення тягнуться до дальшої строфи (пор. II, 7 і 8, VIII, 5 і 6, VIII, 16 і 17).

Але та одноманітна трохеїчна будова часто й нарощне майстерним способом перервана, все — залежно від змісту, все для того, щоб віддати тонкі відтінки стилю.

І так, зараз у I. пісні, 10 строфа:

От я швидко збираюся,
З Баранами витаюся —

замість трохеїв — маємо при кінці по два дактилі:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

— для вислову поспіху, з яким вовк рвався до баранів, не догадуючись навіть нещастя, яке його ждало при геометричних помірах. Подібно IX, 9:

І сльозами залилася
І ругами вчепилася —

для вислову розпуки при наглому прощанні.

Іншу строфу бачимо в I, 41:

Старий Півень перед веде,
За ним по два у ряд іде,
Несуть мари на плечах:
А на марах курка лежить,
За марами весь рід біжить —
Плач і лемент, ох і ах!

Поважний настрій і сумне темпо похоронної процесії віддані як не можна краще мішаниною трохеїв, ямбів і дактилю, що спiniaють ритм, примушуючи його наче шкутильгати:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Деколи строфа так змінена, що неповні вірші виступають у першій і другій парі, а повні диметри — у третьому й шостому вірші (II, 28):

А Охрім, богач-музик
Пробудився — що за рик?
Виглядає у квартиру —
Що за диво? При колоді
Щось чорніє... Може злодій?
Хлоп хапає за сокиру.

Для селянина рик уночі досить несподіваний, він неохоче будиться, вставати неприємно, і цю несподіванку віддає заломаний біг трохеїв. Подібно (II, 4):

Кличе цар тебе на суд:
„Хай мені явиться тут
Лис Микита, гайдамака!
А не хоче йти в мій двір,
На тортури, під топір!
Хай пропаде, мов собака!“

Чоловічі пари рим передають твердість і неблагальність наказу; терпкі вислови „гайдамака“ і „собака“ характеризують грубіянство медвежого стилю.

Або інша комбінація VI, 13:

І неначе голос з неба
Звав до мене: треба, треба
Зав'язати зраді рот!
Хоч той зрадник — батько твій,
При царю ти вірно стій!
Будь, Микито, патріот!

Друга пара чоловічих рим, каталектична, віддає твердість і непохитність постанови лиса.

Знане закладтя малпи (XII, 16) треба читати: два перші рядки ямбічно:

Іракі чо и рачіш рѣп,
йирѣм узори рачін вѣп
у у у у у у у у
у у у у у у у у

третій — трохеїчно:

Яттучь цімашь ліб йанат
у у у у у у у у

Рідка є строфа чисто трохеїчна, із самих чотиристоповців (VIII, 8):

„Ви ж, моя дружино славна,
Щоб усім зробилась явна
Ласка наша для Микити,
Проведіть його з гонором
До могили, там, під бором!
Я ж інше піду спочити“¹⁾.

¹⁾ Всі ці виводи автора щодо ритмічної будови „Лиса Микита“ викликають мимохіть думку, що краще було б до будови вірша в „Лисі Микиті“ підходити із становища народньої ритміки, яка дозволяє на такі зміни і в наголосах. Виходячи з цього погляду, ми мали б до діла із козачковим (шумковим) ритмом із такою силлябічною будовою строфи:

(8) + (8) + (7)
(8) + (8) + (7) або
деколи: (7) + (7) + (8)
(7) + (7) + (8)

і з іншими комбінаціями, які народня ритміка знає. Ред.

3. Драматична будова.

„Лис Микита“, при всій його епічності, виказує також драматичну будову¹⁾.

Перша пісня — перший акт. Зав'язком є суд на дворі льва, скарги звірів на неприсутнього лиса, оборона борсука. Поява курки на марах знову перекидає шанси на бік противників лиса. Причини антагонізму між вовком і лисом; обопільні кривди.

Етапами зросту акції є невдатні посольства до лиса (II—IV) — другий акт.

Третій акт (кульмінаційний пункт) — V. пісня. Гнів царя доведений до вершка. Засуд лиса на смерть. Тут і перше ослаблення перипетії несподіваним, але щасливим для лиса зворотом — скарб Гороха. Лис упокорює своїх противників (VI—VIII).

Четвертий акт — нова напруга акції, нове подратування льва пакетом із головою зайця; нові збитки лиса — вбивство півня (IX—X).

П'ятий акт — розв'язка: оборона лиса, двобій із вовком, тріумф (XI—XII).

Ця майстерна драматична композиція повісти про лиса каже здогадуватись, що, може, вона взорована на якийсь лицарській повісті, де, замість звірів, виступали люди, або її взято з дійсних подій. Якогось лицаря-забіяку за розбої й кривди обвинуватили на дворі князя, але він обдурював висиланих до нього послів, викрутився хитрощами від шибениці, й потім, так само хитрощами, перемиг у двобою свого противника.

Кому потрібно було, щоб на людей повдягати звірячі маски? Може бути такий здогад, що — тим колам, серед яких повстав епос про лиса, себто — ченцям. У часах, коли повставав „Reineke“, незручно було висмівати вельмож, тимто вжито звірячих масок²⁾.

¹⁾ „Лиса Микиту“ драматизував Л. Лепкий. Є ще й інші спроби, недруковані, але ж їх виставляли, тимто можна про них тут уже згадати. Між ними є спроба І. Блажкевичевої, яку виставила в червні 1936. р. дитвора школи ім. Шевченка у Львові. Спроба невдатна, виявляє вона, що „перерібчиця“ ні трохи не зрозуміла твору Франка, виставила лиса звичайним злочинцем — наперекір думкам автора. Дуже шкода, що п. Блажкевичева сполучила свою перерібку з ім'ям поета!

²⁾ Цей здогад потверджували б до деякої міри критичні замітки редактора Моне до книги „Reinardus vulpes“. Там у помітці до 1. вірша (ст. 1.) читаємо: „Sub persona Isengrimi latere existimo Zwentibolcum

Таксамо під іншими звірями ховаються люди, а їх діла відбивають у собі діла вельмож, а навіть історичні події.

Про це ми говоримо на іншому місці.

4. Назви звірів і їх етимологія.

Насамперед щодо самого Микити. „Микита“ — грецький *Νικητής*, дослівно: „переможець“. І справді, наш Микита з кожної халепи виходить переможцем. У третій пісні Бабай, виправдовуючи свого небожа лиса перед львом, просить, щоб його ще втретє вислати до Микити, і при цій нагоді називає лиса „козаком“:

Царю, явна річ, не скрита:

Вільний же козак Микита (ІІІ 35)

У старопольському творі „Zabawy przyjemne i pożyteczne“ 16 vol., Варшава, 1769—77. знаходимо таке речення¹⁾: „Na kłusaku pancernym hasekuje Mųkita (Kozak)“ 16, 123, а в народній польській мові „Mųkita“ значить — „szybki, obrotny na koniu“.

В народній українській словесності ім'я „Микита“ досить часте. Відома пісня й танець:

Ой, Микита січку ріже,

Микитиха діти тинить.

У збірнику приповідок І. Франка²⁾ читаємо під ч. 6. відому приказку, записану в Нагуєвичах, родинному селі автора:

Микито, чи ти то?

Не я то, мій тато —

і до того пояснення автора — „про недоладну розмову.“

Може й був колись якийсь замітніший Микита, крутій і хитрун, про якого ходили анекдоти між людьми, поки його ім'я не стало нарешті типове. На це вказує приказка ч. 8, записана в Кол(омії):

Не кпяти з Микити,

бо й Микита вміє кпяти —

з поясненням автора: „не дасть собі зробити кривди“.

Та ще краще це вияснює фраза з Нагуєвичів: „Микитиш ти щось, небоже“ — крутиш, брешеш (Ів. Ф.).

Lotharingiae regem, filium Arnulfi imperatoris. Reinardum Reginarii comitis partes agere iam pridem J. G. Eccardus ostendit. Qui Reginarius comes Hanoniae (Henegau, Hainaut), quippe qui Ermengarde Lotharii I. imp. filia natus esset, Zwentibolcum iure vocare poterat patrum vel cognatum, cum uterque a gente Carolingorum originem duceret“.

¹⁾ Цитоване за словником Лінде.

²⁾ Галицько-руські народні приповідки, т. II, вип. II., Львів, 1908, ст. 391.

Отже бачимо, що в українській народній мові вислів „микити“, утворений безперечно від іменника „Микита“, значить те саме, що: хитрувати, робити заколот, шахрувати ¹⁾.

І так ім'я Микита, як не можна краще, підходить до лиса — це козак і хитрун, яких мало. Іван Франко, який, може, й зачерпнув цю назву від Смажевського, ревіндикував її для українського письменства, оперши її значіння на народніх переказах про хитруна та крутія Микиту ²⁾.

Назва медведя — Бурмило має, правда, деяку паралелю в польській poemі того самого Смажевського, де медвідь названий раз Мурмулю-м ³⁾, але ж ця назва, як явно на це вказує її форма — українська.

Назва ця наведена, між іншими українськими словами, у дра А. Кремера: „Słowniczek prowincjonalizmów Podolskich“, ułożony w Kamieńcu Podolskim w roku 1863, виданий у Кракові 1870. З цього словничка вибрав українські слова П. Чубинський і передрукував їх із поправками та з російськими поясненнями у „Труд“-ах: Мурмулю — „неуклюжий“, себто — незручний, вайлува-

¹⁾ Цей вислів у такому розумінні відомий скрізь у нас, у Галичині, на Буковині, на Закарпатті й т. д. Записаний він і у словнику Є. Желехівського, і звідтіля його взяв до свого словника — Б. Грінченко, який значіння його передає російськими словами: „изворачиваться, искать отговорок, нечисто действовать“...

²⁾ Ця назва, крім інших прикмет, легко римується в усіх майже відмінках (здрібніла „Микитка“ лише в кличному, і то дуже рідко). Рими до „Микита“ попадаються в усіх піснях, окрім VII., посвяченої вовкові. Називник: знаменита I, 7; стежка бита I, 12; з копита I, 16; VI, 1; вбита I, 42; несити I, 30; відкрита II, 19; V, 6; сита II, 34; візита III, 5; пробита III, 17; бита V, 41; пролита V, 51; X, 32; покрита VIII, 21; скрита VIII, 48; X, 1; сердита IX, 20; знакомила XII, 11, 18; з укриття I, 49; X, 2, X, 9. (тільки останню риму, чи радше асонанцу, треба признати менше вдатною з уваги на прикрий польонізм, якого автор навіть із новіших видань не міг, чи не хотів викинути хоч це — слово е і в колядці: Чому прийшов-сь до нас в укритю такому?). Родовик (Микити): Неситий I, 5; II, 23; навчати I, 26; пішли ти III, 30; здіймати VIII, 30; спочити VIII. Давальник (Микиті): листи ті VIII, 44. Переємник (Микиту): знакомиту I, 38; скриту VI, 5; ти ту VIII, 19. Кличник (Микито): не бито IV, 37; відкрито V, 56; X, 27; скрито IX, 43; XI, 6; сміховито X, 17, 19, 24; сумовито X, 33; гордовито X, 41; прожито XII, 5; обмито XII, 23; (Микитею) — швидко IX, 29; XI, 22.

Рими Mykita — знакомила і znamienita, bita, Mykito, — niby to, знаходимо і в польській poemі М. Смажевського.

³⁾ У Словарі Грінченка — Мурмило = Мурло (Чи чуєш ти мурмило, Гулак Артемовський, „Основа“, 1861., III., 94).

тий, незугарне валило, і те саме значить також Бурмило, хоч можна те слово виводити ще й від „бурмотати“, „бурчати“ (у Грінченка: Бурмило — прозваніє медвѣдя).

Дуже вдатно цап названий „Базилій“. Це було популярне ім'я дяків, що любили носити борідку, й досі багато з них цапиним голосом співає по церквах, пор. співомовку С. Руданського: „Жалібний дяк“, де голос дяка нагадує бабі крик кози, роздираної хижакми¹⁾.

Інакше виводить цю назву автор у приписці до шостої пісні першого видання:

„Овечь и козь у насъ кличуть: базъ, базъ, базъ!“, и для того барана або цапа називають Базьо або Базилько“.

Своїм закривленим носом і борідкою цап скидається також на жида, тимто Лис Микита називає його раз жартом „рабіном“:

Базю, бородатий ребе,
В мене просьба от до тебе! (VIII, 36).

Назва kota „Мурлика або Мурко“ — оноματοпоетична, утворена від звука, який видає кіт, що мурликає або муркотить. Одна з повістей Гофмана має наголовок „Der Kater Murr“. У польському „Lis-i Mykit-i“ Смажевського кіт названий „Mru-czysław“. Назва „Мурлика“ має паралелі і в народніх українських байках, пор. у „Етнографічнім Збірнику“, або словниках Грінченка, Яворницького та Тимченка²⁾.

¹⁾ Твори Степана Руданського, т. II, Львів, 1913, ст. 177.

²⁾ У словарі Грінченка: базъ—базъ! — виклик: призывъ для ягнятъ, взято із словаря Шейковского.

³⁾ Українські народні байки, зібрав Володимир Гнатюк, Львів, 1916. р., ст. 242: У байці „Панахида по коті“ говоритья, як кіт чатував даремно на миші. „Одного разу кіт просидів цілий день біля нори і ні одної миші не піймав. Він тоді, наглядівши неподалеко од нори край хворостини, котрий стирчав з криші, і повис на ньому передніми лапами“. Миші, гадаючи, що він здохлий, виходять із нори. „Одна з них підступила до kota ближче всіх і почала читать віршу;

Жив мурлика
та був мурлика,
кіт сибірський,
рост багатирський;
сіра нѣ ньому шкурка,
вуси як у турка...

Байка записана в селі Шебекині, на Курщині.

У Словнику Грінченка під „муркати“ — мурлыкать (Кіт сидить та муркає); у Слов. Д. Яворницького — під „муркотати“ (Бач як кіт муркотить); в Є. Тимченка (Русско-малоросійській словарь, Київ, 1897, — Мурлыка — мурка, воркіт).

В поемі „Ба бай“ — лагідний звір, розумний і розважний придворник льва. Назва взята, мабуть, із білої плями на чолі борсука, що нагадує бабську намітку, чи хустку. В підгірському говорі селяни замість „так“ кажуть: „ба“, „ба-ба“, отже, „Ба бай“ значило б іще „такий, що все підтакує, згідливий“.

5. Місцевий кольорит поеми.

Акція „Лиса Микита“ відбувається в Галичині. Цар лев засідає із своїм двором у Львові. Тут-таки відбувається й суд:

Лис Микита мов у гості
В Львів назустріч царській злості
Браз з Бабаєм почвалав (IV, 44)

Лис своїм осідком визначає галицьке Підгір'я:

Із далекого Підгір'я¹⁾
Миролюбний чесний звір я (X, 57)

Таксамо в IV, 10 лев робить медведя губернатором „на підгірські наші бори“.

Скарб царя Гороха лис ховає в місцевостях, званих із подвигів Довбуша, в серці пробування опришків (VI, 22):

На високій Чорногорі,
Де Черемоні води скорі
По камінні вниз жене;
У Говерлі просто серця...

На прощу йде Лис Микита до Магєрова (XI, 43):

Ну, тітусю, будь здорова,
Я спішу до Магєрова²⁾.

6. Сатиричний елемент.

Наше простолюддя вживає часто форми байки, щоб вилити в ній свій гнів на життєві болячки, на зловживання влади, несправедливість законів, або висміяти подружні відносини, нездарність вітів, боягузів. Немало сатири (особливо на духовенство) є і в „Reineke Fuchs-i“. І в нашому „Лисі Микиті“ сатира займає чимало місця. Знаходимо в поемі безпосередні натяки на різні суспільні й політичні недомагання, сатиру на хиби людської вдачі.

І так, зараз у першій пісні читаємо: (I, 24):

Чиста правда, що й казати —
Рись почав так промовляти —

¹⁾ Підгір'я — рідна околиця І. Франка. Ця X. пісня додана до первісного тексту.

²⁾ Містечко Магєрів лежить на північний захід від Львова, у віддалі яких 34 км., а недалеко є Крехів з монастирем оо. Василіян; є це місцевості знані з прощ.

Лисе Микита злодій є:
Він сумління, честь і віру
За дриглі, горілки міру
Без вагання продає.

Хто з галичан не відчує в цих словах сатири на підкуплених виборців? Адже дриглі (студенець) і горілка були колись головними атурами виборчої агітації!

Сатира на судівництво (V, 10):

В трибуналах засідали
Старі Цапи і Осли.

Ів. Франко мав тричі до діла з судом і, мабуть, не дуже корисне виніс вражіння про справедливність трибуналів, коли таких помістив у „Лисі Микиті“ вотантів...

А далі є ще сатира на міністрів (VI, 4), арешти (VII, 2), на боягузів (VII, 29), на державні непорядки (VIII, 44), на дурнів (VIII, 59), на спекулянтів (VIII, 62), на протекцію (IX, 44—49), на балакучість жінок (X, 63—65), на лизунів (XII, 43).

Окремого пояснення вимагає сатира на жіночу еманципацію (IX, 49), де представницею нібито визвольних змагань жіноцтва автор робить малпу Фрузю:

Хоч давно вже не панянка
І страшна еманципантка,
Всіх ненавидить мужчин....

Але дуже помилявся б той, хто на підставі цього вважав би Ів. Франка ворогом жіночої еманципації. Навпаки! Франко ж сам особисто підпомагав жіночий рух, був знайомий та листувався з усіма галицькими й буковинськими письменницями, поетками, діячками, помагав видавати жіночі журнали,¹⁾ нарешті зобразив прегарні типи жінок у своїх творах.

Звідки ж сатира?

Із життя поета відомо, що до нього часто заходили пані підстаркуваті, бліді, змуджені, й нудили його різними такими питаннями, як ось: яка ціль життя? що робити жінкам, щоб визволитися зпід влади мужчин? і т. д. Поет занятий, не мав часу слухати таких теревенів, а при своїй скромності не бачив способу, як визволитися від тих настирливих жінок. І так бодай один такий тип помістив він у „Лисі Микиті“. Тут висміває він не всі жінки, але несерйозні пані, що беруться до еманципації, як до модної забавки, й, не тямлячи гаразд великої ідеї, викривляють її і зводять до абсурду.

¹⁾ В р. 1887. вийшов у Львові жіночий альманах „Перший вінок“ під редакцією Івана Франка.

7. Філософія.

В „Лисі Микиті“ повно філософічних думок, афоризмів, крилатих словечок і приповідок. Подамо тут найважливіші за порядком пісень:

Жди від ворога похвали (I, 28)
 Хто ж то бачив, щоб наука
 Йшла до голови без бука? (I, 37)
 Та що цар дав, їдз до решти (II, 44)
 Для всіх рівне право (III, 36)
 Рад будь, що тебе не бито! (IV, 37)
 Їстив царю, міняв все фарбу
 Щоб лиш стать міністром скарбу (VI, 4)
 Царське право є — прощати (VI, 24)
 Як почне жолудок плакати,
 То й сумління заглушить (VII, 9)
 Смілість виграє в війні (VIII, 49)
 За Цашине покоління пропада (VIII, 61)
 Та все ж ліпше в самій ріці
 Зразу злому запобічи,
 Ніж чекать не знать чого (IX, 14)
 Хто живий, той нині цар (IX, 18)
 (Але) злоба ум сліпить,
 А розумний з злоби кпить (IX, 44)
 Зголоднів — то й спобожнів (X, 17)
 Будь ти здібний, пильний дуже,
 Без протекції, мій друже,
 За весь труд свій маєш пшик (XI, 45)
 Ласка панська, вплив жіноцтва
 Вищі понад всі свідоцтва (X, 46)
 Прибудь розум, щастя буде (XI, 1)
 І життям за правду стати (XII, 170)
 Знаєш, де прийде до звади,
 Добра й баба до поради (XII, 8)
 Все що сіяв, те й пожнеш. (XII, 26)

Такі сентенції „Лиса Микити“ трудно вбгати в якусь філософічну стистему. Це радше — філософія практичного життя, як її читаємо в народніх приказках, — тільки висловлена в мистецькій формі, як це бачимо в поета в його збірці: „Мій Ізмарад“.

У Гете в „Reineke Fuchs-i“ філософічних сентенцій куди більше, але рідко попадаються думки, зближені змістом до українських, а зовсім тотожних немає.

З „Лиса Микити“ пробивається з непереможною силою важна думка, що правда є умовна, таксамо, як умовне є поняття

добра й зла: нема, мовляв, абсолютної правди. Правду, хоч вона й яка для декого очевидна, треба доказати.

Лев, вислухавши закиди вовка на адресу лиса й лисові репліки, каже:

Ну, досить тих сварів! Годі!

Чорт зна, хто з вас прав, хто злодій!

І друга, не менше важна думка, що слово це — могутня зброя. Словом перемагає лис своїх ворогів, словом рятується від смерти, словом побиває вовка.

Третя наука: не має рації той, хто через глупоту або необережність дає себе кривдити, а потім — жалується.

8. Тенденція поеми.

Провідна думка „Лиса Микити“ висказана якнайясніше в дев'ятій пісні (IX, 21):

Нині хто рад жить, не схнути,

Той святим не може бути.

Очевидячки, автор помітив у житті, що сама чеснота рідко веде до добробуту, пор.:

Наше все життя — війна є,

Кожний боресь в ній, як знає (IX, 11).

Це є відвічна філософія й вимога боротьби за існування:

В нас підмога лиш одна есть —

Се розумна голова: (IX, 12)

Нею треба нам крутити,

Ум, мов бритву, нагострити,

Все обдумать в один миг,

Иным сіти наставляти,

Але добре пильнувати,

Щоб самим не впасти в них! (IX, 13).

В цих словах можна додати прихильника раціоналізму, який видний у Франковій творчості — прозовий та поетичний. Та певне виходить із цих місць — одне, що така філософія правдива й життєва, як ніяка инша.

V.

Неясні місця.

Вставки й додатки до старого тексту мали, м. и., за мету доповнити оповідання, зв'язати краще описувані події між собою, вияснити відносини між звірями, причини їх ворожнечі, чи приязні.

А проте залишилися місця неясні, спричинені скороченням первісної фабули.

І так, у IV, 7 каже лис до Бабая:

Хоч там цар на мене лютий,
Та він знає, що в мінути
Небезпечні, в чорний день
Всі торочать не до ладу,
Але дати мудру раду
Вміє тільки Лис оден.

Але ж у цілій поемі ніде не сказано, коли й яку мудру раду дав лис. Пояснення знаходимо в поемі Гете „Reineke Fuchs“: IX, 207—320. Коли скарги на лиса на дворі льва дуже збільшалися, і цар лютий був на Райнеке, малпа виступила в його обороні та пригадала історію з гадиною, коли один тільки лис дав мудру раду, а всі інші дорадники замовкли ¹⁾).

Подібну, але ж і ще менше ймовірну, історію читаємо в ма-

¹⁾ А саме — один чоловік побачив раз гадину в сильці у плоті і вирятував її від смерті. Гадюка, не зважаючи на присягу, що, мовляв, не зробить зла чоловікові, хотіла його з'їсти. Покликувалася на те, що вона голодна, а біда не знає пощади (Not erkennt kein Gebot, 242). Нарешті згодилася, щоб їх треті особи безсторонньо розсудили. Перший розбирав справу крук, присудив — чоловіка з'їсти. Гадав при цьому захопити для себе шматок. Інші судді, вовк і медвідь, теж ласкомі на людське м'ясо, присудили, подаючи мотиви — гадюці вільно вбити чоловіка. Третьою інстанцією був лев, що теж не знав розсудити суперечки й покликав лиса. Райнеке казав піти обом сторонам на місце й там завернути все до попереднього стану: гадюка мала влізти в петлю, а чоловік мав іти повз. Тоді лис дав селянинові до вибору: або ще раз увільнити гадюку, або йти собі далі. З того присуду всі були задоволені, й навіть королева вихваляла мудрість лиса.

ляйському „Лисі Микиті“¹⁾. Героєм повісти є в маляйців не лис, але дрібота-олень без рогів, прихильник науки Аллаха, хитрун, але й оборонець звірів і справник загального миру між звірями²⁾.

Друге неясне місце — IX, 34:

І сам Лев рабує чисто,
А не хоче особисто —
Шле Медведів і Вовків.

Вияснює це місце Гетовий „Reineke Fuchs“ (X, 345—395)³⁾ і Смажевського „Lis Mykita“ (X).

Третє неясне місце — XI, 34. Лис, виправдовуючись перед закидами вовка, що навмисно радив вовчиці ловити хвостом риби в ополонці, каже:

Будь вона порядна й чесна,
Швидко б хвіст з води піднесла,
Мала б рибу й хвіст увесь.

Автор з естетичних оглядів і тому, що книжка була первісно призначена для молоді, не міг пояснити ширше цього місця.

Німецька перерібка Гете розповідає, що коли вовчиця

1) Dr. Cd. Kläsi, Der malaiische Reineke Fuchs, Frauenfeld, 1912. ст. 61—68.

2) Раз заблудив крокодил у пісковій пустині і просив подорожного юнака, щоб заніс його до найближчої річки. Юнак згодився. Крокодил, проливаючи сльози вдячності, заявив носієві, що мусить йому одну ногу відгризти, бо — голодний. Юнак на це не згодився — обидва вдалися перед суд. Крук перший признав за крокодилом правду. Але олень, другий суддя, не повірив чоловікові, щоб той міг піднести з землі крокодила, й казав продемонструвати пілий факт: занести крокодила на давнє місце. Коли прибули туди, олень запитав крокодила, чи може без чужої помочі вирятуватися сам та заповзти до річки. Крокодил, ясно, не міг. Тоді олень видав присуд, що заплата за несення мусить бути умовлена заздалегідь, і дав чоловікові до вибору: або занести крокодила ще раз до річки, щоб олень відкусив йому там ногу, або залишити його на місці. Чоловік подякував оленеві за визволення від каліцтва, а „вдячний“ крокодил у піску здох.

3) Раз вовк і лис сполювали свиню. Надійшов голодний лев, а за ним ішла ще жінка, теж голодна, то й попросив, щоб вовк поділив добич. Вовк нерado дав четвертину королеві, другу четвертину королевій, собі взяв половину, а лисові — вуха, рило й половинку легенів. Лев швидко з'їв свою пайку, голоду не заспокоївши. А що вовк не звертав на це ніякої уваги, король побив його, відібрав йому його пайку й вовка з лисом післав по дальшу добич. Обидва зловили телятко і привели львові. З наказу короля ділив тепер лис, що дав одну половину королеві, другу львиці, левенятam внутроці, собі взяв лалки, а вовкові призначив — голову.

примерзла до льоду, лис коло неї крутився, і при цій роботі застав його вовк (XI, 25.) Потім лис виправдовується, що він пхав її й хотів її з усіх сил піднести, але вона була йому за тяжка, і при тих зусиллях застукав його вовк.

Велика іронія міститься в цих словах лиса: „Будь вона порядна й чесна“. Він, користаючи з незавидного і примусового становища вовчиці, сам хитрощами її приморозив і в додатку ще зганьбив її. Такої наруги вовк не міг йому простити, і це була головна причина, чому саме він викликав лиса на поєдинок (а не медвідь, чи інший звір).

VI.

Призначення „Лиса Микити“.

Перше видання „Лиса Микити“ появилось у „Дзвінку“, — дитячому журналі, виразно для дітей призначеному. Може, автор не мав тоді грошей видати книжку власним коштом, або, може, поему видавці для журналу замовили. Діти прийняли поему з ентузіазмом.

Але вже перші рецензії на цей твір переконали автора, що не лише діти не зрозуміли „Лиса Микити“, але й дорослі, а то й учені. І про це з тонкою іронією пише Франко:

»Що вже робити, треба вияснити письменним і неписьменним, що і в кого я взяв і в чийому пір'ю пишаюся«.

І зараз же вводить до твору численні зміни, для дітей непридатні, а виразно призначені для дорослих.

Досить прочитати собі передмову, де автор звертається до читачів „дорогі братя“ — так звертаються в нас не до дітей, а до селян, — щоб зрозуміти, для кого призначав Франко свою поему. Він хотів нею просвітити молоде покоління, надію народу, й широкі маси селянства, підставу нації. Не дармо він називає лиса козаком і гайдамакою. Він хотів, щоб його прийняли як рідного, щоб пройнялися його філософією.

Обсервуючи незавидне життя рідного люду, поет помічав, що його гнобителі перевищують земляків — передусім хитрістю. Не чеснотою, не числом, не надмірною працею держаться вони на нашій землі, а — хитрістю. Це не припадок, що Франко для своїх творів бере так часто теми з життя жидів. Той народ імпував йому своєю хитрістю, запопадливістю, рухливістю, тим, що в найтяжчих обставинах життя вміє собі дати раду, все вдержиться наверху, інших визискає й обдурить, а себе не дасть.

Франко пише в передмові (XV):

„Навіть в устах галицьких жидів, що не вміють читати по-німецьки, чув я широке оповідання про лиса, зовсім подібне до основної повісти в нашій поемі“...

Поета непокоїла думка, чому саме жида любуються в оповіданнях про лиса. Чому ж би не засвоїти їх і нашому народові, може він чого з них навчився б? Сказати просто людям: будьте хитрі як жида, будьте сміливі як дракони, — не можна, не повірять, вдачі відразу не змінять. Тимто поет узяв міжнародній скорб, дбайливо і вміло обточив клейноди, дав оповіданню чудову й легку форму, прибрав у стрій визначно національний, змережав перлами геніяльного дотепу, приворожив, закликав, прикував земляків до „Лиса Микити“.

Таксамо інші вставки, додані автором у другому і третьому виданні, призначені більш для дорослих, ніж для дітей. У десятій пісні, що ціла нова, читаємо славні лисові громи на протекцію ¹⁾ (X, 44, 45, 46).

Незрозумілий для дітей буде також вислів лиса: Та до смерти мщу скандал (X, 42). Ще менше зрозумілі для дітей місця, де автор підіймає на сміх жіночу еманципацію (X, 63 й далі).

Поет бачив, що діти й селяни поза сміхом не добачують глибокої думки в „Лисі Микиті“, не розуміють тенденції. Тимто в кожному дальшому виданні переробляє свого „Лиса“ для дорослих і віддаляє від дитячих уподоб.

¹⁾ Брак її відчув автор нераз у житті, хоч, правда, ніколи за нею не ганявся.

„Лис Микита“ в поетичній творчості І. Франка.

Три є головні стовпи поетичної творчості І. Франка: „Лис Микита“ — розумна голова, „Зів'яле листя“, — песимізм молодечого віку по зазнаній невдачі, і „Мойсей“ — „та прийде час“...

І важко сказати, котрий з цих творів найбільший. „Зів'яле листя“ — найоригінальніше, „Мойсей“ — без сумніву найвеличніший, але ж „Лис Микита“ — найпопулярніший і щодо свого значіння найважливіший.

*

Деякі натяки в „Лисі Микиті“ вказують на те, що цей твір можна до деякої міри вважати за передтечу „Мойсея“. Не випадково ж у одному і другому творі знаходимо речення, прикметне для „Мойсея“. Лис, промовляючи до льва, каже:

Вірю в велич твого духа, (V, 3₁)

Досить порівняти це місце зі словами з „Прологу“ Мойсея:

Вірю в силу духа

І в день воскресний твого повстання —

щоб дійти до такої думки...

Ще яскравіші слова виголошує Баран-самовбивець, вони немов узяті з душі поета (VII, 27, 28, 59):

Я — овечий патріот!

Здавна думав я про тебе,

Щоб овечим стать Мойсеєм,

Вивести овець з ярма —

Із хліва — на вольну волю.

Много труда, мук і болю

Я прийняв — та все дарма.

У тісні овечі мізки

Думки свіжої ні трішки

Не втовкмачиш...

Натяки виразні, на кожний спосіб, уважати „Лиса Микиту“ твором для дітей, уже після цих слів — ніяк не можна...

*

Про популярність „Лиса Микити“ на цілій Україні нічого й говорити. Про неї доводилося самому переконатися під час світової й визвольної війни ¹⁾).

До популяризації „Лиса Микити“ серед широких кол молоді причинилися немало виїнятки, друковані під різними заголовками у шкільних читанках: „Як Вовк Лоша купував“. „Як Вовк став за геометру“, „Лис і Вовчиця в криниці“ і т. д. Окремі частини поеми були друковані і в політичних часописах, н. пр., „Лис Микита про протекцію“ у „Громадському Голосі“ [за р. 1896, ч. 22, ст. 154] і в літературних [як ось „Зоря“, Ч. 2., ст. 1—8: „Пригоди kota Мурлики“].

Дійсно, побіч „Кобзаря“, Франків „Лис Микита“ був і є найпопулярнішою українською книжкою.

*

Цікаво, як сам автор ставився до свого твору. Про це можемо прочитати дещо в його листуванні з М. Драгомановим та довідатися з його передмов до нових видань „Лиса Микити“.

І так, у листі з 5—7. березня 1890. р. він пише до Драгоманова:

... „Гонорар за мої новели в „Зорі“ (20 г.²⁾) і те, що здобуте з розпродажі, покрили вже решту і дали дещо троха й на кн. О., на котру, я повертаю також часть невеличкого гонорара, який платить мені „Дзвіночок“ за віршовану переробку „Reineke Fuchs“, Лис Микита (для дітей), вийде й осібною книжкою...”

У листі з 30. травня 1890. р. читаємо:

Через мойого „Лиса Микиту“ писемю („Дзвіночок“) его йде. Особливо по читальнях люде дуже втішають ся Микитою. Хвалив его весь „Дзвіночок“, також і „Одесскій Вѣстник“. ³⁾

¹⁾ У військовому шпиталі у Тренчені [тепер — на Словаччині] познайомився я з одним старшиною російської армії, кубанцем. Перші його слова були:

— Земляк, а немає у вас часом „Кобзаря“, або „Лиса Микити“? Лежиш, лежиш, от би почитать...

У селі коло Заліщик зайшов я до одного священника й назвав своє прізвище. Старенький пан-отець запитав зараз:

— А чи то ваш тато написав „Лиса Микиту“?

На Поділлі пробував я довший час у товаристві одного залізничника, родом із Харкова, чи аж із Курщини. Він знав на-пам'ять цілі частини „Лиса Микити“, деклямував їх залюбки і влучно цитував місця „Лиса Микити“ при різних нагодах так, що звеселяв ними ціле товариство.

²⁾ Г.—гульденів, давня австрійська монета, вартости трохи меншої ніж колишній російський карбованець, тепер — яких 2 злоті.

³⁾ Рецензію написав М. Комар.

В „Передмові“ до третього видання „Лиса Микити“ пише Іван Франко :

„Отсе вже третій раз, дорогі Братя, стає перед Вами Лис Микита в новому виданю. Друге видане, друковане в 3000 примірників, розійшлося протягом чотирьох літ. Як на наші відносини та ще з увагою на те, що ані з першого, ані з другого видання ані 100 примірників не пішло до Росії, де живе звиш 25 мільонів нашого народу, се треба вважати добрим знаком; здається, ані одна галицько-руська книжка доси не мала такого щастя у читачів“.

VIII.

Лис Микита й голоси сучасників.

Зараз після виходу перших частин „Лиса Микита“ у „Дзвонку“, знаходимо в „Дѣл-і“ з 7. (19) лютого 1890. р. в відділі: „Наука, штука и литература“ коротку згадку¹⁾:

„а правдиву вже окрасу видавництва становить спопуляризоване поетичне оповідане »Лис Микита« в перекладі Ів. Франка з пишними ілюстраціями після Кавльбаха“²⁾.

Треба звернути увагу на вислів „в перекладі“, що, як знаємо, є—непорозумінням. В одному з дальших чисел того самого часопису є знову згадка про „Лиса Микиту“ Гете-Франка...

В „Зорі“ за 1890. р. читаємо в відділі „Бібліографія“ таке³⁾:

„а „Лис Микита“ (Reineke Fuchs) в майстерським обробленю п. Ів. Франка подає річ великої вартости так з поетичного, як і етичного боку“.

Підписаний криптонім К-о, мабуть, Корженко, себто — В. Коцовський, тодішній професор учительської семінарії.

Там-таки пише Василь Лукич⁴⁾:

»Редакція »Дзвонка« привитала з новим роком нашу публіку вельми цінним гостинцем, пускаючи в світ цікаву книжку під заголовком »Лис Микита«. Єсть се звір'ячий епос, зладжений віршованою мовою дуже гарно п. Ів. Франком на тлі німецького »Reineke Fuchs«... За сей пишний гостинець певно щиро дякувати муть запопадливій редакції як старші, так і молодіж, находячи в ній для себе приємну і цікаву лектуру«.

П(авло) К(ирчі)въ помістив довшу й дуже річеву рецензію в часописі „Учитель“, органі Руского Тов. Педагогічного, річник III, у Львові, 1891. У статті „Лектура для молодѣжи“ в ч. 8, на сторінці 123. читаємо м. и.:

¹⁾ Мабуть, написану В. Лукичем.

²⁾ Цитати подаю в новій транскрипції.

³⁾ „Зоря“, Львів, р. XI, ч. 12, ст. 192.

⁴⁾ „Зоря“, Львів, 1891, ч. 3, ст. 68: Літературні вістки.

»Отсе були бы лихй стороны Дзвѣнка, хоть взагалѣ рѣчи, особливожь деякихъ початкуючихъ галицкихъ писателѣвъ, крѣмъ Франкового »Лиса Микиты«, дуже удачнои и талановитои перерѣбки зъ нѣмецкого Reinecke Fuchs Гетого, историчныхъ статей професора Ол. Барвѣньского и хорошихъ, а вельми поучающихъ рѣчей »переказаныхъ« Шумиломъ (Володимиромъ Шухевичомъ), прочй випали досѣть слабо«.

Тут рецензент виразно підсуває І. Франкові перерѣбку »Лиса Микити« з Гете. Зробив це, певно, в добрій вірі, опираючись на дописці: »переробив з німецького ...«

Не минула всіх цих рецензентів ущиплива замітка автора у вступі до 2. видання »Хто такий »Лис Микита« і відки родом?» ст. VI.:

»Напі письменники думаютъ мабуть, що сю повість видумав сам Гете із своєї голови і, оголошуючи про вихід мойого »Лиса Микити«, вони гуртом пописали, що мій »Лис Микита« перероблений із Гете«.

В ч. 13. »Учителя« з того самого року, ст. 103, пише далі П. Кирчів:

»Зъ большихъ праць мѣстивъ »Дзвѣнокъ« Лиса Микиту, въ перерѣбѣхъ славного нашего писателя Ивана Франка. Пѣдъ кождымъ взглядомъ высоко артистична тота праця, легонька складомъ стиха, плавна природною ритмікою и римомъ, роскошна и гармонїйна въ словѣхъ — выйшла окремою книжкою и стала цѣннымъ набуткомъ въ руской літературѣ. Имена звѣрятъ, якй понадававъ перекладаецъ въ руской перерѣбѣхъ, и щасливо добрана форма надають сѣй перерѣбѣхъ цѣху индивидуальной оригінальности твору. Словомъ—Reinecke Fuchs въ перерѣбѣхъ Франкового Лиса Микити пѣдъ кождымъ взглядомъ знаменита рѣчь«.

Довшу згадку (але не критику!) про »Лиса Микиту« помістив у »Зорі«¹⁾ А. Кримський. Рецензія написана в Сирії 3/IX, 1897. р. Автор не мав, очевиднож, під рукою ніяких матеріалів для порівняння, тимто й обмежився довгими виписками з передмови та з твору й похвалами на поему. На початку згадує про велику популярність »Лиса Микити«, що протягом кількох літ²⁾ діждався другого видання, що є в нас небувалим явищем. Для характеристики твору подає рецензент довшу виписку, а саме з Х. пісні, строфи 52—72, про гостину лиса й вовка в малпи Фрузі. Подаю тут найцікавішу частину рецензії:

»За що др. Франко нї візьметься, все в нього виходить до ладу, на всьому лежить печать великого талану. От і на полі дитячої літератури: все найкращее, що надруковано нашою мовою, дав нам Франко. Про один з його творів (»Абу Каземові капці«) я вже писав у »Зорі« торік і тоді вказував, що тая гумористична казка має бути однаково дорогим дарунком як для дітй, так і для людей дорослих, бо то твір

¹⁾ »Зоря«, 1897. ст., 457 (з приводу другого видання).

²⁾ докладно — п'ятьох. Т. Ф.

високої художницької вартості, щиро руський по суті і дуже цікавий для читання. Те саме скажу читачам і про „Лиса Микиту“...

Володимир Гнатюк із нагоди третього видання „Лиса Микити“ (1902) пише¹⁾ м. и.:

„Коли зважимо, що в нас тільки шкільні читанки доходять до третього видання, — — — то зрозуміємо, який популярний став „Лис Микита“ між нашою молоддю, коли в невеликім відповідно часі вичерпалися два його видання, і треба було робити третє. Тай не диво, бо приємнійшій лектури для молоді людини трудно найти. Добре було б тільки, як би найшовся який видавець, що хотів би вложити трохи капіталу на краспі і численнійші ілюстрації, тоді книжка зискала би собі ще більший круг читачів, як доси“.

Михайло Грушевський з нагоди четвертого видання (1909), нарікаючи на ілюстрації в книжці, пише про саму поему таке²⁾:

„Чудова поема дра Івана Франка, що з високим талантом перенесла відвічну історію злодія лиса на український ґрунт і з незрівняним гумором розвітила його хитрощі рисами українського (і особливо галицького) життя, давно стала в Галичині одною з напопулярніших книжок у дитячої й дорослої публіки, а тепер пробиває собі що далі ширшу дорогу і на Україну російську. Прегарна книжка для дітей, вона перечитується й дорослими людьми все з новою і новою насолодою“.

М. Ішуніна написала до того самого видання (1909) довгеньку рецензію³⁾ (малограмотну). На початку згадує про початки „животного“ (себто звіринного) епосу, потім пише про символізм у творчості примітивної й культурної людини, а далі:

„Але всеж таки загальний зміст про Лиса дуже (аж так!) нагадує відомий переклад Гете Reineke Fuchs-a, і тому ми не будемо передавати його. Але завважимо, що зміст оповідання Франко дуже влучно „націоналізував“, як то він каже сам: „Я старався, щоб з кожної строфки віяло нашим рідним українським духом“. І ось в цьому лежить секрет того великого успіху, що має „Лис Микита“ серед українського народу в Галичині... Сатира на людей-діячів з рисами барана, зайця, лиса зрозуміла задля всіх націй і всіх народів і має своє велике значіння“.

Новіших рецензій і згадок про „Лиса Микиту“ я не подаю.

Додати б хибі ще, що підручники історії українського письменства, й то т. зв. повні курси [як О. Огоновського] ледви подають наголовок твору. У спеціальній праці Андрія Музички „Шляхи поетичної творчости Івана Франка“, Одеса, 1927, 8^о, ст. 200, про „Лиса Микиту“ нема ніякої згадки...

¹⁾ „Літературно-Науковий Вістник“, Львів, 1902, т. XVII, кн. 3, ст. 35.

²⁾ Л. Н. В., Львів—Київ, 1909, том XLVII, кн. 3., ст. 377—378.

³⁾ „Рада“, Київ 1909, ч. 289, ст. 3.

Висновки.

1. Десять видань, п'ять перерібок і величезний, як на наші відносини, наклад „Лиса Микита“ — доказують ясно, що це найпопулярніший твір Івана Франка.

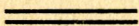
2. Безпосередньою спонукою написати „Лиса Микиту“ були, мабуть, для автора прекрасні ілюстрації Кавльбаха, поміщені в однім із видань Гетового „Reineke Fuchs-a“. Канву оповідання взяв автор із кількох чужих джерел, але ж найменше — з Гете. Цілість обробив автор самостійно, і в поемі немає ні одного чужого рядка.

3. Форма строфи поеми запозичена з латинської поезії, але вона має паралелі і в українській мистецькій літературі. Назви звірів є переважно „nomina dicentia“.

4. Подібно як „Reinardus vulpes“, „Лис Микита“ повстав на пограниччі двох народів і відбиває в собі національну боротьбу. Головні звірі репрезентують відмінну вдачу різних народів, що від віків живуть один поруч одного мирно і, воюючи (таксамо, як вовк із лисом) і не мішаючись один із одним, окремими шляхами йдуть назустріч своїй долі.

5. Твір, призначений спершу для „Дзвінка“ і для дітей, читаний автором насамперед, ще свіжо з рукопису, власним дітям, через розширення в дальших виданнях — став спільним добром дорослих читачів, а в перерібках і в оригіналі поширився серед цілого українського народу, де тільки він живе.

6. В поетичній творчості Івана Франка „Лис Микита“ займає одне з найважливіших місць, він є передтечею „Мойсея“.

PUBLIKATIONEN

der Ševčenko-Gesellschaft der Wissenschaften in Lemberg
Čarnečkyj-Gasse, 26

(in ukrainischer Sprache).

Mitteilungen der Ševčenko-Gesellschaft der Wissenschaften (Zapysky Naukovoho
Tovarystva imeny Ševčenka), bis jetzt erschienen Bände I—CLV: Geschichte,
Archäologie, Ethnographie, Sprache, Literaturgeschichte u. s. w., besonders der
Ukraine (Bände I—XX vergriffen);

Publikationen der Sektionen und Kommissionen der Ševčenko-Gesellschaft der Wissenschaften:

a) Die historisch-philosophische Sektion publizierte bis jetzt:

1. — 16 Bände (Zbirnyk istoryčno-filosofičnoji sekciji) ihrer Beiträge:

Bd. I: M. Hruševskýj, Geschichte der Ukraine, Bd. I (bis Anfang des
XI. Jahrhunderts);

Bd. II: M. Hruševskýj, Geschichte der Ukraine, Bd. II (bis Mitte des
XIII. Jahrh.)

Bd. III—IV: M. Hruševskýj, Geschichte der Ukraine, Bd. III (bis zum
J. 1340);

Bd. V: Materialien zur Kulturgeschichte Galiziens im XVIII—XIX. Jahrh.;

Bd. VI—VII: M. Hruševskýj, Geschichte der Ukraine, Bd. IV (bis zum
J. 1569);

Bd. VIII—IX: M. Hruševskýj, Geschichte der Ukraine, Bd. V (Verfas-
sung und soziale Verhältnisse im XIV—XVII. Jahrh.);

Bd. X—XI: M. Hruševskýj, Geschichte der Ukraine, Bd. VI (Wirtschaft-
liche, kulturelle und nationale Verhältnisse im XIV—XVII. Jahrh.);

Bd. XII—XIII: M. Hruševskýj, Geschichte der Ukraine, Bd. VII (Ukra-
inische Kosaken bis zum J. 1625);

Bd. XIV: M. Hruševskýj, Geschichte der Ukraine, Bd. VIII, 1. Teil;

Bd. XV: Bohdan Barvinskyj: Dr. Julijan Celevyč;

Bd. XVI: Al. Novyčkyj, Taras Ševčenko als Maler;

2. — Ukrainisches Archiv, bis jetzt 15 Bände (I—XV)

b) Die philologische Sektion publizierte bis jetzt 21 Bände (Zbirnyk
filologičnoji sekciji), außerdem

Ukrainische Bibliothek, Bd I—VIII.

c) Die mathematisch-naturwissenschaftlich-medizinische
Sektion publizierte bis jetzt 31 Bände ihrer Sammelchrift (Zbirnyk).

d) Die archäographische Kommission publizierte bis jetzt folgende
Werke:

1. — Quellen zur Geschichte der Ukraine:

Bd. I: M. Hruševskýj, Lustrationen der königlichen Domänen in den
Bezirken von Halyč und Peremyšl' vom J. 1565—66;

Bd. II: M. Hruševskýj, Lustrationen der königl. Domänen in den Be-
zirken von Peremyšl' und Šanik im J. 1565;

- Bd. III: M. Hruševskýj, Lustrationen der königl. Domänen in den Bezirken von Cholm, Belz und L'viv im J. 1564—65;
 Bd. IV—V: St. Tomašivskýj, Galizische Akten und Annalen aus den J. 1648—1649;
 Bd. VI: St. Tomašivskýj: Galizische Chroniken 1648—1657;
 Bd. VII: M. Hruševskýj, Lustrationen vom J. 1570;
 Bd. VIII: Iv. Krypjackevyč, Akten zur Geschichte der ukrainischen Kosaken 1513—1630;
 Bd. XII: Dr. M. Korduba, Akten zur Geschichte der ukr. Kosaken 1648—1657;
 Bd. XVI: St. Tomašivskýj, Vatikanische Materialien zur Geschichte der Ukraine 1648—1657;
 Bd. XXII: Journal von J. Markovyč (1735—1740).
2. — Denkmäler der ukrainischen Sprache und Literatur, Bd. I—VII;
 3. — Kotljarevskýj, Die travestierte Aeneis, Abdruck der ersten Ausgabe vom J. 1798;
 4. — Akten-Sammlung zur Geschichte der sozial-politischen und wirtschaftlichen Verhältnisse der West-Ukraine;
 5. — Ševčenko, Kobzar', Facsimile der ersten Ausgabe vom J. 1840;
- e) Statistische Kommission publizierte:
 Studien aus dem Gebiete der Sozialwissenschaften und der Statistik, bis jetzt 4 Bände;
- f) Juridische Kommission publizierte bis jetzt:
1. — Juridische Zeitschrift, bis jetzt 10 Bände;
 2. — Juridische und wirtschaftliche Zeitschrift, bis jetzt 10 Bde;
 3. — Juridische Bibliothek, bis jetzt 4 Bde;
 4. — Beiträge der juridischen Kommission (Zbirnyk pravnyčoji komisiji), 2 Bde.
- g) Ethnographische Kommission publizierte:
1. — Ethnographische Sammlung (Etnografičnyj Zbirnyk), bis jetzt 38 Bände.
 2. — Materialien zur ukrainischen Ethnologie, bis jetzt 20 Bde.
- h) Bibliographische Kommission publizierte:
 Beiträge zur ukrainischen Bibliographie, bis jetzt 5 Bde.
- i) Physiographische Kommission publizierte:
 Sammelschrift (Zbirnyk) der Kommission, bis jetzt 6 Hefte.
- j) Sitzungsberichte der mathematisch-naturwissenschaftlich-ärztlichen Sektion (in deutscher Sprache), bis jetzt 25 Hefte.
- k) Bibliothek und Museum:
 Alt-Ukraine (Stara Ukrajina) 1924, 1925, 24 Hefte.
- Chronik der Gesellschaft, enthält Berichte über die Tätigkeit der Gesellschaft, sowie der Sektionen und Kommissionen derselben, bis jetzt erschienen № 1—73 ukrainisch und 1—59 deutsch.

Diese und andere Publikationen der Gesellschaft sind in der Buchhandlung der Ševčenko-Gesellschaft der Wissenschaften in Lemberg, Ringplatz, № 10, erhältlich.

И 27.793
23-2нр.

ф VI
ф-835-п

ЗБІРНИК ФІЛОЛОГІЧНОЇ СЕКЦІЇ
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ
ЗА РЕДАКЦІЄЮ Д-РА ВАСИЛЯ СІМОВИЧА
ТОМ XXIII

ТАРАС ФРАНКО

„ЛИС МИКИТА“

КРИТИЧНИЙ РОЗБІР ПОЕМИ ІВАНА ФРАНКА

ЛЬВІВ, 1937
НАКЛАДОМ ТОВАРИСТВА